

Четврти Рајх против Трећег Рима/
Срби између Запада и Русије

РОМАНОВ РОМАНОВ
Бања Лука БЕОГРАД

Библиотека
ОХРАНА

Књига бр. 9

Владимир Димитријевић
**ЧЕТВРТИ РАЈХ ПРОТИВ ТРЕЋЕГ РИМА/
СРБИ ИЗМЕЂУ ЗАПАДА И РУСИЈЕ**

За издавача:

ГОРАН ПЕТКОВИЋ

Лектура и коректура:

БРАНКА СПРЕМО

Припрема за штампу:

МИЉАН СТУПАР

Штампа:

БАЊАЦГРАФИКА БЕОГРАД

Тираж:

500 ПРИМЕРАКА

Владимир Димитријевић

**Четврти Рајх против
Трећег Рима/
Срби између
Запада и Русије**

РОМАНОВ, Бања Лука
РОМАНОВ КЊИГА, Београд
2018.

Садржај

Уместо предговора Ко ме је врбовао да радим за Русију или Ирационализам једне „купљености” 9

ТРЕЋИ РАЈХ ИЛИ БАНКОКРАТИЈА НА ДЕЛУ

- Велика тајна банкократије/ Ентони Сатон о улози Вол Стрита у успону комунизма и нацизма 19
- Хитлер се поново рађа (Нацизам за почетнике) 29
- Ружичасти кукасти крст 47
- (Хомосексуализам у нацистичкој партији) 47
- Зашто нису осудили нацизам? 73

УЧИТЕЉИ ЧЕТВРТОГ РАЈХА

- Маркиз де Сад као учитељ глобалиста/ Поводом једне изложбе у Паризу 81
- Сатаниста Алистер Кроули, тајни агент Енглеске 87
- Сол Алински и револуција за почетнике 93
- Жак Атали и Иван Иљин – кога послушати? 99

ТЕОРИЈА И ПРАКСА ЗАВЕРЕ

- Теорија завере и свет у коме живимо 109
- Како да нас побију, а да то и не приметимо? 121
- Религија председничког кандидата: у шта верује Мит Ромни? 129

ЧЕТВРТИ РАЈХ И ОКУПАЦИЈА ПЛАНЕТЕ

- Канцелар акт или Ко заиста влада Немачком 151
Ко управља светским тероризмом или
Све тајне Сибил Едмондс 157
О „Шарли Ебду”, терористима, Трећем
светском рату и оном најважнијем 165
Рат је близу или Забринутост Рона Пола 173

РУСИЈА, МИСТИКА И ПОЛИТИКА

- Русија и Трећи светски рат у православним
пророчанствима 179
Три светиње у одбрани Трећег Рима 193
Под заставом Светог Георгија 197
Културни рат у Москви: прст у око Саурону 205

УКРАЈИНСКА КРИЗА

- „Закон о поробљеним нацијама” и
украјинска криза 215
НАТО: На Украјини је све једнозначно 221
Крокодил плаче над украјином: Сорош
против Путина 225

РУСИЈА И СРБИ, ОЧИ У ОЧИ

- Видовдан, Србија и Русија/ Од цара
Лазара до цара Николаја 231
Из историје још једне Крајине 259
Од Србске Крајине до Украјине: неонацизам
против православних 265

БАЛКАН БАЛКАНСКИМ НАРОДИМА

- Шта знамо и чему се надамо: православна
аналитика, данас и овде 271
- Бугарска „реална политика” кроз векове и данас 279
- Још није готово – има излаза или Балкан
балканским народима 285

ПОЛЕМИКЕ О РУСИЈИ И СРБИЈИ

- О Русији, Србији и православљу
последњих времена 293
- О Русији, Путину и Србима/Одговор на
критике текста о Путину 317

ПОРУКА ОВЕ КЊИГЕ

- Русија и будућност Европе по
Шпенглеру и Шубарту 329

Уместо предговора Ко ме је врбовао да радим за Русију или Ирационализам једне „купљености“

СТВАРНО, зашто сам ја толико за Русе кад западна Империја много боље плаћа своје људе у Србији, и кад је велики број школованих Срба на страни Империје, а против Руса?

Они су врбовани хонорарима, стипендијама, грантовима, да би служили као интелектуална пешадија империјалног Запада. Као што каже Мило Ломпар у својим „Моралистичким фрагментима“: „Има, штавише, неке чудесне лакоће у томе зато што је свет премрежен стипендијама. Толико је све уобичајено, саморазумљиво, неупитно, да и не опажаш како је свет – преко непрестаног кружења стипендија – постао прозирно милитаризован, јер ти примаш војничку плату а ниси ни помислио да новац којим плаћаш своје рачуне – потпуно цивилно, потпуно цивилизовано: чинидба и противчинидба – јесте твој зато што

си *и* плаћен, зато што си сврстан у препознатљиво стање: у-војсци-служити”.

Добро, и ја сам врбован. Руси су ме врбовали. Нисам добио руску стипендију, али сам врбован.

Како? Ево одговора.

Књижевници

Да прескочим рано детињство, када су ме привлачили цртани филмови попут „Црвеног цвета” или „Коњића грбоњића”, који су били различити од америчких, пуних експлозивне акције, али насилних, пребрзих. Руски цртићи су руком сликани, у стилу бајковитог Китеж града, са ликовима румених обрашчића у старинским кафтанима. Красавица из „Црвеног цвета” имала је кокошник у коси. На обзорју – црквице са луковичастим куполама, као пламен свеће...

Право врбовање почело је читањем руских књига. Сећам се како сам плакао над ликом баке Максима Горког у његовом „Детињству”, оне баке која је све разумела, све праштала, за све палила кандило пред иконом. Па онда Јесењин са „Керушом” („И дуго је за трагом трчала, / следећи га, као кад уходе, / и дуго је, дуго је дрхтала / незамрзла површина воде”), „Писмом мајци” и свим оним што се изливало у тугу због света који, како каже Свето Писмо, у злу лежи. Па Мајаковски, са „Облаком у панталонама” – „Мама, вашег сина нешто дивно боли”...Александар Блок: „Ноћ, улица, фењер, апотека, / Бесмислена, мутна светлост дрема”; Дивна Дама претвара се у мрачну Незнанку...Био сам скоро заљубљен у Марину Цветајеву, трагичну песникињу белих

удату за црвеног, којој мужа и ћерку одводе у логор, и која одлази због незнања у коме се нашла са сином Муром 1941. у Јелабуги (и данас памтим најбољу на свету дефиницију љубави, Маринину: „Воleti неког значи видети га онаквим каквим га је Бог замислио, а родитељи га нису таквим учинили”). Врбовао ме Пастернак песмом о Страшном суду, „Гетсимански врт”, из „Доктора Живага”.

Пришла ми је Ана Ахматова с „Реквијемом”; Осип Манделштам ме позвао на информативни разговор, и шапнуо ми: „За блажену бесмислену реч помолићу се у совјетској ноћи”; и, из „Тристије”: „Ко може знати кад растанак чује / Какву даљину реч нам носи та?” Па „Страх и нада” његове жене Надежде, који су ми били свакодневна лектира за рат против остварене утопије, скупа са „Архипелагом ГУЛАГ” великог хришћанског моралисте Солжењицина.

Кроз совјетски врт препун страхова и тајни путовао сам са Иљфом и Петровим („Дванаест столица”), али и са Михаилом Булгаковим („Мајстор и Маргарита”), јер „Анушка је већ просула уље”.

Чехов, најсетнијег осмеха на свету...

Па Буџин: „И цвеће, и бумбари, и траве, и жита,/И жега у подне, плаветна красота./Свог сина ће Господ блудног да упита:/„Окуси ли срећу земаљског живота?”//Све заборавићу. Памтиће се стаза/Што води кроз траве и жита вољена./У сузама слатким, ништа нећу казати,/Грлећи Му милосна колена”.

Открио сам, касније, и Пушкина, чијег „Пророка” у препеву Милорада Павића знам напамет, и Љермонтова, са хришћанским стиховима: „Верује се, и плаче се, и опет је лако све”... Толстој ме врбовао „Смрћу Ивана Иљича” и

страшном тугом Ане Карењине. А Достојевски ми је пришао преко Аљоше Карамазова који се обраћа деци после сахране Иљуше Снегирјова, и обећава малим друговима: „Обавезно ћемо васкрснути, обавезно ћемо се видети и све један другом испричати!”

Наравно, Фјодоре Михајловичу. Твој старац Зосима ме уверио да будем за Русе, јер сам за „рускога Христа, славјанскога Христа” (Тин Ујевић), кога је Свети Јустин Ћелијски звао „Богом словенских очајника”.

Мислиоци

Кад сам, као двадесетогодишњак, прилазио православу помагали су ми Владимир Соловјов („Смисао љубави”) и Николај Берђајев („Самоспознаја”). А после сам читао Лава Шестова, нагнут над његово поређење Толстоја и Ничеа. На ред је дошао и руски Леонардо, свештеник Павле Флоренски, са самосвојним, естетичарским доказом Бога („Постоји Рубљовљева икона Свете Тројице – значи постоји Бог”, говорио је он)...

Онда су дошли умови попут Семјона Франка, браће Трубецких...Открио сам словенофиле, полетнике слободе, саборности, свечовештва; Хомјаковљев спис „Црква је једна” и словенофилско „Писмо Србима из Москве” и данас ме надахњују у борби за чистоту правоверја.

Ту је био и Константин Леонтјев, који је препознао просечног Европљанина као оруђе свеопштег разарања. Па Василије Розанов, који је знао шта ће бити с Русијом без монархије.

О Ивану Иљину, који је рекао „Ми нисмо ни ученици, ни учитељи Запада. Ми смо ученици Божји и учитељи самима себи”, да и не говорим: одавно живим са Иљином на обзорју.

Метафизичка Русија

Од када сам дошао у додир са метафизичком Русијом (а то је, читањем, било још у средњој школи), живим, скоро као и својом отаџбином, у духовним пределима Велике Матушке. Сасвим ми је јасно зашто је Рилке једну од најдубљих својих песничких књига, „Часловац” написао по повратку из Русије. Јасно ми је, такође, зашто је тај исти Рилке, у својим „Причама о драгом Богу”, записао да је једина земља на свету која се граничи с Богом, одозго и одоздо, управо Русија. Јер, нигде и никад није било већег државног простора него што је њен, и нигде и никад није било мање везаности за земаљско него у пределима Трећег Рима који је стремио Небеском Јерусалиму. Толики јуродиви, путници – поклоници (страњики), који оставе све земно и крену за Христом били су могући само тамо, као што су, по нечијој речи, само сабраћа Карамазових могла да се, из епохе Трећег Рима, изненада обрете у крвавој утопији Треће Интернационале. Чак је и потписник ових редова срео једног таквог путника – поклоника на Какову, метоху Хиландара, давних деведесетих; угостио га је покојни отац Митрофан Хиланадарац. Био је књижевник из Москве који је оставио све што је имао и пешке кренуо у Свету Земљу.

Зато су ми на памети стално речи чудног и зачудног руског песника – футуристе, Велимира Хлебњикова: „Русија

хиљадама хиљада слободу је дала. Сјајна ствар, да се памти”. То је слобода да се буде у свету, али не од света, слобода која се често не оствари, па се, чак, претвори и у лењост („Треба се бавити нечим узвишеним, рече Обломов и зевну”, била је омиљена реченица руске књижевности Моми Капору, али и Никити Михалкову, који је Капору одушевљено рекао да је и њему драг лик Обломова, Гончаровљевог јунака који, маштајући о узвишеном, ништа не предузима у стварности.)

Из те слободе, осољене Христом, родили су се и Свети Сергије Радоњешки и Серафим Саровски и Јован Кронштатски и Јован Шангајски, и Царски Мученици и Новомученици пострадали од комуниста; из те слободе, потонуле у ништавило, родили су се Бакуњин и Лењин... У осцилацијама те слободе сва је руска култура, за коју Михаил Епштејн каже да стално бди на олтарском прагу храма; а осцилације су ишле између оног Достојевсковог: „Смири се, горди човече” и оног Горковог: „Човек – како то гордо звучи!”... За том слободом жудео је Црњансков Вук Исакович када је, показујући више небо него тле, говорио „Тамо аз појду”... Слобода која стреми свечовештву, жртвеном служењу ближњима, слобода чији је темељ љубав...То је осетио и православни Немац, Вернер Шубарт, који је, у свом делу, „Европа и душа Истока”, писао: „Запад је поклонио човечанству најсавршеније форме технике, државности и комуникација, али га је лишио душе. Задатак Русије је да поврати душу у људе.” И додавао је: „Енглез хоће да види свет као фабрику; Француз као салон; Немац као карну, Рус као цркву. Енглез тражи профит, Француз славу, Немац власт, а Рус – жртвовање”. Русија је нама, Србима који вековима страдамо бранећи своје Име и Имање,

утеха, јер она живи за Храм у чији су олтар положене и наше жртве.

А шта смо ми Русији?

Херојска опомена. Владика Николај је, у оставштини, имао белешку по којој је Србија соко, а Русија медвед; кад соко опомињуће писне, медвед ће се пробудити. И соко и медвед су у војсци Христа, на коју се кренуле војске антихристових слугу, поклоника мамона и златног телета. И заиста: деведесетих година 20. века, док је Русија „сном мртвијем спавала” у пећини дивљег неолибералног капитализма, Србија је примала ударе НАТО-а на себе. И Русија се, због тога, пробудила, у последњи час.

Сада, после руске одбране Србије у Уједињеним нацијама од монструозне енглеске резолуције о Сребреници, лако је волети Русију. Лако је волети Русију која брани свет од НАТО Империје. Лако је волети православну Русију, кроз коју је, како рече Тјутчев, под теретом крста прошао Христос све благосиљајући.

Али, да се зна и ово: који у Србији воле Русију, воле је и волеће је чак и упркос обртима земаљске политике (што не дао Бог!). Јер, волети Русију, бити Русијом «врбован», значи волети земљу која се граничи с Богом: одозго и одоздо.

Ово је књига којом доказујем своју „врбованост”, у доба кад сатанистичка банкоратија, која води Запад, спрема велики и крвав рат против Русије. Ако у том раду победи Запад, Срби ће бити уништени; ако победи Русија, не само Срби, него и цео свет, почињу испочетка. Зато сам све ово и писао.

Књига је настајала у последњих пет година. Текстови су објављивани у листовима „Печат” и „Геополитика”, и на

сајтовима какви су „Фонд стратешке културе”, „Борба за веру”, итд.

Молитвама Свете Русије и Небеске Србије, нека Господ благослови победу православних!

Аутор
Уочи јесењег
Крстовдана 2015.

Трећи Рајх или Банкократија на делу

Велика тајна банкократије/ Ентони Сатон о улози Вол Стрита у успону комунизма и нацизма

Мало документарних детаља

Ако човек не зна одакле да почне, нека прати токове новца.

Да ли сте се икад упитали – како је Лењин, на челу шачице бољшевика, могао да узме власт над државом која је обухватала шестину копна; или како је један смешни фанатик, који је правио пуч у минхенској пивници, могао да постане фирер Адолф Хитлер?

Јер, за све то – потребне су паре.

Они који умеју да „читају” токове новца су озбиљни истраживачи историје. Један од њих се звао и Ентони Сатон.

Сатон је рођен као Енглез 1925. године, а умро као Американац 2002. године (у САД је прешао да живи почетком шездесетих година 20. века). Био је доктор наука са Универзитета Саутхемтон, озбиљан научник и истраживач.

Пошто није желео да остане један од пуких посматрача игара светске банкократије, маскиран у „објективног научника”, посветио се изучавању „тајне историје” и, мало помало, од истраживања улоге Вол Стрита у успону бољшевика и нациста, преко уочавања Рузвелтове поробљености од стране мегабанкара, који су деловали преко система „федералних резерви”, дошао је до озбиљних података о илудинатима с Јејла, скупљених у друштво „Лобања и кости”, коме су припадали, између осталих, лумени попут Буша Старијег и Млађег, или данас хиперактивног Џона Керија.

Вол стрит и успон бољшевика

Године 1968, Ентони Сатон је објавио књигу „Западна технологија и рани совјетски развој”. Књига је била сасвим „академска”, а иза ње су стали Хуверов институт и Универзитет Стенфорд. Као озбиљан научник и искрени амерички патриота, Сатон није могао а да не буде запањен када је у својим истраживањима америчких архива открио невероватну чињеницу да су „мештри” са Вол Стрита финансирали долазак бољшевика и њихово учвршћивање на власти. Била је средина седамдестеих година 20. века, а СССР на врхунцу моћи. Сатон је схватио да је на почетку његове моћи стајао центар америчког капитализма, који је помогао Лењину, Троцком & компанији. Тако смо, посредно, сазнали да је за рушење Трећег Рима, руске православне монархије, стајала банкарска врхушка Запада.

Ентони Сатон је у књизи изнео две основне, на први поглед необичне, тезе:

1. Капиталисти – монополисти су најљући непријатељи слободног предузетништва;
2. С обзиром на неефикасност централног планирања у социјализму, тоталитарна комунистичка држава је изванредно тржиште и извор сировина за мегакапиталисте, само ако успеју да склопе савез са представницима владајуће врхушке.

Сатон је, наравно, открио оно што и Солжењин: иза Лењиновог упада у Русију, која је оболела од вируса Фебруарске револуције, стајали су Немци, који су имали за циљ да велику земљу избаце из рата, да би могли да одбију удружени притисак САД, Велике Британије и Француске. Сатон каже: „Немачко министарство спољних послова оценило је да се намеравају Лењинови послови у Русији поклапају са њиховим сопственим циљевима да се разори структура руске власти. Обе стране су имале и скривене циљеве: Немачка је хтела приступ послератном тржишту Русије, а Лењин је у Немачкој желео да успостави марксистичку диктатуру”.

У свему је веома занимљива и улога Лава Троцког (Бронштајна), кога је Лењин пре 1917. називао „будалом”, а који је 1917, као чаробним штапићем, постао његова десна рука и оснивач Црвене армије. Сатон за њега, на основу архивских докумената, јасно каже: „Историчари никад не смеју да забораве да је председник САД, упркос противљењу британске полиције, дао Лаву Троцком могућност да оде у Русију са америчким пасошем”. Тако је, по речи руског рецензента Сатонове књиге, С. Малугина, „сукоб

америчких и немачких интереса довео до парадоксалних последица. Бољшевици, који су по својој природи били непријатељи било које капиталистичке државе, одједном су постали неопходни обема сукобљеним странама као једина сила која је могла да се супротстави удруживању патриотских снага и рестаурацији монархије”.

А где су били супребанкари, вампири савременог човечанства?

Преко клана Моргана и Рокфелера, они су непосредно подржавали бољшевику. Сатон пише да је Макс Меј из Рокфелерове фирме Гаранти Траст био повезан са незаконитим скупљањем помоћи за Немце и немачком шпијунажом у САД у Првом светском рату. Посредно је био повезан и са бољшевичком револуцијом, а непосредно са стварањем „Роскомбанке”, прве Међународне банке СССР-а. Сатон додаје: „Директор Банке федералних резерви САД Томпсон активно је помагао бољшевику неколико пута: објавио је књигу на руском, финансирао операције и наступе бољшевику, послао (скупа с Робинсом) бољшевичке револуционарне агенте у Немачку (а можда и у Француску) и са партнером Моргана Ламонтом вршио притисак на Лојда Џорџа и британски ратни кабинет да промене британску политику (према бољшевицима, нап. В.Д.). Уз то, француска влада је послала Рејмонда Робинса да помаже руске бољшевику у припремању револуције у Немачкој”. Пошто је циљ био растурање Русије ради пљачке, Моргани и Рокфелери су помагали чак и белом адмиралу Колчаку, а Британци Дењикину на Украјини. Ипак, главна пажња је била посвећена бољшевицима.

Сад, кад знамо да обавештајне службе користе и хуманитарне организације за своје операције, није нам тешко

да појмимо оно што је Сатанове читаоце шокирало 1974. године – да је амерички Црвени крст кнезу Љвову, једном од вођа фебруарске револуције, давао новац за помоћ револуционарима (четири хиљаде ондашњих рубаља!)

После дугог боравака у сенци, изашло се на светлост. Банкарска врхушка САД је, још док су се америчке интервенционистичке трупе бориле са совјетским трупама, и док је у Русији беснео грађански рат, помогла оснивање Совјетског бироа у Америци ради привредне сарадње с бољшевицима. Истовремено, ти исти банкари су финансирали и организацију „Уједињени Американци”, чији је главни циљ био – БОРБА ПРОТИВ КОМУНИЗМА У САД!

По Сатону, „међународни финансијери воле да имају посла са централизованим државама. Друштво банкара мање од свега жели слободну економију и децентрализовану власт/.../”

Због своје помоћи Лењину и његовима, тридесетих година 20. века Моргани и Рокфелери су добили награду – учествовали су у извођењу совјетских петогодишњих планова. И зарађивали, наравно. Надасве зарађивали. Што им је и био почетни циљ.

Вол Стрит и успон нациста

Хенри Форд, угледни индустријалац и један од кључних америчких богаташа, веома је утицао на нацистички покрет својом књигом „Међународни Јеврејин”. Године 1923. Хитлер је изјавио да Форда доживљава као „вођу фашистичког покрета који расте у Америци”. Поменуо је његову

књигу и у „Мајн Кампфу”, као дело које је веома утицало на фиреров мисаони свет. Форд је тврдио да су Јевреји лукави и подмукли упропаститељи, а да је обдарена и вешта англосаксонска раса „предодређена да влада светом”. Хитлер је, још у раној младости, одбацио религиозни антијудаизам као безвредан. Јеврејин је Јеврејин – по раси, макар се обратио у хришћанство.

Хенри Форд је, због свега тога, усрдно почео да финансира нацисте. Син Рихарда Вагнера, Зигфрид, и његова жена учествовали су у пребацивању Фордовог новца Хитлеру. (Нимало случајно: Хитлер је обожавао Вагнера, и говорио да онај „ко хоће да схвати националсоцијалистичку Немачку, мора познавати Вагнера”) Године 1938, Хитлер је одликовао Хенрија Форда Великим крстом немачког орла највишег реда. Био је то први Американац који је добио највеће одликовање што га је могуће дати неком ко није Немац. Хитлер га је одликовао због стварања „аутомобила потребних масама”.

А Британци?

Алфред Розенберг се, почетком тридесетих година XX века, у Енглеској састајао са Џофријем Досоном, издавачем и најутицајнијим човеком „Тајмса”. Розенберг и Досон су сматрали да Британци и Немци треба да сарађују. Чланци у „Тајмсу” нису дуго чекали да пријатељство потврде; рецимо, 3. фебруара 1933, ова угледна енглеска новина писала је: „Нико не сумња у искреност хер Хитлера. Већ то што га скоро 12 милиона Немаца слепо следи говори много о његовом личном магнетизму.”

Розенберг је ступио и у везу са Монтагју Норманом, који је 21 годину био на челу Енглеске банке – најдуже у њеној

дотадашњој историји. Овај моћни човек био је „нагонски пронемачки настројен” (Ендрју Бојл). Норман је кумовао са кључним човеком Хитлерових финансија, челником Рајхсбанке, Хјалмаром Шахтом. Чим је Хитлер дошао на власт, 1933, Норман је нацистичком режиму почео да даје зајмове.

Лондонска Шредер банка такође је помагала Хитлера.

Розенберг се срео и са лордом Бивербруком, власником „Daily Express”, „Sunday Express” и „Evening Standard”, трудећи се да га придобије за нацистичке ставове.

У то време, Британија је сматрала да би „нацистички режим у Немачкој успоставио стабилност у средњој Европи, управо оно што је Британији требало” (Џејмс и Сузан Пул).

Виконт Ротермер, власник „Daily Mail”, ковао је нове немачке властодршце у звезде. Он је 1930. хвалоспевно писао о нацистима и урадио интервју с Хитлером. Овај енглески племић, снажно антикомунистички настројен, новчано је помагао „Британски савез фашиста” и величао вођу истог, сер Освалда Моузлија. Престао је да јавно хвали нацистичке идеје тек кад су Јевреји запретили да код њега више неће давати огласе. Но, 10. јула 1933, „Daily Mail” је писао да ће се „мања дела појединих нациста утопити у великој добробити коју нови режим доноси Немачкој”. Он је веровао у савез Немаца и Британаца, а његове новине су се, сваког дана, продавале у два милиона примерака!

Британски краљ Едвард VIII, после абдикације војвода од Виндзора, такође је био Хитлеров симпатизер. Сер Хенри Ченон је у свом дневнику записао: „И он иде путем диктатора, настројен је пронемачки, против Русије је и против сувише лабаве демократије. Не бих се чудило да он

намерава да постане умерени диктатор.” То је био кључни разлог за његову, изнуђену, абдикацију, а брак са грађанком Симпсон само повод. Хитлер је то добро знао. У јесен 1937. у Лајпцигу, бивши краљ је рекао да је оно што је видео у Немачкој чудо које је немогуће схватити осим кад се појми да је иза тога „један човек и једна воља – Адолф Хитлер”.

Сер Хенри Детердинг, моћник из нафташког лобија, састао се у мају 1933. са Розенбергом у Лондону. Био је на челу Royal Dutch – Shell компаније, и имао удео у многим нафтним подухватима – од Румуније до Ирака и Ирана. Детердингови економски интереси у Русији били су, доласком бољшевика, угрожени, па је и он био спреман да финансира нацисте, који су му обећали помоћ у враћању монопола на нафтна поља у, од Немаца окупираној, Русији. Друга нафташева жена била је нацисткиња, а он је и 1936. године помагао Хитлеров режим. Британски држављанин холандске крви био је прави пример аријевца заинтересованог за победу „аријевске идеологије”.

Не треба заборавити ни велике финансијере са Вол Стрита. Вол Стрит је двадесетих година XX века, са добром зарадом за себе, подстакао стварање банкарског комитета чији је челник био амерички банкар Чарлс Дју. Да би Немачка платила ратну одштету, били су расписани међународни зајмови. Немачка је од 1924. до 1931. платила 36 милијарди марака одштете, а добила је зајмове у вредности од 33 милијарде марака. Вол Стрит је уложио паре у „IG Farben” (хемијска индустрија) и „Ферајгните Шталверке” (индустрија челика), које су биле главни произвођачи Хитлерових ратних потрепштина. Ентони Сатон, у поменутом делу „Вол Стрит

и успон Хитлера” каже да је немачка ратна индустрија настала „на основу америчких зајмова и, у извесном смислу, америчке технологије”.

Незаборавни „Standard Oil” дао је Немачкој технологију за добијање синтетичке нафте из угља.

Пол Варбург, из „Америкен И. Г.”, са својим компанима, дао је за „IG Farben „ 400 хиљада долара; „Ценерал Илектрик” је приложио 60 хиљада долара, итд.

Аверел Хариман, из „Гаранти Траст компаније”, човек од поверења Лењина и бољшевика и први амбасадор САД у Совјетији, учествовао је и у пребацавању новца младом нацистичком режиму, преко Хитлерових финансијера Хендрика Јозефа Коувенховена и Јохана Гренингера.

Ту је и Ернест Сеџвик Ханфштенгл (звани Пуци), Американац немачког порекла, који се на Харварду дружио са будућим председником САД, Френклином Д. Рузвелтом. Он је компоновао СС маршеве и финансирао „Фелкише Беобахтер”. Кад је, 1941, пао у немилост немачког режима, вратио се на северноамерички континент. Канађани су га заробили, али је Рузвелт интервенисао да га пусте.

Амерички амбасадор у Немачкој, Виљем Дод, записивао је у своје дневнике много занимљивих појединости тог доба. Ентони Сатон каже: „Ми из дневника Виљема Дода /.../ знамо да је у току 1933. године, низ банкара и индустријалаца са Вол Стрита прошло кроз амбасаду САД у Берлину, изражавајући своје дивљење Адолфу Хитлеру – нестрпљиво да пронађе начине за вођење пословних активности са новим тоталитарним режимом. /.../ Ајви Ли, Рокфелеров агент за односе са јавношћу, се, према Доду, „истовремено показао као капиталиста и као бранилац фашизма””.

И за време Другог светског рата, Фордова компанија је била у пословним везама са нацистичким поретком; Рокфелерова „Чејс банка” у Паризу сарађивала је с Немцима, а клан Рокфелера је имао везе са „IG Farben” до 1942. године.

Сви ови подаци су пажљиво уклоњени од очију јавности, да се на суђењу у Нирнбергу не би знало шта се стварно збијало. Нацисти су у Нирнбергу представљени као марсовци, а не као плод западног капитализма и његових метастаза.

Уместо закључка

Банкарска чудовишта и данас живе. Они немају отаџбину, ни нацију. Њихов идентитет је новац, а једина вредност моћ. Они би човечанство повели у Трећи светски рат, да би на крви људској опет зарађивали. Бог ће их зауставити, ако човечанство не жели да и даље дели њихов вулгарни идеал, звани „Money Makes The World Go Round”.

На нама је да неодступно идемо трагом људи какав је био Ентони Сатон, коме је истина била важнија од успеха и каријере у свету лажи што су га начинили банкстери.

2015.

Хитлер се поново рађа (Нацизам за почетнике)

Увод

Срби слабо читају, а мисле да све знају. То нас је много пута коштало! Зато смо решили да, за вас, драги читаоци, прелистамо неке књиге о нацизму, да бисмо вас подсетили да нацизам и фашизам нису плодови нашег дрвета, него плодови Запада, онаквог какав је био и какав ће, у најскоријој будућности, бити. Читајте пажљиво! Добро информисан човек је у пола спасен човек!

Хитлер, син Запада и претеча ЕУ

Хитлер је био син Запада. Зар смо заборавили шуровање „западних демократија” с Хитлером? Олимпијаду у Берлину 1936? Чемберлена и Даладјеа, који му стално попуштају док руши европски поредак?

И, наравно, ту је и велики маг европске политике, Винстон Черчил, који је Србе продао Титу. Сетимо се шта је овај писао у првом тому својих мемоара („Други светски

рат”), о Хитлеровим раним данима: „Ове недаће нису га одвеле у комунистичке редове. Сасвим супротно, и то му служи на част, гајио је снажно и абнормално осећање расне лојалности и страсно и мистично дивљење за Немачку и немачки народ.” О Мусолинију Черчил вели: „Од Дучеа сам примио најтоплије изразе захвалности. Штавише, у сукобу између фашизма и бољшевизма није било никакве сумње на чијој су страни моје симпатије и убеђења. У двама приликама, 1927. године, кад сам се састао са Мусолинијем, наши лични односи су били присни и неусиљени.”

Енглески публициста Родни Еткинсон у својој књизи „Зачарани европски круг / Корпоратне елите и нови фашизам” такође је указао на чињеницу да Хитлер није био случајна појава западног капитализма, и да многе његове идеје живе и данас, пре свега приликом стварања Европске Уније. Кључни нацистички економски теоретичар, Хајнрих Хунке, у делу „Европска економска заједница” (1942) писао је да „економско уједињење представља судбину свих Европљана”. Хунке је сматрао да су „будућност и степен европске сарадње условљени увођењем јединственог економског програма”. Ко год је читао књигу аустријског социолога и историчара Ханеса Хофбауера „Проширење Европске уније на Исток” (Филип Вишњић, Београд, 2004) знаће о чему је реч кад види немачку доминацију на нашем простору. Јер, још у доба Четвртог крижарског рата, уместо борбе са Арапима, папине германске и романске војске су окупирале Цариград и осакатиле Византију (која се од тог ударца никад није сасвим опоравила). Средином 13. века Германи су почели да заузимају просторе Чешке, Моравске, Помераније, Паноније и Трансилваније; стигли су и до

пољског Кракова и карпатског лука. На Русију су, с папиним благословом, јуришали Швеђани и немачки тевтонски витезови, које је, све скупа, тукао Свети Александар Невски. После битке на Мохачу 1526. Хабзбурговци су кренули у инвазију на чешки Праг и горњу Мађарску (Пресбург). Кад су Турци пали под Бечом 1683, цела Мађарска се нашла под германском влашћу, а замало и Србија (по којој су се, скупа са војском Беча, одмах размилели католички „ловци на душе” да обраћају „несједињене Србе” римском престолу). Половином осамнаестог века, Хабзбурзи држе Галицију и Буковину. Марија Терезија у Банат доводи Немце, а 1878. Беч окупира Босну и Херцеговину... Сећамо се и Поћорека и Макензена: две германске империје, аустријска и немачка, насрнуле су на малу Србију, убијајући трећину њеног становништва. А Хитлер је свом специјалном изасланику за Балкан, Нојбахеру, говорио да народ какав су Срби „не сме да живи уз Дунав”. Немачка је, по Хофбауеру, у жудњи за ширењем своје капиталистичке моћи, данас потчинила скоро целу источну Европу, настављајући Хитлерову економску политику у тој области. Сетимо се, нацисти су основали „Централни орган за европску привреду великог простора”, „Немачко светско економско друштво”, „Институт за светску привреду”, „Рајхс комесаријат за привреду великог простора”, итд. Од нациста потиче и идеја о „регионализацији Европе”, као и идеја о „Економском савету европских држава”. Вернер Дајц, један од главних нацистичких економиста, говорио је: „Ако хоћемо да предводимо европски континент економски, што нужно и безусловно произилази из економске снаге европског континента као језгра беле расе, не смемо, из разумљивих разлога, јавно то

проглашавати немачким економским великим простором. Морамо увек изнова говорити о Европи, јер немачко вођство произилази само од себе и из политичке, економске, културне и техничке огромне тежине коју Немачка има, као и из њеног географског положаја.”

Херман Јозеф Апс, члан управе Немачке банке, која се много окористила нацистичким продором на Исток, октобра 1940. је говорио да европски простор пружа „богате и исплативе могућности” захваљујући политичком развоју догађаја, јер у том тренутку Немачка под влашћу држи скоро целу Европу, на овај или онај начин. Тај Апс је остао у игри дуго после Хитлеровог пада. До 1976. је био председник надзорног одбора већ поменуте Немачке банке, а од 1976. њен доживотни почасни преседник. Јоаким фон Рибентроп, нацистички министар спољних послова, рачунао је да ће у марту 1943. бити створен „Савез европских држава” чиме ће се постићи трајан мир. А ево неколико реченица Нацрта представке Министарства спољних послова о стварању Савеза европских држава: „Уједињење Европе које се у историји већ одавно оцртава представља нужан развој. /.../ Европа је постала сувише мала за међусобно изоловане и зарађене суверенитете. /.../ Решење европског питања може се наћи само на федеративној бази пошто се европске државе могу ујединити само слободном одлуком која произилази из увиђања неопходности уједињавања у заједницу суверених држава./.../ Савез европских држава мора бити заједница по могућности свих европских земаља.” На шта вам ово личи, браћо Срби? Да поновимо: није ово РТС пропаганда „евроатлантских интеграција”. Ово је Рибентроп. И није то 2010, била је то 1943.

Стари добри Германи поново јашу у Србији. Ево шта каже Ханес Хофбауер о стању после „петооктобарске револуције” 2000. године:

„У банкарски систем у Србији од смене режима 2000. умешале су се нове, глобалне банке из иностранства. Најуспешнији међу њима је аустријска Raiffesen Zentralbank (RZB). Већ непосредно после октобарског заокрета 2000. ова банка је била на лицу места и у марту 2001. добила, као прва инострана банка, државну дозволу за рад. Почетком 2004. она са 500 намештеника већ држи 18 филијала у земљи. Њен успон почива у суштини на три стуба: на богатом постојећем капиталу у иностранству, на удаљеним потенцијалним конкурентима са сцене и на тренутку наступа управо кад је уведен евро. Од затварања великих државних банака Раифајзен банка је извукла корист већ и због тога што је могла да преузме једним ударцем на стотине искуслих и школованих банкарских службеника који су се нашли на улици. Из њихових редова Аустријанци су изабрали оне најбоље. А увођење евра 1. јануара 2001. довело је у аустријску банку на хиљаде клијената који су морали да своје немачке марке, до тада скриване у сламарицама, претворе у евро. „Кад смо дошли, били смо сасвим ликвидни јер су нас због промене DM у евро преправиле приватне муштерије” – с поносом истиче главни менаџер RZB Оливер Регл. За неколико месеци Раифајзен банка је могла да саопшти да је придобила 20% укупне клијентеле у Србији, за шта би у нормалним околностима, како искрено признаје Регл, била потребна цела једна деценија.” А ускоро ће и Телеком бити продат нашим „историјским пријатељима”. Немцима, по свему судећи.

Дарвинисти: од САД до Трећег рајха, и натраг

Вулгарни ничеанац Хитлер је био дарвиниста. Он је јасно рекао да „држава мора да се постара да само здрави рађају децу” – једино тако ће се створити надљуди достојни живота. У тексту Џорџа Стајна, „Биологија и корени нацизма”, овај истраживач тврди да је нацизам први покушај организовања заједнице на начелима биополитике „потпуно саслушне са научним чињеницама дарвинистичке еволуције”. А еволуциониста Артур Кит, у својој књизи „Еволуција и етика”, тврдио је да је Фирер „свесно покушавао да усагласи немачку праксу са теоријом еволуције”. Нису само Јевреји и Словени то осетили; законом из 1933. године, 350.000 ментално заосталих и умно поремећених, и око 30 хиљада Рома стерилисано је разним методама – од кастрације до електричних шокова у гениталије. На другој страни, аријевци *par excellence*, есесовци, парили су се са девојкама намењеним за рађање „чисте расе” – брак је престао да важи, а људи су постали само биолошки материјал.

Ко год би хтео да Дарвина ослободи од одговорности за погрешну интерпретацију његовог основног става, наилази на саме Дарвинове тврдње. У својој књизи „Порекло човека” Дарвин је тврдио да ниже расе треба да нестану, и да бели људи немају потребе да их штите. Такође, веровао је да су домороци Африке и Аустралије исто што и гориле и сматрао је да ће те расе нестати.

Сви рани дарвинисти су били расисти, који су писали о супериорности беле расе над другим расама. Херберт Спенсер је говорио да су нецивилизовани одрасли на нивоу деце цивилизованих, а Хавелок Елис је говорио како Африканац, одрастајући, постаје „глуп и тупав”.

Хитлер није дошао ниоткуда.

Цео Запад га је припремао. Британија је свој колонијализам правдала „борбом за опстанак”. Сам Дарвин је велики део својих идеја добио од Малтуса, који се бавио растом популације, и чије су идеје нашле одјека у британском друштву под паролом „Сломи сиромашне”. Деца од осам и девет година приморавана су да раде по 16 сати дневно у рудницима угља, а на хиљаде људи је умирало у беди и прљавштини – зато што је Малтус устврдио да се бедници брзо множе, и да на свету неће бити места за све. Дарвин је „борбу за опстанак” видео у природи тек пошто ју је, као „опстанак најспособнијих”, Малтус видео у друштву.

Пре но што се прстом упре у Хитлера, сетимо се да је амерички председник Теодор Рузвелт, у свом делу „Победа Запада” социјалдарвинизам прогласио философијом Америке. У тој књизи тврдио је да је расни рат са Индијанцима неизбежан, и то до истребљења. Рузвелт је сматрао да америчку државу не обавезују никакви уговори према Индијанцима јер су они „примитивна раса”. Хенри Ферфилд Озборн, еволуциониста, тврдио је да је интелигенција одраслог црнца на нивоу једанаестогодишњег детета врсте *homo sapiens* (белаца).

Године 1875, у јужним државама САД донети су закони о апартхејду, одвајању белих и црних свуда – по болницама, затворима, гробљима; било је апартхејда у школама и лифтовима. Од 1890. до 1901. око 1300 црних људи било је линчовано, амерички „научници”, попут Р. Б. Бина мерили су људима лобање да би доказали савршенство беле расе.

Међутим, злочини над Аборицинима у Аустралији права су хитлеровска прича. Дарвинизам је буквално оправдао покољ ових несрећника. Социјал-дарвиниста Х. К. Рузден

је 1876. тврдио да убијањем Аборицина и Маора белци испуњавају „неумољиви закон природног одабирања” док је 1890, потпредседник Краљевског друштва Тасманије Џејмс Бернард, рекао да је „процес истребљивања аксиом закона еволуције”.

Аборицини су ловљени као дивље звери. Одсецане су им главе, и трована им је храна. Користили су их као експерименталне животиње. Едвард Ремзи, надзорник аустралијског музеја у Сиднеју, објавио је музејски каталог у коме су Аборицини били престављени као „аустралијске животиње”, а он сам се бавио хватањем „примерака” за „научне огледе”. Мисионар из Новог јужног Велса гледао је покољ групе Аборицина, одраслих и деце, после чега је „десет најбољих лобања” послато преко океана, „научницима”.

Од 1910. до седамдесетих година 20. века око сто хиљада аборицинске деце одузето је од својих родитеља; белопута деца давана су на усвајање белцима, а тамнопута су стављана у сиротишта.

Без Америке се не може нигде, па ни у области еугенике. Први еугенички закон донет је 1907. у Индијани (САД). До 1930. године 31 америчка држава имала је еугеничке законе, који су у репродукцији спречавали „умоболне, пијанице, епилептичаре, дегенерике”. До јануара 1935. присилно је стерилисано двадесет хиљада људи. На основу еугенике, стварани су тестови за имигранте, по којима је 80% имиграната из источне Европе (Пољака, Јевреја, Руса) сврстано у малоумне, па је, на основу тога, 1924. године, донет закон о ограничавању усељења Источноевропљана због њихове „генетичке инфериорности”. Закон је важио до 1965, двадесет година после Хитлерове смрти.

Америка је, слободно то рецимо, могла бити узор Хитлеру. Године 1904, еволуциониста – истраживач Семјуел Вернер ухватио је у Конгу Пигмеја Ота Бенгу, ожењеног и оца двоје деце. Бенга је окован у ланце, да би на светској изложби у Сен Луису био приказан као „карика еволуције” најближа човеку. Затим је, са горилом и орангутаном, био изложен у зоо-врту Бронкса у Њујорку, као представник „најстаријих људских предака”. Око четрдесет хиљада посетилаца зоо-врта седмично понашало се према Оту Бенги као да је мајмун. Он им је био главна атракција. Директор зоо-врта, др Виљем Хорнадај, еволуциониста, на питање новинара да ли би баш тако требало поступати с јадним Бенгом, љупко је одговарао: „Ако је мала особа у кавезу, то је зато што му је ту најудобније, и зато што не знамо шта друго да радимо са њим. Он није ни у каквом смислу затвореник, осим да нико не би рекао да би било мудро дозволити му да лута по граду, а да га нико не надгледа.” (Прођу ли те, читаоче, жмарци кад ово читаш, и кад се сетиш „беле шенгенске листе” или „спољњег зида санкција”?)

Амерички истраживач Арктика, Роберт Пири, довео је са свог пута групу Ескимана, које су изложили у Америчком природњачком музеју. Једном дечаку, Минику, умро је отац, чије су кости остале изложене као „примерак врсте”. Миник је тражио посмртне остатке свог оца, да би их сахранио, али управа музеја је то одбила.

Еугенику су ценили и први „планери породице”.

Маргарет Сејнцер, „мајка сексуалне револуције”, залагала се за кастрирање свих ментално заосталих, али и црнаца. Америчким еугеничарима је сметало што се у Немачкој под Хитлером ипак рађа много више деце но што то њима прија,

па је челник Америчке федерације за контролу рађања упозоравао: „Ми смо такође свесни проблема изградње једне расе, али ми се бринемо о квалитету наших људи, не само о количини.” То јест, ми нисмо против расистичке еугенике, него само против метода које нацисти примењују – популација у Немачкој ипак расте пребрзо.

Глобални капиталисти, они злочинци са Вол Стрита, који су својим крвавим парама помагали и хитлеровце, одавно цитирају Дарвина као своје оправдање. Својевремено је професор са Јејла, Грејем Самнер, говорио да дарвинизам у друштву значи – „да би подигли једног човека навише, гурамо другог надоле”, а социјал-дарвиниста Виљем Милнер је тврдио да су милионери победници борбе за „опстанак најспособнијих”.

Капитализам је у дарвинизму нашао своје оправдање. Амерички „научник” Е. А. Рос је тврдио да је и „религијски култ милосрђа” створио „склониште под којим су се идиоти и кретени скривали и множили”.

Чувени богаташ Ендрју Карнеги („миротворац” – „Карнегијева фондација за светски мир”) тврдио је да закон конкуренције можда јесте незгодан за појединца, али је одличан за расу, јер обезбеђује „опстанак најспособнијих”, а један од Рокфелера је тврдио да је капиталистичка конкуренција „закон природе који се не може избећи”. Карнегијев институт и Рокфелерова фондација и даље дају велику новчану помоћ научницима – еволуционистима.

Људи су увек били и грешни и зли и немилосрдни. Али, знали су шта је грех и зло, и именовали су га. Дарвин им је дао „научно оправдање” – побеђују најспособнији. А најспособнији су најсуровији, најнечовечнији.

Србски народ је, у овом тренутку, на удару америчких социјалних дарвиниста, спремних на истребљење свих слабијих народа и држава, маскирано у причу о људским правима и демократији. И опет имају „научнике”, који овог пута оправдавају лов на Србе (као што су некад оправдали лов на Аборицине).

Када је Америка са својим сателитима бомбардовала Србију 1999. године, професор социологије и философије на Универзитету државе Мериленд, др Џон Хјуер, тврдио је да је америчко друштво – друштво будућности, а србско – друштво прошлости.

По Хјуеру, Американци улазе у постхумано доба, „када ће сви аспекти друштвеног живота бити сведени у предвидљиве шаблоне и рационализовани, а све нијансе међуљудских односа претворене у рутинске процедуре и препуштене плаћеним професионалцима попут адвоката, психолога и бирократа”. По Хјуеру, „Американци су прототип људи будућности, Срби атавистички остатак прошлости”. Ако то не схвате, Срби ће нестати, каже он.

„Германско хришћанство”

Када је Хитлер дошао на власт, међу немачким лутеранима јавио се тзв. покрет „германског хришћанства”. Он није био плод нацистичке завере, него самоникли правац у оквиру немачког протестантизма.

Немачка државна протестантска заједница, тзв. „Немачка евангелистичка црква”, састојала се од лутерана, реформата и унионистичких групација, које су имале јединствену

бирокаратску структуру и чији су чланови плаћали „црквени порез” који је скупљала држава. Када је Хитлер дошао на власт, покрет „германског хришћанства” преузео је власт у протестантској заједници. Од непосредне фирерове контроле били су изузети тзв. „слободни лутерани” и методисти, а са Ватиканом Хитлер је потписао конкордат.

Нова власт у „Немачкој евангелистичкој цркви” одмах је кренула у „дејудаизацију” Хришћанства. Основан је „Институт за изучавање јеврејског уплива на немачки црквени живот”. Један од теолога германског хришћанства, др Ернест Бергман, држао је предавања на којима је тврдио да Христос није био Јеврејин, него припадник „аријевске расе”.

Донета је одлука да се службе лише сви пастори који не признају националсоцијализам, као и сви пастори јеврејског порекла. Чак је тражено да се Стари Завет избаци из употребе јер је „јеврејски”, као и да се црква очисти од јеврејског духа.

Наравно, међу искреним протестантима ово је изазвало згражавање. Одмах је основана „Црква исповедајућа” која се супротставила „германском хришћанству”. Они су позвали вернике на усрдну молитву и поверење у реч Божију откривену у Светом Писму, и у Бремену су усвојили декларацију, која се састојала од шест тачака. У првој је речено да је Христос Реч Божија, откривена нам Светим Писмом, и одбачена су друга и другачија откривења о Христу као лажна. У другој је истакнуто да је Христос господар целог људског живота, у трећој да је Он глава Цркве и да Црква не сме да се предаје доминантним идеолошкополитичким струјама, у четвртој да Црква треба да служи, а не да се бори за власт. Пета тачка је била усмерена директно против

нацистичке државе; Хришћани верни свом схватању слободе и Еванђеља истакли су да држава „не сме постати једини и тоталитарни поредак људског живота настојећи да собом замени позвање саме Цркве”. Шести члан објављује да Црква нуди бесплатну благодат Божију кроз Свето Писмо и сакраменте, и да самовоља не може заменити Божанско дејство у Цркви.

Свети Николај Жички, један од најобразованијих људи свог времена, изврсно је схватао да покушај паганизације Хришћанства потиче из мутних извора протестантске тзв. „библијске критике” и одушевљавања јеретичком Ренановом визијом Христа као сократовског учитеља. О томе је писао у свом огледу о кули од слонове кости, људској култури без Бога. И заиста, кључни идеолог „германског хришћанства” био је дијалектички теолог Емануел Хирш, који се и данас сматра једном од најзначајнијих личности немачке теологије хх века. Он је био егзистенцијалиста, и није веровао у Васкрсење, сматрајући ту причу „каснијим уметком” који хришћане из садашњости окреће у будућност, лишавајући их конкретних циљева постојања. Критиковао је одвајање Хришћанства од културе у име вере; Хирш је био искрен нациста.

Хитлеров однос према хришћанству је јасан. У „Мојој борби” он каже како су немачки протестанти увек покушавали да буду патриоте, али им то није успевало, јер је њихов однос према Јеврејима позитиван на основу догматике Хришћанства. Зато су нацисти „германске хришћане” сматрали корисним будалама. Нацистички однос према Хришћанству јасно је формулисао Мартин Борман: „Националсоцијалистички и хришћански поглед на свет су

неспојиви. Хришћанске Цркве су засноване на народном незнању и налазе се у напону да то незнање одрже у што већем делу популације; само на тај начин хришћанске Цркве могу сачувати своју власт. Насупрот томе, националсоцијализам почива на научним темељима.” (Не подсећа ли нас ово на „религију као опијум за масе” на једној и „научни социјализам” на другој страни?)

Хитлер је, после решавања „јеврејског питања”, намеравао да реши „црквено питање”. Говорио је: „Рат ће се окончати. Последњи велики задатак нашег доба биће решавање црквеног питања. Тек тада ће нација бити сасвим сигурна... Кад сам био млад, мислио сам да је једино средство: динамит. Тек касније сам схватио да са таквим стварима не треба журити. То мора да сатрули као гангренозни уд. Морамо доћи до тога да за предикаоницама нема никог осим будала, и да међу верницима буду само бабе. Здравих млади људи су са нама.”

Хитлер се хвалио да има шест дивизија есесоваца равнодушних према религији, али који иду у смрт са свом озбиљношћу. Нацисти су настојали да замене хришћанске обреде и симболе својим: принудна окупљања омладине била су недељом ујутру, кад се иде у храм; ко је хтео, могао је да се венча и сахрани уз употребу нацистичких ритуала. Једна од песама „Хитлерове омладине” (Hitler Jugend-a) гласила је:

„Ми смо срећна Хитлерова омладина;
Не треба нам хришћанска врлина;
Јер Адолф Хитлер је наш посредник
И наш искупитељ.
Нема ни попа ни ђавола

Који може да нас спречи
Да се осећамо као Хитлерова деца.
Не следимо Христа, него Хорста Везела!
Даље са тамјаном и светом водицом,
Уз песму идемо за заставом Хитлеровом;
Само тако смо достојни својих предака.
Нисам ни хришћанин, ни католик.
Са СА одредима идем кроз ватру и воду.
Цркву ми могу украсти што се мене тиче.
Кукасти крст ме усрећује овде на земљи,
За њим ја идем марширајући
Узми и мене, Балдуре фон Ширах”
(вођа „Hitler Jugend”-а, нап. В. Д.).

Хитлерова антијеврејска мржња и православни однос према Старом Завету

Једна од највећих лажи коју „другосрбијанци” намећу Србству јесте да Хитлеров расизам, оличен у мржњи према јеврејском народу, има било какве везе са хришћанским схватањем Старог и Новог Завета и хришћанским месијанизмом који је, тобож „антисемитски”. После Аушвица, хришћани су, наводно, криви за Аушвиц, јер су, примајући Нови Завет, маргинализовали и гетоизовали Јевреје који Нови Завет нису примили.

Хитлеров учитељ, окултиста Дитрих Екарт, објавио је 1924. године књижицу „Бољшевизам од Мојсија до Лењина – Разговор између Адолфа Хитлера и мене”. За Хитлера, Стари Завет је књига која води Лењину, и у којој се описују Јевреји

као поробљивачи човечанства. Хитлер показује Екарту Стари Завет, и каже: „Ево, ево рецепта по коме Јевреји увек припремају своју паклену чорбу.” По Хитлеру, није Господ побио прворођене у Египту, него су то учинили сами Јевреји, удружени са локалним олошем. „Главна хуља” у Египту је био „чедни Јосиф” који је у туђу земљу довео свог оца и браћу; говорeћи о томе како наивни немачки учитељи плачу читајући деци причу о Јосифу, Хитлер је, по Екарту, „мрачно гледао Књигу мржње” (Стари Завет). Будући Фирер говори о Исусу Навину као убици невиних народа, а пророка Исаију назива „опседнутим”, јер каже да се „Господ разгневио на све народе (нејевреје); затреће их, предаће их на покољ” (Ис. 34, 2, 9, 12), и додаје: „Између Исаије и Исуса Навина прошле су стотине година, но за све то време паклена мржња Јевреја према нејеврејским владарима није се за трунку променила.”

За фирера, Христос није имао никакве везе са Старим Заветом, а за све је крив апостол Павле, који је Римском царству донео идеје: „Сви су људи једнаки! Братство! Пацифизам! Нема више части!” По Хитлеру, „тако је Јеврејин тријумфовао”, и додаје: „Требаће још пуно времена да се хришћанство опорави од Павла! О какве смо ми наивне душе! Јеврејин побије стотине хришћана; изненада примети да је остатак постао само још ватренији. Тада му се упали добро позната лампица: претвара се да се преобратио. Заузима значајну позу и мотри. И мада се готово свим својим доктринама разликује од осталих апостола, ми предано слушамо његове проповеди.”

Хитлер и Екарт су замерали Мартину Лутеру што је на немачки превео „сатанску библију” Старог Завета, јер су и њега насанкали Јевреји.

Култура за масе

Најпознатији медиолог 20. века Маршал Меклуан, у свом делу „Медијум је порука”, поручио је: „Поново смо почели да уобличавамо примордијални осећај, племенска осећања од којих су нас одвојили векови писмености”. Као што је показао Најл Поустмен у својим студијама о утицају телевизије, снага слика у модерној цивилизацији много је већа од снаге речи: језик се обраћа уму, а слике осећањима. Читање захтева усредсређеност и логично расуђивање, док ТВ програм изазива тренутну реакцију. У свом делу „Учење као делатност очувања”, Поустмен каже: „ТВ „образовање” је не-савладиво. Можете да га не волите, али се морате сложити с њим. Нема начина да се покаже да су слике рекламе за Мекдоналдс лажне, или, пак, истините. Речи као „истинито” и „лажно” долазе из другачијег симболичког универзума. Претпоставке су лажне или истините. Слике то нису”. У књизи „Забављајући се до смрти”, Поустмен указује на чињеницу да ТВ све своди на забаву: од религије, преко политике, до спорта, што има катастрофалне последице по демократско друштво, које мора бити дијалогско.

У свом делу „Моја борба”, Хитлер се показао као „прамедиолог”, тврдећи да филм има велику будућност кад је индоктринација масе у питању. Слика „просветљује” много брже него текст.

Фашистички мислиоци су доводили у питање језик као средство комуникације – оно што чине и постмодернисти. Пол де Ман, који је од фашисте постао постмодерниста, једном је рекао да је „најсубверзивнија педагогија она која доводи у питање језик”.

Нацисти су, зна се, спаљивали књиге; то се десило и на Универзитету у Фрајбургу, где је Хајдегер био ректор. У САД се то, деведесетих година, десило на Универзитету Стенфорд, где су студенти спаљивали класике хуманистичких наука, као „мртве беле мушкарце” и „евроцентрике”. Док су класици горели, млади постмодернисти су певали!

Америка данас светом влада уз помоћ Холивуда. Као што рекосмо, то није случајно: и нацистичка Немачка је знала вредност филма. За време Трећег рајха снимљено је 1363 филма. Зна се какве су ефекте имали филмови попут „Јеврејина Зиса”, који је подстицао на мржњу. Зна се колико је режим улагао у Лени фон Рифтештал и друге режисере – пропагандисте.

Холивуд је научио лекцију. Скоро да нема акционог филма у коме Руси или Срби нису злочинци.

2011.

Ружичасти кукасти крст (Хомосексуализам у нацистичкој партији)

У ОВОМ тренутку се, у затворима, оптужени за удар на геј параду у Београду 10. октобра 2010, налази на десетине младих људи, с којима се НАТО измећари на власти обрачунавају као са неком врстом неонациста у Срба. Подразумева се да су педери с параде у Београду били „невине жртве дискриминације”, и баштиници традиције по којој су хитлеровци гонили хомосексуалце само због њихове „сексуалне оријентације”. Али, да ли је баш тако?

Књига једног протестанта и једног Јеврејина, Скота Ливелија и Кејвина Ејбрамса (Scott Lively and Kevin Abrams: *The Pink Swastika / Homosexuality in the Naz: Party*, Founders Publishing Corporation, Keiser, Oregon, 1997.) бави се једном од кључних тема лево-либералне пропаганде – судбином хомосексуалаца у нацистичкој Немачкој.

Студија почиње разматрањем покрета за права хомосексуалаца пре појаве Хитлера.

Хомосексуално подземље било је веома снажно у Немачкој, у првим деценијама XX века. Оснивач покрета за

права содомита је немачки адвокат Карл Хајнц Улрихс, кога је саблазнио његов тридесетогодишњи учитељ јахања када је дечак имао 14 година. Шездесетих година XIX века Улрихс је почео да шири идеју да су хомосексуалци „трећи пол”. Његова „научна теорија” састојала се од тврдње да је хомосексуалац „женска душа у мушком телу” и обратно. Пошто је хомосексуализам урођен, не сме бити криминализован. Његов следбеник, немачко-мађарски писац Бенкерт (псеудоним Карољи Марија Кертбењи) сковао је појам „хомосексуалан” у анонимном писму министру правде Пруске. До тада је у употреби био појам „содомити” (или педераста); ми ћемо тај, старији појам, користити у овом тексту.

Улрихс је, позивајући се на Платонову „Гозбу”, содомисте назвао „уранијанци” јер су они, тобож, под покровитељством музе Ураније. Милитантни содомити Немачке крајем XIX века радо су користили парољу „Уранијанци свих земаља, уједините се!” Покушавајући да декриминализује содомију, Улрихс се, бар јавно, борио против педофилије. Утицај первертита у Немачкој био је све већи. У једном писму Марксу, Енгелс вели: „Педери су почели да се пребројавају и открили су да су прилично бројни у нашој држави. Једино им фали организација, али изгледа да и она постоји, мада скривена”.

Семјуел Ајгра, немачки Јеврејин који је 1945. објавио студију о германским хомосексуалцима и њиховом утицају на политику, назвао ју је „Немачки национални грех”. У истој наводи да је познати сексолог Крафт-Ебинг, аутор дела „*Psychologia Sexualis*” још 1891. упозоравао да је у Немачкој содомија у порасту. Начелник одељења специјалне полиције у Берлину од 1905. до 1919, Ханс фон Тресков, у својим

мемоарима је изложио да је у том периоду било бар десет хиљада хомосексуалаца у овом граду и да су легално издавали свој лист „Die Freundschaft”.

Магнус Хиршфилд

Улрихово дело продужио је јеврејски лекар и хомосексуалац Магнус Хиршфилд, који је наставио борбу за декриминализацију содомског чина.

Са Максом Спором и Ерихом Обергом формирао је „Научно-хуманистички комитет”, основао низ организација и издавао „Годишњак за међуполне варијетете”. Године 1910. сковао је термин „трансвестит” који је данас веома у моди.

Хиршфилд је ширио причу о „трећем полу” и веома утицао на јавно мњење да постане „толерантније” према изопаченом полном понашању. Године 1919. основао је Институт за изучавање сексуалности у Берлину. Скупио је огромну збирку књига, слика, медицинске документације и повео кампању да подигне свој углед „научношћу” установе. Гостујући лекари су у Институту обављали прегледе, лечили од венеричних болести и давали савете низу грађана.

Нови Хелени

Поред Улрикса и Хиршфилда, који су содомите представљали као феминизоване и предодређене „женскошћу”, у Немачкој се јавио и покрет маскулизованих изопаченика,

који су се позивали на мужевност понашања античких Грка, пре свега Спартанаца, и тврдили да је хомосексуалност врлина правих ратника. Често су говорили о Платоновој апологији хомосексуалности (мада старији Платон, у „Законима”, 841А-841Б, истиче значај породичног живота и осуђује содомију). Ово је утицало на идеологизацију хомосексуализма као ратништва међу немачким милитаристима. Многи од њих су помињали одред тебанских ратника састављен од 150 хомосексуалних парова, или Спартанце, који су у војску узимали дванаестогодишње дечаке и стављали их на располагање старијим ратницима, да их обучавају и сексуално „користе”. Ко у овом правцу размишљања не види зачетке нацистичког култа младих? У студији „Национализам и сексуалност”, историчар Георге Мос каже: „Грчка омладина, битан национални симбол у прошлости, владала је суверено у доба Трећег Рајха. Хитлеров укус био је под утицајем препорода неокласике, која је увек укључивала слике обнажене омладине”. Чак је и Вилхелм Рајх, у „Масовној психологији фашизма”, описао култ содомитског милитаризма заснованог на античким узорима. По њему, нацистички идеолози попут Розенберга снажну државу су доживљавали као „мушку државу засновану на хомосексуалној основи”.

Сукоб са Старим Заветом

Нацисти су себе сматрали најбољим изданцима аријевског паганства, какав је хеленистичка култура. С друге стране су били Јевреји са својим Старим Заветом. Док су Грци били хероји који су неговали педерастичку, Јевреји су били

подлаци који су неговали култ својих породица и убијали хомосексуалце. Заиста, старозаветни Израил је мрзео овај грех више од свега. Римокатолички стручњак Патрик Г. Д. Рилеј уочава да је ту био кључ сукоба између хеленизма и јудаизма у доба уочи Христовог доласка.

У свом огледу „Хомосексуализам и Макавејски устанак” он показује да је Антиох Епифан, у свом покушају да Израилу наметне идолатрију, у Јерусалиму подигао и гимназион – вежбалиште, у коме је упражњаван и хомосексуализам, а многи јудејски младићи су ишли тамо. Јеврејски првосвештеник, који је издао израиљску веру, приносио је жртве и Хераклу, једном од знамења хомосексуализма. Све ово је подигло Макавеје на устанак.

Немачки хомосексуалац – милитариста био је Адолф Бранд, покретач часописа „Елита”. У часопису су свагда биле у првом плану теме о чистоти расе, али и фотографије нагих младића у немачком пејзажу. Бранд је написао поему „Натчовек” у којој је величао мушкост, а изјављивао је да му је циљ „обнова грчких времена и хеленских критеријума лепоте после столећа хришћанског варварства”. Године 1903. Бранд је хапшен због објављивања слика нагих дечакића у часопису, али је до 1931. његова публикација достигла број од 150 хиљада претплатника. Са још двојицом содомиста, основао је „Заједницу елите” чији је циљ био „обнова хеленског витештва”. Стара Грчка и ренесансна Италија били су им узор, док је хришћанство окривљавано за гушење хомосексуализма.

Педерастичка је естетска, а нормална полност – само прокреативна, тврдили су „елитисти”. Фридландер, Брандов сарадник, писао је чак и ово: „Схватимо најзад да не може

бити добар учитељ онај који не воли своје ђаке! /.../ Вечна је истина: само добар педераст може бити потпун педагог!” „Мушкарчине” су 1920. основале „Друштво за људска права”. (Звучи познато, зар не?)

Између хиршфилдоваца и брандоваца подела је ишла и на политичком плану: хиршфилдовци су били социјалдемократе, а брандовци – нацисти.

И касније ће ова подела имати трага на односе нацистичког режима према хомосексуалцима.

Платон, Спарта, Хитлер

Још је Платон у „Држави” поставио основе идеалне заједнице којом владају краљеви-философи. Платонове идеје имале су свој праизвор у спартанском уређењу; а Спарта је била посвећена педерастичком ратничком култу. Платон је сматрао да државу треба претворити у свеопштег господара, уклонити породицу и приватну својину.

Човек коме се Хитлер нарочито дивио био је пруски владар – војник Фридрих Велики, „оснивач савршене пруске бирократије”. Историчар Еуген Вебер у „Разноликостима фашизма” каже да су нацисти с дивљењем разматрали егалитаристички елитизам Спарте и логоре Фридрихове пруске војске. Фридрих Велики је био хомосексуалац. Одржавао је везе са бароном Фридрихом Тренком, грофом Кајзерлингом, грофом Герцом и неким Барберинијем. Мрзео је жене. Иако је био ожењен, није подносио брачни живот. Примораво је своје официре да се не жене.

Вера у обнову „витешке прошлости” је актуелизовала пријатељство између Адолфа Хитлера и Ернста Рема. Рем је основао SA одреде-јуришнике, и био им је на челу све до своје смрти. Рем је по чину био капетан. Био је веома способан, одлучан, вешт. Окупљао је младиће спремне на жртву, често хомосексуалце, и наоружавао их. У својим раним данима, шефови нацистичке партије су се углавном окупљали у једном хомосексуалном бару у коме је Рем увек имао резервисан сто. Други битан хомосексуалац из раног Хитлеровог окружења био је Рудолф Хес. Али и остали нису били полно здрави – и то Хитлеру није нимало сметало: Бадур фон Ширах, шеф „Хитлерове омладине”, био је бисексуалац. Ханс Франк, Хитлеров адвокат и касније министар правде, јавно ан-тихомосексуалан, био је склон содомији; Хитлеров ађутант, Вилхелм Брукнер, бисексуалац... Валтер Функ, рајхсминистар економије, познати хомосексуалац... Херман Геринг је волео да се облачи као жена и носи шминку... Јулијус Штрајхер, нирнбершки гаулајтер и убица Јевреја, отпуштен је из школе у којој је својевремено био професор, због педерастичке. Алберт Шпер, Хитлеров архитекта, волео је фирера „платонском хомосексуалном љубављу”.

За самог Хитлера нема доказа да је био хомосексуалац, али да је имао перверзан полни живот – сигурно је. Постоје бар четири жене, међу којима је и његова сестричина Гели, с којима је одржавао полне односе. Али, ти односи су били тако ужасни да су ове несрећнице покушавале самоубиство после истих. По свему судећи, био је у питању некакав застрашујући мазохизам, спојен са копрофилијом.

Постоје индиције да је будући фирер, пријатељ Вагнерове породице, напаствовао једног од његових унука као дечака. Мусолини га није волео, и називао је свог савезника „ужасни полни изопаченик”.

Карл Келнер и Теодор Рајс

Првобитни назив сексомагијског реда ОТО, који је основао др Карл Келнер, имућни металург, био је Ритуал Мемфиса и Мицраима. Келнера је наследио Теодор Рајс који је 1912. објавио: „Наш ред поседује кључ који отвара све масонске, херметичке тајне, поименице учење сексуалне магије, а ово учење објашњава без изузетка, све тајне слободног зидарства и свих система религије”.

Тврдио је да је у тајне упућен на Далеком Истоку где је упознао „мантру леве руке”. Исте године кад је Рајс објавио да поседује све тајне магије, основан ја расистички окултни ред „ОТО”, чији су оснивачи били „ариософи” Гвидо фон Лист и Јорг Ланц фон Либенфелс. Гвидо фон Лист је већ у 14. години презрео Хришћанство, и почео да зида храм Одину. Сматрао је себе наследником представника „Ред Арманен”, древних жреца германске религије. Бавио се црном магијом, приносио жртве (можда и људске), и, уместо крста, узео као знак свастику – кукасти крст.

Због свега тога, морао је да побегне из Беча у Берлин, где су његове књиге постале веома читане међу окултистима – шовинистима.

Др Јорг Ланц фон Лебенфелс био је римокатолички монах, кога су из манастира избацили због неморала. Основао

је свој ред, Ред нових темплара, и издавао часопис „Остара”, који је Хитлер стално читао. Хитлер се са Лебенфелсом сретао 1909. Од њега је упијао идеје о чистоћи аријевске расе и логорима за ниже расе.

Од ових праваца развило се још једно друштво – Туле, које је основао Рудолф фон Зеботендорф. Друштво је имало и своју политичку партију – Немачку радничку партију, коју ће преузети Хитлер. У Тули су били Рудолф Хес, Хајнрих Химлер и Рајнхарт Хајдрих. На челу друштва су, поред Зеботендорфа, били Дитрих Екарт и Карл Хаусхофер. Екарт и Хаусхофер су веома значајни за обликовање Хитлеровог погледа на свет. Екарт, наркоман и црни маг, у Хитлеру је видео будућност. С њим је урадио књигу разговора, „Бољшевизам од Мојсија до Лењина”, и 1923, за будућег фирера рекао: „Ево га онај чији сам ја само пророк и претходник”. Пред смрт је изјавио: „Немојте ме жалити: ја сам утицао на историју више од било ког Немца”.

Карл Хаусхофер, члан јапанске окултне дружине „Зелени змај”, био је доктор наука и оснивач геополитике, коју је замислио као учење о могућностима ширења немачког „животног простора”.

Рудолф Хес, један од најближих сарадника Хитлерових, био је Хаусхоферов студент. Хес је 1920. награђен за рад на тему „Какав мора бити човек који ће немачкој вратити њену ранију славу?” У њему је писао. „Када више нема никаквог ауторитета, једино човек из народа може поново успоставити ауторитет... Уколико је диктатор дубље повезан с масама, утолико ће боље умети да њима влада”. Са оваквим погледом на свет, Хес ће постати Хитлеров секретар.

Келнер, Ројс, Заботендорф, Екарт, Хаусхофер – сви су

знали тајну сексуалне магије и тантризма. Они су обликовали фиреров поглед на свет. Али, шта је тантризам?

Често се по новинама писало о „сатанистичким оргијама” и „тантри”. Да, оне заиста постоје, а оно што се у име „просветлења” чини превазилази уобразиљу нормалног човека. Да о томе не бисмо говорили по подацима из друге и треће руке, овраћамо се самим окултним писцима. У свом огледу о „сексуалном окултизму акваријанског доба”, под насловом „Љубав под контролом воље”, окултиста Ж.М. Славински каже: „Веза између секса и херметизма, која се заснива на идеји да се енергија сексуалног узбуђења и оргазма може усмерити ка остварењу култних и мистичких циљева, изгледа западњацима тешко прихватљива или чак перверзна. При томе се заборавља да сличну изопаченост виде ортодоксни Хиндуси у хришћанском ритуалу причести, у коме се користи за њих богохулна супстанца – вино – као симбол Христове крви. Међутим, репресија полног нагона није била одувек присутна, већ се јавила устоличењем хришћанства као званичне религије”. Славински наводи примере из античке Грчке, средњег века и новијег доба који показују како је „лепо бити неспутан”. Затим прелази на ОТО и његовог оснивача, који је тврдио да је „кључ за све масонске и херметичке тајне” – „учење сексуалне магије”. То што је за полни чин сатаниста Кроули користио речи католичке мисе, Славински сматра „нормалним” у окултном свету, а то што су га због таквих ствари прогласили сатанистом – „плод је морала с почетка века”. Сперма са вагиналним секретом за њега је, каже Славински, била сакрамент. За извођење таквих обреда, „жена је најпогоднија током менструације, јер је тада еманација њених енергија

најјача”. Ове технике сексомагијског лудила могу водити и у смрт. Једно од Кроулијевих упутстава о „еротокоматозној луцидности” налаже да се онај који обред врши полно исцрпљује док не падне у сан од умора, да би се затим из сна опет пробудио полним дражењем, што се наизменично понавља – а циљ је да његов дух разговара са „Богом”. „Иницијату се онда може дозволити да заспи, или се поступак може понављати док смрт не прекине све. Најповољнија је смрт која се догађа током оргазма, и названа је *mors justa*”, каже Кроули. Овим су се надахњивали многи протонацисти.

Зашто је Хитлер прогонио хомосексуалце?

Хитлер је уз себе, међу најважнијим људима, имао хомосексуалце; касније их је, на државном нивоу, прогонио. Он је био окружен и окултистима. Кад је дошао на власт, прогонио их је. Затворио је Теозофско друштво, укинуо антропозофске организације, ударио на масоне, забранио Централну астролошку службу. Прогонио је људе од којих је преузимао идеје – и Хаусхофер, оснивач геополитике, и Зеботендорф били су у логору. Зашто? Зато што су били конкуренти. А конкуренте треба жртвовати.

Окултиста Живорад Михајловић Славински с тим у вези каже: „Свако живо биће, а посебно људско, представља батерију психичке енергије. Приликом ритуалног убиства, сва енергија жртве на располагању је оператора. Нацистички злочини, несхватљиви ортодоксним историчарима, у ритуалном убиству имају једноставно и, по мом мишљењу, право објашњење. Геноцид Јевреја, Словена и Цигана био је

ритуална жртва у масовним размерама. На то нам указује ова једноставна чињеница: уколико је Хитлер дубље тонуо на фронтovima, утолико је јаче притискао своје потчињене да убрзају „коначно решење јеврејског питања”.

Уместо конкурентских окултних група, Хајнрих Химлер оснива црномагијски ред есесоваца. У замку Вевлсбург опрема собу за састанке са вођством SS-а по узору на двор краља Артура и округли сто за гралске витезове; у просторији испод замка намерава да упали вечну ватру, и да на дванаест стубова око ње стави дванаест урни с пепелом SS генерала, кад погину или умру. Есесовци носе ритуалне бодеже и прстење с мртвачком главом, а њихов знак је „зиг”, древна германска „руна моћи”. Есесовци су надзорници концлогора, пагани који славе старогерманске празнике, венчавају се по пвсебним обредима и имају право да плоде девојке које се чувају у нарочитим институтима, да би новорођену децу преузела нацистичка држава на абуку за „вишу расу” (око 90 хиљада такве деце рођено је у Немачкој за време Хитлера).

Покрет содомита на Западу знао је да је главни начин да данас стекнеш моћ – претварање себе у жртву. Бивша „жртва”, кад се дочепа медија и власти, може да ради шта хоће. Зато се хомосексуалци проглашавају страдалницима попут Јевреја. Међутим, чињенице о судбини хомосексуалаца под влашћу Хитлера говоре другачије. Историчар Гинтер Грау је аутор књиге „Скривени холокауст?” у којој је детаљно изучио све што се хомосексуалцима десило у Немачкој. Чак и часописи попут „The Harvard Gay and Lesbian Review” (лето 1995.) признали су научну озбиљност његових закључака. Према Грау, у Немачкој је убијено највише 5000 хомосексуалаца, а стална пропаганда против

њих, пре свега Химлерова, била је само за јавну употребу. Др Џудит Ријсман у свом тексту „Ружичаста свастика и ревизионистичка историја холокауста” каже: „Да су хомосексуалци третирани као Јевреји, 2–3 милиона од 2–3 милиона немачких хомосексуалаца изгубило би своје послове, своја радна места, своју имовину, а већина би остала и без живота. Морали би да носе ружичасте троуглове пришивене на рукав кад су на јавном месту /.../

Да међу немачким хомосексуалцима није било толико нациста, 2–3 милиона људи би остало без дома, бачени у гета, било на принудним радовима, затим убијено у гасним коморама, а њихово злостављање детаљно описано.” А свега тога није било.

Шта се, у ствари, десило?

Закон против содомије у Немачкој је постојао много пре нациста. Тачка 175 је налагала затварање ухваћених содомита. Када је дошао на власт, Хитлер је забранио постојање хомосексуалних барова и купатила, као и покрет за њихова права. Али, разлог је био, како кажу историчари, Острајхус и Кенеди, политички: „Хитлер је користио оптужбу за хомосексуализам пре свега као средство да уклони политичке противнике, унутар партије и изван ње”.

Познати вођа содомита – десничара Бранд, никад није ухапшен и прогоњен од режима. Хомосексуалци-левичари јесу.

Хитлеровци су кривичном законнику додали параграф 175а, који им је давао за право да кажњавају свако „сумњиво

понашање” које личи на хомосексуализам, и на стотине нормалних људи су, под том оптужбом, били прогоњени и затварани. Еуген Когон у својој књизи „Теорија и пракса пакла” каже да је Гестапо оптужбу за хомосексуализам користио ако није имао никакву другу основу за прогон непослушних католичких свештеника и критичара режима. Содомисти који су им били потребни остављани су на миру. Једног од њих, јавног изопаченика Густава Грундгенса, лично Геринг је поставио за директора Државног позоришта, а 1937. Химлер је забранио хапшење било ког глумца под оптужбом да је хомосексуалац без његове личне дозволе.

Чак је и наследник Магнуса Хиршфилда на месту челника „покрета за геј права”, Курт Химер, био заточен у логору, али ослобођен после девет месеци. Писац Данке је 1942. послат у логор као хомосексуалац – али зато што је говорио против режима, а не због „сексуалне оријентације”.

Историчари су пажњу посветили и „Хитлеровој омладини”. У првих шест месеци 1940. било је 10 958 преступа које су направили хитлерјугендовци. Највише (преко 5000) било је крађа; а на другом месту је содомија – 901 случај. Многи ухваћени у преступу нису били кажњени. Најстрожа казна за ухваћене била је само избацивање из покрета.

Још један разлог за прогон хомосексуалаца био је могућност уцењивања од стране изневерених „љубавника”, појава веома честа у Вајмарској републици. Јавна компромитација изопачених нациста који су били у додиру са содомитима могла је имати штетне последице по „имиџ” представника „чисте расе”. Постоје индиције да је Хајнрих Хофман, званични нацифотограф, позицију стекао тако што је знао у какве се перверзије Хитлер упуштао с његовом ћерком Хени.

Институт за сексуална изучавања Магнуса Хиршфилда затворен је 6. маја 1933. у зениту сукоба „мушкарчина” са „женицама” у оквиру хомосексуалног покрета.

Хиршфилд је имао податке о многим изопаченицима међу нацистима. Из института су однета два камиона документације. Документација је, скупа с књигама Хиршфилдове библиотеке, спаљена 10. маја 1933. То спаљивање је и снимљено, као доказ „моралног препорода” Немачке.

Најпознатији случај који хомосексуалци наводе као доказ Хитлерове „хомофобије” је „ноћ дугих ножева”, 28. јуна 1934, када је убијен Ернст Рем, са низом SA вођа, који су били содомисти.

Хитлер је од најранијих дана нацистичке партије знао све о Рему. Ремова изопаченост му никад није сметала. Ствар је у другоме: фирер је добио обавештење да Рем, уз помоћ припадника SA, спрема пуч против њега. Да би спречио опасност, Хитлер је наредио ликвидацију Рема и око хиљаду других противника. „Смеђе кошуље” су, пре обрачуна, порасле са 300 хиљада 1933. до 3 милиона 1934. Рем је одбијао да се потчини команди Вермахта, па је чак и одредио Јулијуса Ула, који је требало да изврши атентат на Хитлера. У „ноћи дугих ножева” нису убијани само „ремовци”, него и други политички противници, међу којима и католички политичари попут Клаузнера. Неки од историчара истичу да је један од разлога обрачуна са јавно познатим изопаченицима жеља да се нацисти приближе талијанским фашистима. Приликом нацистичке јунске посете Венецији 1934, Мусолини је упозорио Хитлера да је понашање неких од његових пратилаца недопустиво. Мусолини је био сексуално либералан, али је мрзео „германски порок” – содомију.

Од тринаест SA официра блиских Рему и хомосексуалаца, само седморица су убијена – остали су и даље били у игри. Ремовци верни покојном вођи убили су око 155 есесоваца у освети 1934. и 1935. Када су и они елиминисани, као верни мртвом вођи, мање се причало о „завери изопачених”. Хитлер је у свом најближем окружењу задржао полно изопачене Геринга, Штрајхера, Франка, Шаубу, Емилеа, Вагнера, Брикнера и Вебера, као и Рудолфа Хеса. Знао је да му је и министар економије, Валтер Функ, такав. Есесовски генерал Алберт Ферстер, кржави убица пољског народа, био хомосексуалац – и фиреру није сметало да буде шеф окупиране територије.

Један од разлога због којих је Хитлер наредио убиство аустријског канцелара Енглеберта Долфуса (25. јула 1934.) је чињеница да је Долфус страним дипломатама у Бечу почео да дели полицијске извештаје по којима је Хитлер био мушка проститутка у Бечу од 1907. до 1912. Мусолинијев лист „Народ Рима” је, после убиства Долфуса, објавио гневан текст „Педери и убице владају Берлином”. Вођа Долфусових убица био је хомосексуалац Ото Планета.

Што се содомиста у концлогорима тиче, ствари су биле другачије но што „Gay rights movement” тврди.

Маја 1994. „ескурзија” америчких изопаченика посетила је Јад Вашем у Јерусалиму. Група Јевреја који су преживели логоре дочекала их је демонстрацијама пуним гнева. Један старац је узвикнуо: „Мој деда је убијен јер је одбио да има однос са командантом логора. Ви обесвећујете ово место...”

Скот Ливели и Кејвин Ејбрамс у књизи „Ружичаста свастика” не поричу да су хомосексуалци страдали у логорима.

Али, они тврде да то уопште није нешто што се може поредити са страдањима Јевреја. Зашто?

1. Хомосексуалци као целина никад нису подвргнути плану потпуног уништења.
2. Који су страдали, страдали су од злостављања и тешког рада, а не у гасним коморама.
3. Хомосексуализам је био кажњаван и пре Хитлеровог доласка на власт, а Јевреје пре Хитлера нико није дирао.
4. У односу на број хомосексуалаца у Вајмарској републици, мали број њих је био у логорима: од 5 до 15000. Многи од њих су били лажно оптужени. Око 1% хомосексуалаца у окупираној Европи умрло је у логорима, док је 85% европских Јевреја страдало.
5. Многи управници логора и чувари били су содомити. Дакле, хитлеровски став није био начелан.

Многи содомити били су мучитељи логораша. Ели Визел је у Аушвицу имао надзорника који је насртао на децу. Макс Биелас, један од заповедника Треблинке, имао је читав „хarem јеврејских дечачића, не старијих од седамнаест година”.

Примо Леви, у књизи „Опстанак у Аушвицу”, каже да су млади хомосексуалци, спремни на „сарадњу” с чувари-ма, углавном остајали у животу. „Капои”, логораше – повереници управника, старешине барака, масовно су били

содомисти. Др Едмунд Берглер је о томе нарочито писао – криминалци хомосексуалне оријентације су били главни мучитељи нормалних заточеника. О томе пише и Раул Хилберг у „Уништењу европског јеврејства”.

Хомосексуалци који су злостављани и убијани били су углавном феминизирани. „Мушкарчине” су били мучитељи. Капо Лудвиг Тине је у Аушвицу убијао и по сто дечака дневно, претходно их силујући. У томе је личио на „Плавабрадог”, познатог средњовековног кољача деце Жила де Реа, који је такође био содомит и који је осуђен за убиство преко 150 дечака, које је претходно силовао.

Историчар Ректор каже да су есесовци чак снимили и филм о оргијама с дечацима који су бичевани, а затим и убијани.

У студији пољског социолога, Ане Павелчинске, „Вредности и насиље у Аушвицу”, говори се о приморавану логораша од стране капоа – хомосексуалаца да удовољавају њиховим жељама, што је доводило до мржње према свима који су у логору на одећи носили „ружичасти троугао”. Хомосексуална проституција је била један од начина за преживљавање.

Еуген Цукерман, Јеврејин који је преживео боравак у шест логора, изразито се успротивио изједначавању хомосексуалаца са осталим жртвама логора. Не треба заборавити, говорио је он, да су први логораша из редова хомосексуалаца били Ремови јуришници, које је Химлер послао у заточење да би се обрачунао са SA трупима. И Хилберг је тврдио да је виктимизација хомосексуалаца који се пореде с Јеврејима – „травестија”. Али у доба медијске моћи содомита, та травестија се издаје за истину.

Како је у САД?

Године 1975, шеф Америчке нацистичке партије, Френк Колин, тражио је да организује марш својих присталица кроз Скоук, предграђе Чикага, у коме су живели Јевреји, од којих су многи преживели Хитлерове конц-логоре. Четири године касније, 1979, откривено је да је Колин хомосексуално педераст, који је насртао на дечаке од 10 до 14 година, и због чега је осуђен на седам година затвора.

На челу Националсоцијалистичке лиге из Сан Дијега (основане 1974.) налази се Расел Вејч, који је у партију примио само хомосексуалце, истичући и да је циљ странке борба за сексуалну, социјалну и политичку слободу. Његов часопис „The Advocate”, величао је нацистичку одећу, изражавање и „плавокосу” лепоту аријеваца, ругање „женскићима”, дебелима и „црњама”; претње другачије мислећима, романтизовање фашизма.

Фасцинација америчких „гејева” фашизмом није нова ствар. Позната лезбијка, Гертруда Стајн (књижевница) била је обожавалац Хитлера, и 1937. године тврдила је да би он требало да добије Нобелову награду за мир.

Немачки новинар, Елмер Краусхлар, још 1997. године је у „Шпиглу” тврдио да у његовој земљи јача покрет хомосексуалаца – скинхеда, и истицао пример једног од вођа немачког нацизма, Михаела Кунена, који је као „геј”, умро од СИДЕ 1995.

Уосталом, прва организација за „геј” права у САД био је амерички огранак немачког Друштва за људска права, чији је члан био и потоњи вођа СА трупа, Ернст Рем. Амерички огранак Друштва за људска права основао је Американац

немачког порекла, Хенри Гербер, 1924. године; он је издавао и часопис „Пријатељство и слобода”. Хапшен 1925. због сексуалног злостављања дечака, Гербер је, у часопису „Chanticleer” тридесетих година 20. века објављивао текстове у којима изражава мржњу према хришћанству и капитализму због њиховог гушења „сексуалних слобода”. Поводом убиства Ернста Рема, изражавао је дивљење према њему и његовим „СА момцима”.

Седамдесетих година 20. века, „геј” милитанти су певали: „Два, четири, шест, осам – згази државу и породицу!” Године 1969, када су „гејеви” почели да масовно упражњавају секс на јавним просторима Њујорка и Сан Франциска, власти су покушале да реагују. 27. јуна те године, „гејеви” су напали полицију која је покушала да обави претрес у једном њиховом бару у Њујорку (иначе, бар „Стоунови”, контролисала је мафија.) Дан када се „ненасилни гејеви” претукли полицајце од тада је „Gay Pride Day”.

У то време, придруживали су им се и леви идеолози, попут Херберта Маркузеа, који је тврдио да се „гејеви” боре против „регресивне репродуктивне сексуалности”.

Радикализација хомосексуалног покрета уплашила је Друштво америчких психијатара; под претњама и оптужбама да су „ратни злочинци”, они су прогласили да хомосексуализам није болест 1973. године.

„Гејеви” се ту нису зауставили – тражили су легализацију педофилије. Основали су удружење NAMBLA („North American Man/By Love Association”).

Моћ хомосексуалаца у САД је толика да угрожава слободу говора: 12. априла 1996, око 400 „геј” милитаната у Медисону у Висконсину дуго је спречавало представљање

књиге „Ружичасти кукасти крст”, тако што су заузели локални протестантски храм, уз покличе: „Сломите хришћане!” и „Вратите нам лавове!” После интервенције полиције, део милитаната се разишао, а део је остао да врши нужду у подруму храма. Дакле, содомити нису имали историју пуну ружичасте толеранције, нити је (бар једном делу њих) нацизам био стран.

Окултни корени геноцида

Хитлер је био окултиста, и то је ноторна чињеница. Истребљивање Словена, јевреја и Рома било је нека врста жртвовања паганским боговима Германства, зарад победе у рату светова. О томе пише Нејцел Пеник, у својој књизи „Хитлерова тајна наука”: „Ранији анти-семити, чак и у Немачкој, тежили су само да Јевреје одстране са својих територија. Хитлерова вера у расу која долази га је навела да верује да нови Herenvolk не може да се развије док је и један једини Јеврејин жив. Његова мистична мржња према свим номадским народима, поготово Циганима и Јеврејима, за разлику од народа ,укорењених у крви и тлу’ је довела до најстрашнијих злочина. Као представници утврђеног света против несуштаственог, реда против нереда, владе против анархије, хипер-ауторитативни нацисти су тежили да униште све облике ,скретања’ од њиховог новог светског поретка. Јевреји су вековима живели, па чак и цветали у овом номадском битисању, а за нацисте је то представљало јеретичко одрицање њиховог централистичког ауторитета.

Јануара 1940 године је започела прва етапа плана елиминације јеврејства. Одлучено је да сви Јевреји у ‚Великом Рајху‘ буду депортовани у Пољску. ‚Пројект Ниско,‘ како се овај план звао, је брутално истраго из корена читаве јеврејске заједнице и послао их у пољски град Лублин. У том граду је живело 72000 нејевреја и 40000 Јевреја, али је у њега натрпано још четврт милиона Јевреја који су ту и умрли од зараза и глади. Оне, који су имали довољно среће и побегну у део Пољске под совјетском окупацијом, стрељала је Црвена Армија као ‚дезертере‘.

Двадесетог јануара 1941 године се у берлинском предграђу Ванзе сусрело петнаест високих нацистичких звањчника. Њима је Химлеров заменик, Рајнхард Хајдрих изложи ‚коначно решење јеврејског питања‘ – геноцид. Служба за расе и поновно насељавање је ликујући јавила да се Естонија већ „ослободила Јевреја” и да се ће нови методи, који се сада смишљају, „ослободити Европу” од њих. Роберт Леј, Министар рада у Рајху, је већ рекао да ће „Пољска за педесет година бити цветајућа немачка земља, без иједног Пољака или Јевреја у њој”. Химлер, Хајдрих, Ајхман су направили шему по којој је требало истребити укупно 11 милиона Јевреја а затим 30 милиона Словена. Под Јеврејима које је требало убити су подразумевани они који су живели у земљама кој је тек требало освојити – Британију, Ирску, Шведску, Шпанију, Португалију и Швајцарску. Систематско и потпуно истребљење јеврејства, укључујући и најмање дете, требало је бити изведено индустријском прецизношћу. Цигане је такође требало сатрти, али то је био сићушан проблем у поређењу са ‚јеврејским питањем‘. Пуковник Виктор Брак, Хитлеров саветник за еутаназију, сарађивао са др Волтером Калмејаром и др

Ерхардом Вецелом, који су предлагали гас као најделотворније и најисплативије средство за уништење Јевреја.

Пројекат је постављен као конкурс и немачка индустрија жарко се надметала за наградне уговоре. Најзад су конкурс за грађење специјалних крематорија високог капацитета, који су могли да спале 2000 тела сваких дванаест сати, добили Топф и Компанија из Ерфурта. Они су добили уговор јер су смислили ингениозан начин за уштеду горива – њихови крематоријуми су користили масноћу људског тела као део горива. Немачка корпорација за наоружавање је добила жељени уговор за изградњу гасних комора – које су се у конкурсу називале 'погребним ковчезима', док је гас, Zyklon-B, дериват цијанида, обезбеђивала Немачка корпорација за борбу против штеточина.

Нацистичко руководство је на овај начин желело да 'рашчисти терен' за стварање Расе шестог цивилизацијског степена, без обзира на људске патње. Транспортивање Јевреја из Западне Европе је сматрано неопходним јер већина француског, холандског, белгијског, данског и норвешког народа није могла да се помири са масовним убиствима својих сународника у сопственој земљи. Само су хрватски фашисти учинили нацистима услугу убивши 20000 својих јеврејских сународника. Нису могли ни да претпоставе да би хрватски Словени ускоро кренули за Јеврејима у гасне коморе да је било по Химлеровом.

Овај језив програм је започет новембра 1941 године. Тог месеца је Др. Гебелс објавио преко радија: „Јеврејство сада проживљава судбину која, иако је тешка, потпуно је заслужена. Нема потребе ни за каквом самилошћу а сигурно ни за жаљењем.” У разговору са грофом Галеацом Ђаном,

италијанским министром спољних послова тог истог месеца, Херман Геринг је рекао: „Ове године ће између двадесет и тридесет милиона људи умрети од глади у Русији. Можда је добро што ће тако бити јер се неке нације морају десетковати.”

Пољски Јевреји у Варшави били су присиљени да живе у делу означеном као гето и 1942 године је почело систематско депортовање Јевреја одатле у Аушвиц. Јануара 1943 године је скупљено 6500 Јевреја. Ово је био знак за тек основани јеврејски покрет отпора, под вођством Мордекаја Ањелевича, да ступи у акцију. Убијен је немачки капетан полиције у Гету. Бесан што су се ‚подљуди‘ одупрли помисли владајуће расе, Химлер је издао наредбу да се цео гето очисти од Јевреја и да се свака зграда сравни са земљом.

Два СС батаљона, предвођена тенком и наоружана бацачима пламена и пољским топовима, су 19 априла, 1943 у три ујутро ушла гето. Тај датум је значајан. Командант, бригадефирер Штроп се надао да ће истребљење Јевреја у гету бити његов поклон Хитлеру на његов следећи рођендан. Међутим, није рачунао на покрет отпора. Скоро истог тренутка кад је тенк ушао у гето, разнео га је Молотовљев коктейл. Иако је је јеврејски покрет отпора имао само 1500 људи, наоружаних двама машинкама и неколико стотина пиштоља, њихова разјареност је запрепастила биткама прекаљени СС.

Много су више изгледа, ипак, имали нацисти. Ањелевич је убијен, осмог маја 1943 године, а 15-ог маја је нестао и последњи јуначки отпор. Од преживелих је 7000 Јевреја одмах побијено, других 7000 је послато у логор смрти Треблинку, а 15000 у логор смрти код Мајданека. Организација Тот, која

је користила робовску радну снагу, преселила се у гето и почело је разарање. Нацистима није било довољно што су истребили народ; морали су чак да униште њихове зграде. Сто деведесет хектара Варшаве је сравњено са земљом уз помоћ експлозива и мануелног рада. Било је толико остатака разорених зграда да је постављено 17 километара уских трамвајских шина како би се они изнели из града. Чудно је када се размисли о толикој количини бескорисног рада уложеног у уништење Варшаве у доба када је Немачка почела да губи рат.

Строп је схватао ову целу ужасну епизоду као крсташки рат. Сам себи је честитао лепо укориченим фотографским сведочанство свирепости које је поносно уручио Хитлеру. „Прљава охола СС свиња”, рекао је генерал Јодл на Нирнбершком суђењу ратним злочинцима три године касније, „пише хвалисави извештај од 75 страница о малој експедицији убијања када велика војничка кампања против добро опремљене војске стаје на тек неколико страница.” Јодл, који је припадао обичној немачкој војсци, није могао разумети да је у очима СС-а уништење варшавског гета било више од обичне ‘експедиције убијања’. Њима је то представљало значајну акцију у тежњи за стварањем Новог поретка, предуслова за појаву Расе шестог цивилизацијског степена. Химлер се хвалио да може сатрти једанаест милиона Јевреја и био је смртно озбиљан. За њега је то био крсташки рат који је имао првенство над свим осталим – чак и над ратним акцијама. Ово је било најочигледније при крају рата када је Химлер присвајао возове како би транспортовао Јевреје и Цигане у Аушвиц, Треблинку и било који од деветнаест логора смрти које је држао СС. Сваки воз, који

је ишао по изанђалом и уништеном железничком систему, носио је војне залихе од животног значаја, међутим Химлер је свом програму геноцида давао првенство чак и над опстанком саме Немачке. Геноцид је био магијски чин захваљујући којем ће историја света заувек бити промењена, чак и ако Немачка не преживи. Елиминација Јевреја и са њима и њихове културе и религије би оставила вакуум за појаву демонских снага које контролише Трећи Рајх или које њега контролишу. Химлер је себе сматрао учесником физичког Армагедона. Срећом, био је на страни губитника.”

Ето, толико, да се не заборави да Хитлер није марсовац, него чедо Запада. Оног истог Запада који Русију и Путина оптужује за неонацизам и агресију на Криму.

2011.

Зашто нису осудили нацизам?

Син госпође Гебелс

Зашто САД и ЕУ нису похитале да подрже Русију када је тражила оштру осуду култа нацизма у данашњем свету? Разлози су многобројни, али ево једног скромног прилога читању тих разлога. Магда Гебелс, супруга рајсхиминистра народне просвете и пропаганде нацистичке Немачке, била је једна од најутицајнијих жена Трећег Рајха. И њени потомци нису без утицаја. Према часопису „Менаџер”, богатство породице Квант износи око 30 милијарди евра, што је чини најбогатијом породицом у данашњој Немачкој. Породица Квант је, суштински, власник БМВ-а, једне од најпознатијих светских индустријских кућа. Но, какве они имају везе са Магдом Гебелс?

Магда је мајка Харалда Кванта, који је наследио свог оца Гинтера, утемељитеља БМВ-а. Гинтер се, наиме, 1921, три године после смрти прве жене, оженио Магдом, када су и добили сина. Развели су се 1929, да би се Магда удала за доктора Гебелса две године касније. Харалд, син Гинтеров, живео је с мајком и петоро полубраће и полусестра, код свог моћног очуха, све до почетка Другог светског рата.

Године 1939. пошао је у рат против Пољске. Заробили су га Британци, а 1945. добио је опроштајно мајчино писмо, које му је написала пре но што је одлучила да потрује своју децу и убије се скупа с мужем. У писму, Магда истиче да он остаје једини наследник породичних традиција. Гинтер Квант је умро 1954, и оставио БМВ синовима Херберту из првог и Харалду из другог брака. Сада су Кванти, који имају 46,7% акција БМВ-а, најбогатији су људи у Немачкој.

Немилосрдно сведочење чињеница

Савремени руски историчар, Николај Стариков говори језиком чињеница, указујући на следеће: „Нико не зна тачан износ новца уложеног у обнову Немачке. Разне процене говоре о приближно 28–30 милијарди долара до 1930. године. Занимљиво је да укупне ратне репарације Немачке за исто раздобље износе нешто више од 10 милијарди марака. И такве прилике су настале управо онда када су Немачку почели да сматрају потенцијалним кандидатом за ново сатирање Русије. /.../Немачка је фактички ослобођена плаћања репарација, премда је исплатила тек незнатан део. Зашто? Зато што ће у јануару 1933. године канцелар постати Адолф Хитлер, коме предстоји да изведе економско чудо. А за то му је потребан новац.

Ево само неколико бројки које показују какве врсте задатак је стајао пред Хитлером када је дошао на власт. Буџетски трошкови за наоружање порасли су од 1933. до 1939. године готово десет пута (са 1,9 милијарди марака на 18,41 милијарди марака). Пораст удела у буџету је ништа мање упечатљив:

са 24 на 58%⁷. Ради поређења, главна светска „опасност” која је тобоже намеравала да освоји читав свет, комунистички СССР, трошио је 1934. године на војне потребе 9% свог буџета, Француска – 8,1%, Јапан – 8%, Енглеска (која је као и увек намеравала да ратује туђим рукама) – 3%. Као што нам је из историје познато, Адолф Хитлер је свој задатак обавио./.../ Успехе нациста финансирао је и организовао читав тадашњи „цивилизован свет”, како земље Запада воле да називају њихови поклоници у нашој земљи. /.../ Сви смо ми одрасли људи и схватамо да никаква чуда у привреди не постоје. Тако и невероватни Хитлерови успеси на светској позорници нису били условљени његовим генијалним талентима као дипломате или државника, већ тиме што су Енглеска, САД и Француска унапред са њим договориле препуштање својих позиција”.

Холивуд уз Хитлера

Млади аустралијски истраживач, дипломац Харварда, Бен Јурванд, објавио је књигу „Колаборација: пакт Холивуда с Хитлером”, у којој је утврдио да је америчка „индустрија снова” сарађивала са фирером и његовим режимом више него интензивно. Челник Метро Голдвин Мајера, Луис Мајер, редовно се састајао са Хитлеровим људима. Сарадња Холивуда са режимом почела је 1930. године, каже Јурванд, када је Карл Лемли Млађи из „Универзала” пристао да премонтира филм „На Западу ништа ново” после немира које је, због пацифистичких тонова филма рађеног по Ремарку, у Немачкој изазвала Нацистичка партија.

„Рекао бих да има неколико шокантних момената, нарочито везаних за документ који сам пронашао у Националним архивама у Вашингтону у коме се објашњава начин на који је МГМ увећавао профит. Тада је у Немачкој постојао закон према коме стране компаније нису могле да извозе валуту. Направили су изузетак за МГМ јер су финансирали немачко наоружање”, рекао је Јурванд за „Тајмс оф Лондон”.

По доласку Хитлера на власт, нацистички „културњаџи” су посећивали холивудске студије, укључујући и Георга Гислинга, специјалног саветника за Холивуд. Немци су гледали филмове и диктирали сва „сечења”. У јуну 1939. МГМ је организовао туру за десет нацистичких новинара-уредника по свом студију у Лос Анђелесу, а током 1930-тих готово ниједан јеврејски лик није се појавио у холивудским филмовима.

А шта ово значи?

После свега, не треба се нимало ишчуђавати кад се прочита да Империја Вашингтон – Брисел у Уједињеним нацијама није поздравила захтев Русије да се осуди нацизам. Нацизам је, наравно, дело Запада, који је, и онда као и данас, имао за циљ да сруши Русију. Како каже наш познати књижевник и издавач у Швајцарској, Слободан Деспот: „Западу није важно ко му носи барјак. Прекјуче Рим, јуче Француска и Британија, за њима накратко Немачка, данас Америка, сутра Кина. Запад је јединствени облик друштвеног уређења који је на најпрактичнији начин решио сукоб између људског сна о слободи и људске потребе безбедности. Између

слободе и ропства. Запад је први и једини искључио светињу из игре и установио да човек може да живи само од хлеба. /.../ Запад се не саплиће о дуге ризе и не преноси иконе и старе књиге преко Проклетија.”

Једини начин да Запад (чијег развоја је Хитлер легитимно „чедо”!), буде побеђен јесте да се вратимо Богу и себи, да нас, како рече Владика Николај, „не поклопи језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом”. То важи и за Русију и за Србију.

Учитељи

Четвртог рајха

Маркиз де Сад као учитељ глобалиста/ Поводом једне изложбе у Паризу

Двестагодишњица смрти де Сада као повод

Од 14. октобра 2014. до 25. јануара 2015. у париском Музеју д Орсе одржава се велика изложба „Маркиз де Сад. Напад на Сунце”, поводом двестагодишњице његове смрти. Изложба се рекламира овако: „Алфонс Донатен де Сад (1740–1814) потпуно је изокренуо историју како књижевности, тако и уметности, прво као забрањени писац, а затим и као жива легенда. Маркиз је довео у сумњу прихваћене норме, односе, прекомерност, представе о лепоти и ругоби, узвишеност и слике о телу. Он нам одузима уобичајени поглед и укида све религиозне, идеолошке, моралне и друштвене преграде. Изложба у музеју Орсе нарочиту пажњу посвећује сликама описаним у делима де Сада. На примеру дела Гоје, Жерикоа, Енгра, Ропса, Родена, Пикаса видећете свирепост, самосвесност жеље, девијације, крајности, чудне и чудовишне ствари, страст као основу прекомерности

и замишљено преуређење света”. Комесарка изложбе, Ани ле Брун, истиче како је де Сад умео да споји „ужасе и љубав”. И све то за 11 евра, а поводом девстагодишњице смрти човека по коме је скован појам „садизам”, и који је тражио да га сахране на његовом имању, али да ту засаде дрвеће да му се гроб не би познавао, и да би његово име било избачено из сећања човечанства. Изложбу рекламира спот голих мушких и женских тела у балетски стилизованој садомазохистичкој оргији.

Али, ово неће бити текст о лудаку који је у својим књигама описивао све могуће злочине као „зачине наслади”, и који је величао педофилију, некрофилију и сличне „лепоте порока”. Ово је текст о Де Саду као метафизичко – политичкој појави, коју савремени Запад велича јер је потонуо у сенилно варварство пред своју пропаст, у коју би желео да увуче и човечанство.

Ко је де Сад?

То је онај што је у „Жилијети” писао: „Волим своје пороке и мрзим сваку врлину; ја сам заклето непријатељ свих религија, какве год да су, и не плаше ме ни болести, ни животне несреће, ни сама смрт; кад будеш као ја, бићеш срећна”. И још: „Нема ни Бога, као што нема ни Ђавола, пакла и раја, и наша једина дужност у том свету јесте дужност према нашим жељама, које треба да утољавамо без обзира на интересе и жеље оних који нас окружују”...А ево и савета који је дао владарима (сад вам је јасно одакле риалити шоуи и порнографија као кључни медијски садржаји данас): „Животно

важан задатак политике сваке власти је у томе да подстиче максимално развраћање нације: док човек исцрпљује своје тело и душу у насладама слатког и погубног разврата, он не осећа тежину својих ланаца, и ви на њега можете стављати нове окове, а да он то ни не примети. На тај начин, права суштина државне власти је стостуко умножавање средстава за магарчење и развраћање народа. Отворено учињено зло, изазовна раскош безброј јавних кућа, свеопшта амнестија за злочине почињене у пламену страсти – то су средства да се плебејци држе на узди”.

О бунту против Бога

Познати егзистенцијалистички филозоф, Албер Ками, бавио се природом богоборства у свом делу „Побуњени човек”.

За разлику од пуке мржње, која је саморазорна, побуна је метафизички позив којим се неки човек диже „против свог положаја и читавог стварања”. Према томе, по Камију, „метафизички побуњеник није сигурно атеист, као што се мисли, него је нужно богохулник. Он напросто хули и то у име реда проказујући у Богу оца смрти и највишу саблазан”.

А то је логично, јер побуна је, по Камију „замислива једино против некога”.

Маркиз де Сад био је архетипски лик побуне, јер се усудио да каже да сва створења земље нису ништа према једној јединој људској жељи. Његова револуционарна појуда значила је”порицање другог и укидање саосећања”, што неминовно води тоталитаризму: „У Садовој републици ограђеној бодљикавом жицом постоје само механизми и

механичари”, каже Ками. А пошто нема Другог, све се завршава у самозадовољавању: „Прометеј окончава у Онану.” И заиста: сам Де Сад, како сведочи Мајкл Џоунс у својој студији „Libido Dominandi/Сексуално ослобађање и политичка контрола” највећи део живота провео је мастурбирајући; разврат, покушај да се Други искористи као предмет сопствене пожуде, и није ништа друго до самозадовољавање. Ту нема Љубави. А где нема Љубави, нема ни Слободе, ни Истине.

Не еротика, него политика

Угледни србски филозоф, др Милан Брдар, указивао је, у својој „Хроници разорене Троје”, на то да у србомрзачком лудилу НАТО Империје има система. Он доказује да Маркиз де Сад, радикални идеолог западног просветитељства, није писао о еротици, него о политици, која је данас руководна идеолошка матрица Запада и кад су Срби у питању: „Данас није довољно „сарађивати”, показујући спремност на добровољно ропство. Морамо, преко тога, да се ентузијастички залажемо да „добејемо оно што заслужујемо”. На пример, да нам отму Косово/.../А ако се то деси, да се не бунимо, него да аплаудирамо ономе ко ће то да нам уради, да кажемо да је то права ствар, да смо то заслужили, и да показујемо ентузијазам тако што ћемо скочити одмах да нацртамо границу, пре него што они кажу где је.” Није довољно покорити се као у турском ропству: „ У реду, мораш да будеш роб, али понашај се као то ниси, понашај се као да си сарадник, стратешки партнер, јер сви смо у радосној заједници. Споља

мора да влада радост. Смешкамо се ми, морате се смешкати и ви, без обзира колико је врућа ватра коју смо вам подложили”. И то је оно што наши политичари раде (част изузетима!) од 5. октобра 2000. до данас: смешкају се силовањима, и свој народ приморавају да им се смешка. Они који господаре светом желе да од Србије створе, како рече Мило Ломпар, „колонију кривице”. Разлози су јасни: Срби су, како је још 1994. говорио Дејвид Гомперт из RAND корпорације, члан Трилатералне комисије, носиоци вируса који треба уништити. Вируса слободе.

Силовање Србије, по моделу Де Сада

По Слободану Антонићу, методологија злостављања Србије изгледа овако: 1. Нема коначне листе захтева које треба испунити да би злостављач био задовољан; 2. Захтеви који се постављају су неодређени, да би жртва стално осећала кривицу због неиспуњавања истих; 3. Од жртве се тражи да погађа скривене жеље и намере злостављача („Шта је још услов ЕУ? Шта је то што се не тражи отворено од Србије (јер се није тражило ни од других земаља), али се очекује да Србија испуни? Геј парада? Још новца из буџета људскоправашким НВО-оима? Конфедерални статус за Војводину? Још једна награда Србљановићки и Басари?”); 4. Жртва не сме ни да мисли, ни да говори, о злостављању које јој Запад приређује јер „кроз ћутање и сарадњу жртве перверзни Злостављач постаје легитимни ВАСПИТАЧ несрећне жртве”; 5. Жртвино самопоуздање мора бити уништено кроз распамећивање – она мора себе почети да окривљује за своју „неспособност”

да уђе у ЕУтопију; 6. Жртва мора да изгуби идентитет тако што ће њена историја бити претумачена као историја кривице; то јест, по Антонићу: „Србији се проналази антисемитизам у раном 19. веку, фашизам у раном 20. веку, а корени геноцидности и етничког чишћења датирају се чак у 14. век”; 7. Кад жртва „схвати” да је крива, она мора себи да одреди казну и позове злоставитеља да „испуни правду” извршењем казне; 8. Жртва не сме имати никакву вредност – ни пред собом, ни пред светом, да се не би видео прави изглед монструма који је малтретира...

Све је ово Запад учио од свог великог учитеља, коме се организовали изложбу у Паризу. Јер, Де Сад, као и Хитлер је, између осталог, плод Европе отпале од Христа, коју је Владика Николај звао Бела Демонија.

Отпор, отпор, отпор!

Неопходан је шамар силоватељима. По Антонићу, први корак у супротстављању Великом Инквизитору је јачање самовести и самопоуздања (у култури, пре свега), затим активан отпор агресији злоставитеља и њихових домаћих помагача, и, на крају, јасно откривање и друштвена осуда како србофоба са стране, тако и њихових локалних саучесника у злостављању.

2011.

Сатаниста Алистер Кроули, тајни агент Енглеске

Вековна традиција

Велика Британија је столећима позната по коришћењу окултиста и црних магава у систему своје шпијунаже, једном од најмоћнијих на свету. Мајкл Хауард, један од изучавалаца овог феномена, сматра да то није случајно, јер и окултисти, као и агенти обавештајних служби, користе тајне кодове и симболе, бавећи се активностима далеко од очију јавности. Оснивач британске тајне службе у доба краљице Елизабете Прве, сер Френсис Волсингам, који је водио жестоку борбу против британских римокатолика, у младости је пажљиво изучио рад венецијанске обавештајне мреже, у о време најмоћније у Европи. Волсингам је, у својим активностима, нарочито користио чувеног мага и дворског астролога, Џона Дија. Творац такозване „енохијанске” азбуке, коју су му, наводно, „открили анђели”, Ди је свој окултни алфавит користио на само за ритуале које је упражњавао, него и за шифровање тајних порука. Такође, он је, познат као астролог и маг, путовао широм Европе и достављао потребне

информације Волсингаму. Уочи напада шпанске армаде на Енглеску, Ди је водио и психолошки рат – тврдио је да ће бродови Шпанаца бити потопљени у страшној олуји (што се и десило, при чему је победа Енглеске приписивана, између осталог, и њеној магијској моћи.).

У 18. веку, британска обавештајна мрежа користила је услуге сер Френсиса Дашвуда, који је, током својих младачких путовања, био посвећен у једну француску масонску ложу. Снажно антикатолички настројен (у Италији је прекинуо једну мису и вређао папу), он је у родној земљи основао тзв. „Клубове пакленог огња”, у којима су, између осталог, упражњаване оргије са женама маскираним у римокатоличке часне сестре. Дашвуд је обнављао Елеусинске мистерије, што је, пре неку годину, признао његов потомак, такође сер Френсис Дашвуд. Многи угледни племићи били су чланови ове дружине – међу њима, и син надбискупа кетрберијског, градоначелник Лондона, као и познати лорд Сендвич. Дашвуд је многе од њих регрутовао да буду обавештајци Велике Британије. Један од чланова Клуба пакленог огња био је нико други до Бенџамин Френклин, за кога постоје индиције да је био британски човек међу америчким револуционарима. Дашвуд је путовао по Европи – у Италији је шпијунирао следбенике свргнуте династије Стјуарт, а у Русији царски двор.

Кроули у Првом светском рату

Године 2002, Би Би Си је направио велико истраживање о стотину најутицајнијих Британаца у историји. Црни маг и

сатаниста Алистер Кроули, творац изреке „Чини оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон”, био је на 73. месту. Случајно? Наравно да није. А ево и доказа.

Ричард Спенс, професор историје на Универзитету Ајдахо у САД (нарочито заинтересован за историју шпијунаже – писао је књиге о Сиднију Релију и руском терористи Борису Савинкову), аутор је књиге „Тајни агнет 666/Алистер Кроули, британска обавештајна служба и окултизам”. Спенс је студију о сатанисти чија је парола била „Чини оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон” начинио на основу истраживања у британским, француским, италијанским и америчким архивама.

Када је, за време Првог светског рата, одбијен од службе у енглеској војсци, Кроули је отишао на територију САД, и тамо се укључио у рад немачког пропагандог часописа „Отаџбина”, иза кога је стајао Георг Вирек. Кроулијеви текстови били су суманута пропаганда немачког натчовештва, толико пренаглашени и необјективни да нису имали неког озбиљнијег ефекта на америчко јавно мњење. Касније је сам Кроули признао да је намерно писао такве текстове, по задатку енглеске обавештајне службе; циљ је био да се обесмисли права немачка пропаганда у Америци, као и да се изврши утицај на врхове немачке војске да буду што радикалнији у својим ратним операцијама. Он је подржао и немачко потапање британског брода „Лузитанија”, када је погинуло 1198 људи. Овај чин је увукао САД у Први светски рат, сасвим у складу са идејама адмирала Хола, шефа обавештајне службе Британске морнарице. Спенс је податке о Кроулију као британском агенту открио у декласификованим документима Обавештајног одељења америчке војске из Првог светског рата.

Разлози ангажовања

Зашто је обавештајна служба тако моћне државе ангажовала овог мрачног типа за своје послове? Спенс сматра да је разлог крајње једноставан – јавно мњење Енглеске сматрало је Кроулија потпуно лишеним угледа и зликовцем, па баш то што нико не би ни помислио да ће Круна користити таквог типа за своје интересе, била му је набоља препорука. Кроули је Британији био користан јер је имао велики утицај на људе, пре свега оне из виших кругова и интелигенцију. Умео је да утиче и да хипнотише, а користио је дроге. За време Првог светског рата, у Њујорку је својим познаницима у храну сипао мескалин извучен из пејотла, а затим је водио белешке о њиховом понашању. Касније су обавештајне службе масовно употребљавале мескалин за утицај на људе и промене њиховог понашања. По Спенсу, Кроулија је Енглеска користила и за ометање ослободилачких покрета Ирске и Индије, за контакте међу англоамеричким следбеницима Коминтерне, али и за шпијунажу међу немачким окултистима блиским нацистичком покрету. Кроулијев сексомагијски Ред источних храмовника (ОТО), имао је низ својих ложа у Немачкој, а многи његови чланови придружили су се Хитлеру. „Велика звер ббб”, како је Кроули себе звао, касније је говорио: „Пре него што је Хитлер био, ја јесам”.

Зато је енглеска обавештајна служба користила његове услуге и у Другом светском рату. Јан Флеминг, писац романа о Џејмсу Бонду, за време Друго светског рата, бавио се, где чуда, обавештајним радом – био је помоћник шефа обавештајне службе Британске морнарице. Заинтересован за окултизам и астрологију, Флеминг се дружио са Кроулијем.

Флеминг је, зарад постизања пропагандних циљева и сазнавања планова Хитлера и његовог окружења, осмислио план да се неко близак фиреру домамаи на територију Енглеске и употреби за те сврхе. Најбољи кандидат за „овцу” био је човек веома близак вођи Трећег рајха, Рудолф Хес,обузет магијом и астрологијом, али и човек који је веровао да су Британци и Немци виша раса, која заједно треба да влада светом. Флеминг је, у ту сврху, обновио „успавану” организацију „Веза”, коју је основао сер Бари Домвил, адмирал и бивши шеф морнаричке обавештајне службе, ухапшен 1940. због сумње да спрема пуч у Енглеској. Његов пријатељ, и један од најпознатијих следбеника Алистера Кроулија, члан Британске фашистичке уније сер Освалда Моузлија, човек који је лично честитао 50. рођендан Хитлеру,био је генерал – мајор Ц.Ф.С. „Бони” Фулер, стратег прве тенковске битке у Првом светском рату, и творац идеје „блицкрига”, коју је Вермахт од 1939. тако успешно користио. (Занимљиво је да он, за разлику од Домвила и Моузлија, није био хапшен од стране британских власти за време рата, као и то да је педесетих година 20. века био задужен за антикомунистичку пропаганду међу руском емиграцијом; сматра се да је то последица чињеница да је, иако „нациста”, све време радио за обавештајну заједницу своје земље.) Флеминг је, преко својих веза, успео да убеди Хеса да се Енглези слажу са Хитлеровим планом о миру и савезништву (због чега фирер није ни напао Британију 1940, после победе над Француском), чији је циљ рат против бољшевизма. Хес је домамљен причом да је војвода од Хамилтона, његов познаник из 1936, на челу британске „партије мира”, која хоће савез са Берлином, као и да је астролошки најповољнији тренутак за његов долазак у

Енглеску 10. мај 1941. Обећано му је да ће срести и војводу од Кента, као и краља Џорџа Шестог. У ову акцију био је увучен и Кроули.

Знајући за Хесову опседнутост окултним, Хитлер га је прогласио лудаком који је у Енглеску отишао по својој вољи, а затим похапсио на стотине магова и астролога у Немачкој.

За крај

Ако се зна да је Кроули био агент британске обавештајне службе, а да је у својим делима пропагирао Ново доба, доба Хоруса, и Нови поредак, поредак у коме ће владати окултна елита, пре чијег се наступања, по његовој „Књизи закона”, „свет мора купати у мору крви”, и то хришћанске (јер хришћани неће Њу Ејџ) онда нам је сасвим јасно да је сатаниста био нешто више од пуког врача-трабуњала, и да су неке од његових идеја оно што се данас спроводи. Остаје нам вера у Христа, кога је Кроули тако страсно мрзео, да Он неће допустити да учине све што су „просветљени”, од Џона Дија, преко Кроулија, до данас наумили. Јер, „не рече Туре: ако Бог да”.

2014.

Сол Алински и револуција за почетнике

Злоупотреба побуне

Људи су се увек бунили против неправди и стремили праведнијем друштву. Међутим, разочарења су била огромна: „фабрике радницима, земља сељацима” претварало се у ГУЛАГ и Голи оток; битници и хипици били су усмеравани од стране ЦИА... Џенис Џоплин, Џим Морисон, „Секс Пистолс”, као и Че Гевара, постали су извори прихода мултинационалних компанија. Левичарске идеје отели су банкстери, и употребили их, модификујући их у складу с потребом да атомизују човечанство, ради разарања традиционалних начина живота, породице, школства...Империја праведни гнев потлачених и напаћених широм света претвара у „обојене револуције”, уништавајући суверене државе и отимајући њихове ресурсе рукама грађана самих тих држава...

Није то никакава теорија завере. То је пракса завере и заверника.

Да ли сте чули за Сола Алинског?

Нисте, знам. А требало би. Јер његове идеје легле су у темеље многих „обојених револуција”, и до данас их Империја користи кад креће у своје походе на земље у којима нема њихове „демократије и људских права”, а има ресурса које треба отети.

Да је овај стратег револуције битна појава у политичкој историји САД, говори чињеница да је његов син, Дејвид Алински, поздравио новоизабраног председника, Барака Обаму, следећим речима: „Обама је добро научио лекцију. Поносан сам кад видим да је модел мога оца успешно примењен на нивоу локалних заједница да би привукао људе кампањи Демократске странке 2008. То је лепо признање Солу Алинском сад кад се приближавамо стогодишњици његовог рођења”.

Томе треба додати факт да се Соловом револуционарном мишљу у свом докторату 1969. године бавила Хилари Родам (касније Клинтон), и да је млађани Обама 1985. примењивао методе Алинског када је радио у Чикагу у групи званој „Пројекти за развој заједнице”. Касније је помогао да се отвори „Академија Алинског”. Био је и директор Фонда Вудс, чији је циљ „фандрајзинг” за Академију Мидвест, која је студентима нудила упознавање с Алинсковим техникама друштвеног рада.

Грамшијевске стратегеме

Двадесетих година прошлог века у Москви је одржан скуп на коме се расправљало о томе зашто пролетери Запада

нису прихватили бољшевичку револуцију. Утврђено је да је то зато што је пролетаријат хипнотисан буржоаском културом и хришћанским моралом, па не схвата своје класне интересе. Култура има репресивни карактер и да је треба бацити на сметлиште историје. Овакав став се одразио на стратешко мишљење марксиста какав је био Антонио Грамши, који је рекао да комунисти не треба више да јуришају на Зимски дворач, него да крену у „дуги марш кроз институције”. Пролетаријат мисли „буржоаски”, то јест има вредности које су укореење у хришћанском традиционализму. Зато треба одбацити оружану борбу и насиље, крећући се путем „националног консензуса”, укључујући се у изборне процесе и парламентарну демократију, борећи се за људска права разних потлачених група (рецимо, жена). Грамшијевски револуционари треба да продиру на универзитете, да освајају власт инфилтрацијом...Само тако ће победити „Нови поредак”, како су се звале Грамшијеве новине покренуте 1913.

Сол Алински је усвојио ове ставове.

„Rules for radicals”

Године 1971, док је хипи покрет још увек имао утицаја на америчку стварност, Алински је објавио књигу „Правила за радикале”. У уводу је истакао да млади активисти револуције морају да схвате да су циљеви сваког покрета морални и материјални, и да, иако немају илузије о систему против кога се боре, ипак имају илузије о НАЧИНУ борбе. Да би их „дезилузионисао”, Алински им је посветио књигу, истичући који су методи успешни у борби за друштвену промену у

складу с револуционарним идеалима. Боље је умрети на ногама него живети на коленима, поручивао је Алински младим бунтовницима. Али, да би се дошло на власт, морају се створити успешне масовне организације које се неће лаћати пиштоља и пушака, него ће ствари мењати „изнутра”. Онај ко организује масе не сме да буде крут и да има коначну истину јер је за лидера све, па и истина, релативно и променљиво. Организатор не сме бити „моралиста достојних средстава за достојан циљ”, јер циљ ОПРАВДАВА СКОРО СВА СРЕДСТВА. Упех или неуспех су кључни у одређивању онога шта је морално, а шта не. Ипак, поручује Алински, оно за шта се боримо мора бити одевено у „одећу морала”, а циљеви се масама увек морају представљати у уопштеним терминима попут „слобода, једнакост, братство”, „опште добро”, „потрага за срећом”, „хлеб и мир”.

Десет правила за освајање власти

По Алинском, моћ није оно што поседујеш, него што непријатељ мисли да поседујеш; никад не чини ништа што превазилази искуство твојих људи; кад год можеш, настој да чиниш оно што превазилази искуство твојих непријатеља; приморавај непријатеља да живи у складу са његовим сопственим правилима; исмевање је најјаче оружје у нечијим рукама; добра тактика је она у којој твоји људи уживају; тактика која води претераном одуговлачењу на крају кочи ствар; притискај помоћу разних тактика и акција, и користи за своје циљеве сваку могућност доба у коме делујеш; претња је много опаснија од догађаја који уследи; основа успеха

нечије тактике састоји се у извођењу операција које ће вршити стални притисак на супротну страну; ако гурате негативну причу дуго и жестоко, она ће се претворити у своју супротност; цена успешног напада је конструктивна алтернатива; изабери мету, фиксирај је, персонализуј и изврши поларизацију у вези с метом.

Пажљиво читајте, и видећете стратегију „Отпора” уочи 5. октобра 2000. године.

Посвета

Коме је посвећена књига „Rules for Radicals”?

Алински, њим самим: „/.../ Првом радикалу кога је човек упознао и који се побунио против естаблишмента, урадивши то тако успешно да је задобио сопствено царство – Луциферу”.

Мислите о томе док гледате крв у Сирији, на Украјини и широм света. Људи попут Обаме и Клинтонове знају коме служе. Алински их је томе научио.

2014.

Жак Атали и Иван Иљин – кога послушати?

Чувајмо се глобалистичких мудраца!

Један од идеолога „светске закулисе” (израз Ивана Иљина), Жак Атали, недавно се огласио тврдећи да је политика понижавања Русије, на чијем челу стоји САД, а коју Европљани слепо прихватају, води у Трећи светски рат. Он је Европи, на челу са Француском, пожелео да се ослободи америчког утицаја, и да са Русијом поступа партнерски. (1) Рекао би човек: сјајно, права реч у прави час! Али, треба бити опрезан, као увек када говори било ко од припадника глобалистичке врхушке; јер, шта они заиста мисле? Нарочито ако се зна биографија дотичног господина.

Атали је рођен је 1943. у у Алжиру. Дипломирао је на Институту за политичка истраживања, а затим је похађао Националну школу администрације. Године 1980. основао је организацију „Акција против глади”, за помоћ сиромашнима. Предавао је на Високој политехничкој школи у Паризу. Од 1981. саветник је председника Француске,

Франсоа Митерана, а 1991. постаје први челник Европске банке за обнову и развој. По часопису Рокфелеровог Савета за иностране односе, „Foreign Policy”, један је од сто најутицајнијих интелектуалаца света. Због тога је почасни доктор неколико светских универзитета, али и члан Универзалне академије културе.

Члан Билдерберга и биограф Зигмунда Вартбурга, чији је брат Пол био на челу ове организације, писац низа књига, познавалац езотеријских учења, Атали је 1992. године објавио књигу „Линија хоризонта”, у којој се налази „нацрт за будућност човечанства”. Наводно, то је била пука футурологија; довољно је, међутим, погледати шта се дешава у последње две деценије, па да се види да се „маштарија” дотичног лагано приближава остварењу.

Будућност виђена из 1992.

Ево Аталијевих визија: „Поредак, заснован на сили, биће замењен поретком заснованим на новцу... Новчани поредак постаће универзалан. Од Сантјага до Пекинга, од Јоханесбурга до Москве, сви економски системи клањаће се пред олтаром тржишта. Никад свет није био у таквом ропству какво диктира новац... Победници те нове ере биће градитељи, а у њиховим рукама ће се наћи и власт и финансијска моћ”. По Аталију, људи ће изгубити „традиционалну везаност за земљу, заједницу, породицу”, и постаће „нови номади” под сталним електронским надзором. Најважније људско право ће бити право да се купује и продаје. Атали додаје: „Основа технологије будућности је микрочип /.../

Човек нигде неће моћи да се сакрије... Први пут ће човек бити без адресе... Да би се идентификовао номад будућности, биће довољно да се наведе или његов број или његово име". По њему, највећи број земаља у будућем поретку биће поражен, и њихови становници ће добити „номадску супстанцу” – наркотице – као утеху, а многи ће, одбачени на маргину, умирати у ужасним условима глобалног загађења. У то доба, богаташи ће моћи да праве своје репликанте: „Човек ће моћи да производи самог себе као робу”. Ако међународне институције добију власт, каже Атали, никакав отпор Новом поретку неће бити могућ. (2)

Да ли се Атали преумио?

Ако се Атали, данас и овде, а поводом Русије, брине о будућности човечанства, и ако би да избегнемо Трећи светски рат, онда би свакако требало да мисли о алтернативној, „небанкарској” верзији будућности. И он би, као доброжелатељ човечанства, могао да поради на томе. Јер, суштина кризе која се јавила у наше доба јесте банкократска: банкерски олош, маскиран у елиту, већ вековима ствара чудовишни свет. (3) Велики енглески писац, Гилберт Кит Честертон, одавно је приметио да Рокфелери и Ротшилди нису бранитељи приватне својине – приватну својину бране обични људи, који хоће да се њихово имање јасно граничи са имањем њиховог комшије; а банкари жуде да све међе нестану, и да сва имања буду њихова.

Ипак, од Аталијевог преумљења нема ништа. Он и даље сведочи оно што му Газде Глобализма причају иза, све мање

затворених, врата, где се одавно расправља о свету у коме ће да живи „златна милијарда”, док остале треба побити.

На измаку прве деценије 21. века, Атали је објавио нову утопију, „Кратку историју будућности”, која се наслања на „визије” овог глобалистичког лумена из 1992.године. Да видимо шта нас чека ако победе Аталијеви покровитељи, попут Ротшилда, Рокфелера, Вартбурга и иних.

Утопити се у утопији

У разговору за србски културолошки часопис „Зенит”2009, Атали каже: „С једне стране, постојаће привилеговане елите које ће моћи да живе и да се крећу где желе; речју, располагаће средствима покретљивости. Њима ће припадати звезде номадских предузећа. Називам их хиперномади. С друге стране, на дну лествице биће ИНФРАНОМАДИ – који ће бити принуђени да се непрестано крећу како би дошли до хране и крова над главом у подношљивим климатским условима” (4,19). Атали најављује да ће, у сукобу између економије, која је глобална, и демократије, која је локална, победити економија, и да ће свет бити организован по законима тржишта. Држава ће, на путевима деуверенизације, губити право штампања новца, утицај на политику одбране, запошљавања, неће господарити пореским системом итд. Атали не сумња: „Многе службе ће у потпуности престати да буду јавне: здравство, образовање, а затим и правосуђе и одбрана биће сегменти приватног сектора” (исто, 20). Медији ће коначно постати оруђа масовне забаве – и информативне емисије биће комбинација забавног и обавештавајућег.

По Аталију, док државе пропадају, нације ће се умножавати, и биће их све више, што отвара путеве сепаратизма. Корпорације ће заменити пропале државе; а то значи следеће: „Као што су најважније централне банке на свету донеле правила примењива на све банке на планети, и многе ће друге професије издати своје норме, стварајући специјализоване организације, преко којих ће надгледати своје чланове, служећи се свим средствима ХИПЕРНАДЗОРА.” (исто, 20–21)

Наравно, Атали каже да рај види „као земаљски, а не као небески” (исто, 23); то је свет у коме влада љубав, а „љубави нема без завођења” (исто).

Тако би, да је интервјуисана, рекла и змија из библијске Књиге постања.

Мислилац кога треба слушати

Ове, 2014, навршава се шездесет година од смрти великог руског мислиоца, Ивана Александровича Иљина. Иако је изванредно познавао западну философију и културу, а од 1922. непрестано живео на Западу (или, можда, управо због тога), Иван Иљин је своје земљаке у емиграцији увек опомињао да буду трезвени кад је будућност у питању.

Рецимо, 1950. упозоравао је да је немачка пропаганда уложила огромна средства у разбијање Русије, нарочито у украјински сепаратизам; указивао је да ће после пада комунизма многи властољупци уз помоћ западних сила, кренути да освоје власт у Русији; предвиђао је да ће „светска закулиса” од својих планова комадања Русије одустати тек ако

доживи потпуни пораз. Иљин је тада подсећао да је 1917. од земље у револуционарном хаосу свако отимао шта је хтео: Енглези су потапали руску флоту под изговором да би бољшевици могли да је искористе; Немци су освојили Украјину и стигли до Волге и Дона. Чим падне комунизам, кренуће опет дипломатске и војне претње, отимање сировина, подмићивање појединаца, партија и маса, организовање најамних банди, стварање марионетских влада, продубљивање грађанског рата по кинеском моделу. Иљин додаје: „А нова Лига народа покушаће поново да успостави „нови поредак”, посредством резолуција донетих без руског присуства (Париских, Берлинских или Женевских), усмерених на гушење и разградњу Националне Русије/.../Али за нас је поучно то што су европски политичари почели да причају, у исти мах, и о паневропском уједињавању и о комадању Русије! Одавно слушамо те гласове...Светска закулиса сахрањује једину и јединствену националну Русију. Није то паметно. Није то далековидо. Жури се у мржњи и безнадежно је заувек.”

Нада у западњаке

У тексту „О нади у странце”, на страницама „Наших задатака”, Иљин је оштро прекоревало руске емигранте који су веровали да ће им странци помоћи у борби против совјетске власти, подсећајући на све акте непријатељства које су ти исти странци предузимали кроз векове, настојећи да покоре и униште њихову отаџбину. Поставља им Иљин и питање – с каквим то страним политичарима шурују Руси?

Па зар су то утицајни политичари својих земаља? Нису, јер „где, у којој то држави политичар који саосећа са националном Русијом може да изгради каријеру? То је било могуће само у краљевској Србији.” Иљин завршава свој текст: „Па чему да се надамо? Јер се без наде никад не може! Наша нада је двострука. Пре свега, у Бога, да се неће срдити на нас довека и да ће нас помиловати...Друга је нада у духовно оздрављење руског народа/.../РУСИЈУ МОГУ ОСЛОБОДИТИ И ПРЕПОРОДИТИ САМО РУСИ!”

То исто се односи и на Србе.

Зато између два мислиоца, Аталија и Иљина, бирамо овог другог. Он је наш, а Атали је, ма какве „премудрости” говорио, њихов.

Упутнице

1. <http://www.nspm.rs/hronika/zak-atali-geopolitika-ponizavanja-rusije-koju-sprovodi-zapad-mogla-bi-da-dovede-do-treceg-svetskog-rata.html>
2. **Кристоф Левалуа: Сочти число Зверя/Замечания о книге Жака Айтиали „Линии горизонта”**, http://www.patriotica.ru/enemy/levalua_attali.html
3. О томе у књизи Валентина Катасонова: КАТАСОНОВ В. Ю. КАПИТАЛИЗМ. ИСТОРИЯ И ИДЕОЛОГИЯ „ДЕНЕЖНОЙ ЦИВИЛИЗАЦИИ” <http://www.rusinst.ru/articletext.asp?rzd=2&id=7601>
4. Жак Атали: Велики таласи будућности, Зенит, Београд, 10/2009.
5. И. А. Иљин – Наши задачи, <http://www.rus-sky.com/gosudarstvo/ilin/nz/iljin-nz.htm>

Теорија и пракса завере

Теорија завере и свет у коме живимо

Некад и сад

Некада су теорије завере исмејавали као параноичне лажи.

Данас се они, који иза завере стоје, више ни не крију.

У предизборној утакмици између Џорџа Буша Млађег и Џона Керија 2004. у медијима се отворено причало да су обојица чланови илуминатског братства „Лобања и кости”, у које се регрутују студенти с Јејла. Познати часопис „Тајм” 2010. објавио је књигу о тајним друштвима, у којој, јасно и гласно, стоји да је један од њихових оснивача, Хенри Љус, такође био члан овог друштва.

А „теоретичари завере” већ два и по столећа, од Француске револуције тврде да постоји тајна луциферијанска светска елита која човечанство води ка тоталном ропству.

А зашто? Због уживања у чистој моћи.

Као што каже Оливер Хадо, лик у роману Сомерсета Мома „Чаробњак” (Хадо је, у ствари, сатаниста Алистер Кроули): „А шта друго људи траже у животу, осим моћи? Ако настоје да стекну новац, то је због моћи коју ће новац пружити, а сва њихова жеђ за знањем опет је тежња ка моћи.

Будале и пијанице стреме срећи, али мушкарцима је само до моћи. И маг и чаробњак и алхемичар очарани су непознатим, сви они жуде за величином која је доступна човечанству. Сви они мисле да ће уз помоћ науке коју тако стрпљиво изучавају, да ће издржљивошћу, снагом, вољом и маштом – тим својим великим оружјем коначно достигнути моћ, којом ће моћи стати лицем у лице са самим Богом”.

Али, вратимо се теорији завере.

Запис од пре двадесет пет година

Уосталом, да би се вредност неке теорије проверила, довољно је погледати да ли стари записи о завери одговарају нашој стварности. Ево, рецимо, шта је о Новом светском поретку писао чувени амерички сектолог, бивши ђак а затим разобличитељ Саи Бабе, Тал Брук, почетком деведесетих година прошлог века: „Џон Ленон, рок-легенда и визионар, дао је кредо и опис Новог светског поретка у својој чувеној песми „Imagine”. Ленон моли подељени свет да замисли доба када ће се живети – без Царства Небеског, без држава, без власништва, без глади, сви људи живе у миру, једно братство људи... „и свет ће бити као један”. На годишњицу смрти Џона Ленона песма „Замисли” чула се широм света путем хиљада радио станица. Ко је финансирао и подржао овај догађај? Уједињене нације./.../Једноставан одговор гласи да је Новом светском поретку неопходна нова светска влада – сачињена од светског парламента, светског суда, и светске полиције. УН је требало да постану ова светска влада или бар да послуже као мост према овом циљу. /.../

И заиста, Европа ће 1992. постати наднационална регија. Њене наднационалне организације попут Савета Европе, ЕЕЗ и НАТО-а послужиће уједињујућој сврси. Све ће коначно бити консолидовано под Европским парламентом. Националне границе ће нестати, користиће се заједничка валута, а завијориће се застава Европе. Оно што нису могли Карло Велики и Наполеон, успеће коначно постмодерној Европи. У складу са стратегијом корак по корак, следећи потез је прећи са регионалних наднационалних федерација на свенаткриљујућу глобалну владу која постаје врховна власт у одржању „мира и јединства” међу регионалним телима.

Овај модел предвиђа Бжежински као један од оснивача Трилатералне комисије. Три регије („Трилатерала”) су највероватније међукорак до касније фузије (регија ће свакако поседовати мање етничке лојалности, културе и историје него поједина држава и теже ће одолети фузији).

Још бриљантнији у концептуализацији стратегија формирања и управљања светским поретком је Ервин Ласло, оснивач Римског клуба./.../Своју књигу „Стратегија за будућност: системски приступ светском поретку” објавио је под покровитељством Центра за међународне студије Универзитета Принстон. Књига је заснована на његовим предавањима из 1973. У својству професора, Ласло хладнокрвно примењује теорију општих система на функционисање читавог света као једног суперсистема. Фразе које звуче недужно бришу прошлост и милијарде живота убацују у огромну машину./.../

Ласло замишља међусобно повезане групе суперинтелигентних који ће управљати светским поретком. /.../Ласлова

лествица светске хијерархије или светске владе наликује на езотеричну мапу масонских или кабалистичких савета. Врховни савет је тринаестоточлана суперелита изнад које се налази само један завршни ниво (можда појединац), кога он зове „светски хомеостат”. Ако је језгро хомеостата појединац, онда је он светски император. Далеко на дну пирамиде налази се обичан свет, грађани који одржавају илузију демократског процеса учествујући у ономе што Ласло назива „грађанским иницијативама”. /.../

У својој књизи из 1972, он се такође залаже за прикупљање гласова одговарајућих мањинских заједница „хомосексуалаца, феминисткиња”, и итд., и „оних који се боре за своје политичке и социјалне циљеве... као што су етничке групе, мировни активисти”, итд – ради ширења глобалне свести./.../Ласло даје инструкције: „Вести, документарци, чланци, као и дуго и краткометражни филмови, требали би да се сконцентришу на питања у вези са светским поретком; а репортери, водитељи, уредници, и директори са осећајем за горућа питања (и сопствено напредовање у каријери) требали би не само да извештавају, већ да откривају догађаје и дешавања битне за светски систем.”/.../

Какав год светски поредак да се успостави, било Бушов, Бжежинског, Ласлов, или Харлана Кливленда, за онај уски круг интелектуалне елите који се квалификује, управљање светом отвориће скоро неограничене могућности. За нас остале то ће бити непрестано сиромашење као што нас планирају упозоравају већ деценијама.”

Тако је писао Тал Брук пре две и по деценије.

Осврните се око себе. Шта видите?

„Просветљени“ и Нови поредак, корак по корак

Првог маја 1776. године (Први мај је, званично, Међународни празник рада; 1776. година стоји на доларској новчаници), баварски језуита Адам Вајсхаупт основао је илуминате. Циљ тајне дружине био је поредак који ће срушити религијске институције, државне међе и којим ће управљати „мудраци“, заједница „илуминираних“ (просветљених). Вајсхаупт је успео да продре у руководства европских тајних друштава и да тамо постави своје људе. Још од доба савременика ових догађаја, попут Огистина Баријела, постоји тврдња да је Француска револуција која се завршила Наполеоновом диктатуром дело Вајсхауптове дружине.

Када су њихови планови престали да функционишу у вишим круговима Немачке и Француске, илуминати су ушли у револуционарне организације и наставили да делују. Одатле потиче, говорили су теоретичари завере, антирелигиозни патос марксизма, чија је идеја друштвене правде била прихватљива многим. Јуџин Х. Метвин и Сол Педфoвер, истраживачи окултне позадине револуционарне повести, наглашавају велики утицај који је на Маркса извршио „црвени рабин“ Мозес Хес, пропагатор француске револуционарне мисли. Након сусрета с 23-годишњим Марксом, 30-годишњи Хес бележи: „Маркс је веома млад човек који ће задати последњи ударац средњовековној религији и политици”.

Циљеви илумината учлањених у разне јавне и тајне организације били су: укидање приватне својине, националних влада и националне суверености, стварање светске владајуће елите, као и борба против вере у хришћанског Бога.

Теоретичари завере, попут Несте Вебстер или Ентонија Сатона, указивали су да је у илуминатску причу, која је срушила царску Русију, волстритски банкар Јакоб Шиф уложио милионе долара у злату, помажући бољшевицима. Кад то знамо, постаје нам јаснија изјава енглеског политичара из 19. века, Бенџамина Дизреалија, да светом владају тајне силе (њу су тако често цитирали теоретичари завере).

Многи антинацисти као да су, читајући књигу бившег Хитлеровог следбеника Хермана Раушнинга, превидели да је он, још пре почетка Другог светског рата, о немачком фиреру говорио као о човеку болесна ума, опседнутог идејом о стварању „натчовека”. Хитлер је био заражен магијом и окултним, а илуминат Алистер Кроули је говорио, знајући свој утицај на тајна друштва којима се фирер заносио: „Пре но што је Хитлер био, ја јесам”. Теорија завере тумачила је читаво устројство СС реда и партијске митинге национал-социјалиста, као вешто примењене ритуале који су извирали из таме германског паганизма. Фирер је, у младости, био члан „Друштва Туле”. Окултиста Дитрих Екарт хранио га је идејама о аријевској расној надмоћи. Милиони Словена, Јевреја и Рома жртвовани су на олтарима повампиреног Одина да би се сан о „хиљадугодишњем Рајху” остварио.

Вавилон оживљени

Многи се чуде због чега зграда Европског парламента опонаша Вавилонску кулу у изградњи. Али, теоретичари завере из прошлости би знали зашто је тако.

Основа илуминатске, данас зване Њу Ејџ, религије, је древни вавилонски паганизам. Није нимало случајно што

је Свети Јован Богослов објавио лик антихристове антицркве као „блуднице вавилонске”. Утемељивачи вавилонске религије, они митски, били су цар Нимрод и Семирамида. Краљици неба, Иштар, приношене су крвне жртве и у њено је име спровођена сакрална проституција. Иштар је Аштарот, против које грме јеврејски пророци Живога Бога. Грци су јој се клањали као Дијани и Артемиди, Римљани као Кибели, Египћани као Изиди, Индуси као Кали, богињи смрти и уништења.

Ралф Вудроу у књизи „Вавилонска мистеријска религија” каже да се хришћанство са вавилонским паганизмом срело још у Римској империји, када су Христови следбеници бацани лавовима. Александар Хислоуп, у свом делу „Два Вавилона”, доказивао је да су многи жреци Иштар и Ваала били прогнани из Вавилона од стране персијских царева Кира и Ксеркса и да су уточиште нашли у Пергаму, где је, по Откривењу Јовановом, био престо сатанин. Одатле су дошли на дворе римских владара, који су били љути мрзитељи Христа.

Очито је да и оживели Вавилон мрзи хришћанску веру. Дик Сатфен, популарни новодошки писац, упозоравао је да „радикална хришћанска десница” настоји да уништи покрет и тврдио да се снаге „насиља и незналаштва” морају потући. Предлагао је удруживање свих револуционара ради преуређивања света у борби против „фундаменталистичког фашизма”.

Још 1931. јапански новодобац Меишу Сама писао је да наступа прелазно доба, у коме ће сви који изазивају „негативне вибрације” бити уклоњени у „процесу очишћења”. И њу ејц гуру, Дејвид Спенглер, објављивао је да месија Новог поретка убрзо долази и да ће томе претходити уклањање оних који одбијају интеграцију.

Новодопска догматика учи да Сунчани Отац шаље Сунчаног Логоса – Луцифера да иницира човечанство. Јасно је да су хришћани из луциферијанске перспективе „фундаменталистички фашисти” и они који спречавају мистични еволуциони процес. Рут Монтгомери „теши” хришћане да ће, после свеопштег покоља, њихове душе ући у нова тела. Онда ће им свест „еволуирати”, и они у следећем животу моћи да прихвате Доба Водолије, како њуејдери зову месијанску епоху.

Окултизам у политици

Већ смо указали на то колико је окултизам у политици опасан. Сетимо се, опет, Раушнинових записа о Хитлеровим интимним уверењима, која као да су преузета од Кроулија, илумината што је тврдио да треба чинити оно што хоћеш, и да је то једини закон, као и да ће се свет, пре но што уђе у Ново доба, купати у мору крви. Ево Хитлера: „Синајске плоче изгубиле су своју вредност/.../Савест је јеврејска измишљотина, сакаћење човека/.../Израз „злочин” произилази из једног преживелог света. Постоји само позитивна и негативна делатност. Сваки злочин у старом значењу те речи је неупоредиво вреднији од грађанске непокретности/.../Не уздајмо се у дух и савест, него само у инстинкте. Ми морамо опет постати примитивни./.../Да, човек је нешто што треба надмашити. Ниче је то наслутио на свој начин. Он је већ гледао надчовека, као нову биолошку врсту./.../ Онај ко у националсоцијализму гледа само политички покрет, тај не зна готово ништа о њему.

Националсоцијализам је више него религија, то је воља за стварањем надчовека”.

А шта рећи данас, кад крв лије у потоцима и кад се, због намерно изазване кризе, спрема Трећи светски рат? Како изгледају данашњи Њу Ејџ фирери?

Морис Стронг, канадски бизнисмен, годинама један од кључних људи форума у Давосу, угледник Уједињених нација, саветник кинеских власти, ватрени следбеник култа Шри Оробинда (који је тврдио да је 666 број „божанских моћи“) је, на свом ранчу Бака Гранде у Колораду, подигао храм „сунчаном богу”. У разговору са Данијелом Вудом, дописником канадског листа „West”, Стронг је 1990. године изјавио да би волео да напише футуристички роман о наредном десетлећу. Тема романа би била глобални привредни колапс који би убрзао уједињење човечанства у једну државу, а који би био намерно изазван по договору најмоћнијих светских бизнисмена. Стронг је Вуду саопштио: „Шта ако се мања група светских вођа удружи у тајно друштво да би изазвала колапс светске привреде? Фебруар је, они су у Давосу. То нису терористи. То су светски вођи”. То би, у ствари, био глобални државни удар. Очито да Стронг ово није говорио само као потенцијални писац футуристичког романа.

Теоретичари завере, попут Текса Марса, давно су упозоравали на Стронга и њему сличне.

Луцифер, данас и овде

Људи из тајних братстава, кажу теоретичари завере, нису обични људи. Они верују у магију, баве се езотеријом и

алхемијом, користећи луциферијанске симболе, попут ока у троуглу. Споља изгледају као углађена господа која брину о екологији, гладнима, пренасељености, незапосленима и сиротињи. У суштини, њихов циљ је окултни империјум у коме ће они бити колективни ум управитеља човечанства. Џошуа Халперн, водолијашки идеолог, у књизи „Деца свитања: визија нове породице” писао је да ће „до 2000. године Бела кућа постати Кућа светлости. Зраци светлости исијаваће из Вашингтона”.

О каквој је светлости реч?

О иницијатичкој.

То је култ тзв. „унутарњег сунца”, који је код древних пагана био присутан у поклоњењу Ваалу, Митри и Аполону, Ра и Озирису. На крају, то је Луцифер – Лучоноша – који је „иницирао” Адама и Еву, да би постали као „богови”. Илуминат (просветљени) не признаје да је сатана лично биће, и зло сматра божанским као и добро, верујући да и из једног и из другог може да црпе снагу за своје акције. Богу, који је „поље силе”, илуминат се клања ритуалом (магијским) и служењем (које подразумева послушност учитељима, помагање браћи из ложе и филантропски однос према непросветљеном човечанству; илуминат може да буде припадник било које религије, али је не сме сматрати једино спасоносно). Р. А. Вилсон у књизи „Маске илумината” сматра да је кроулијевски *ORDO TEMPLI ORIENTIS* њихова творевина, јер су основне тврдње ОТО-а да нема бога осим човека и да је човекова воља главни телемитски закон. Што, уосталом, каже и сам Кроули, наводећи да су Мухамед, Мартин Лутер, розенкројцери и Вајсхаупт претходили његовом Великом Делу – обнови паганизма.

Темпларска прича

Илуминати из „Лобање и костију” себе сматрају наследницима средњовековних темплара (као и ОТО, уосталом). Темплари су били витезови – храмовници који су у Светој Земљи срели паганске мистерије и били иницирани у култ Бафомета (бар их је за то оптуживала Инквизиција.) Последњи мајстор реда, Жак де Молеј, био је спаљен у Паризу 18. марта 1314, под оптужбом за заверу против државе, содомију, клањање андрогином богу-јарцу и магију. Жак де Молеј је објавио да ће се темплари, годинама и вековима касније, осветити. Циљ који је де Молеј оставио је рушење монархија и свргавање папа. 12. јуна 1952, група „Ред храма”, моћници који су се сматрали носиоцима ове традиције, састала се у темпларском замку Арињи, договарајући се о светској окултној револуцији коју треба извести до краја 20. века. Ту идеју је можда најбоље изразио у књизи „Дом Граала” Робин Вотерфилд, који је указао на нужност обнове „Светог Римског Царства” у коме ће, као у доба Рима, доћи до „соларне синтезе свих религија”, чиме ће хришћанство бити „надиђено”.

Светски рат против хришћанства који букти на све стране говори нам да ли су теоретичари завере били у праву.

2015.

Како да нас побију, а да то и не приметимо?

Прича која се понавља, до бесвести

Ову причу сте много пута чули: загађују се земља, ваздух, вода; све је мање фосилних горива, минерала, необновљивих извора енергије; глобално отопљавање, загушење угљен – диоксидом; разарање озонског омотача; сеча шума; уништење рибљих популација; неплодност обрадивог земљишта; ширење пустиња, недостатак воде, ратови и грађански сукоби повезани с борбом за ресурсе.

Решење је...

Ах, решење! Ах, „коначно решење”!

Просто – зарад „одрживог развоја”, побити бар две трећине светског становништва.

Еко – револуција мора бити радикалнија од свих револуција до сада: сексуалност, брак, родитељство, образовање, религије, све се мора подредити депопулацији планете.

А то ће бити могуће ако добијемо ЈЕДИНСТВЕНУ СВЕТСКУ ВЛАДУ. На чијем челу ће стајати „најмудрији, најлепши и највећи од свих”, банкари из Ситија и са Вол Стрита.

Зато је чланак који читате подсећање на чињеницу да се, овде и сада, широм света води рат против становништва, у коме треба побити Русе, Србе, Кинезе, Индусе и друге да би на планети живела срећна „златна милијарда”.

Из чланка ћете схватити да је Хитлер, почетник у пословима глобалне депопулације, био само дечкић у алпским панталоницама и са шеширићем, а да су прави „жестоки момци” мегабанкари маскирани у мегахуманисте.

Милијардери против становништва

У мају 2009, по писању Лондон Тајмса, у Њујорку су се састали милијардери – „хуманитарци” (сакупио их је Бил Гејтс) да расправљају о томе како смањити прираштај на планети, борећи се „против политичких и религиозних препрека променама”. Закључено је да се популација мора прогласити „потенцијално катастрофалном претњом природној средини, друштву и привреди”. На скупу су, између осталих, били Дејвид Рокфелер Млађи, Ворен Бафет, Мајкл Блумберг, Џорџ Сорос, Тед Тарнер (власник СиЕнЕна, сећате ли се?), па и Опра Винфри. Стејси Палмер, уредник „Хронике филантропије”, истакла је да је овај скуп био крајње необичан, и да ће вероватно бити увод у озбиљне светске догађаје. Иначе, он је одржан у кући П. Нурса, нобеловца из области биохемије, ректора Рокфелеровог универзитета у то време. „Лондон Тајмс” је истакао: „Очито је да су хтели да причају лицем у лице, богаташ са богаташем, да не би бринули да ли ће нешто од онога што кажу да заврши у новинама, приказујући их као алтернативну светску власт”.

Морис Стронг, Њу Ејџ милијардер, у борби за депопулацију планете

И тако, наставило се.

У целу причу укључио се и канадски мултимилијардер Морис Стронг, који је био заменик генералног секретара Уједињених нација од 1997. до 2005, а организовао је велике скупове УН о природном окружењу 1972. и 2002. Стронг је следбеник Њу Ејџа, верује да је реинкарнирани тибетски лама и да је 666 број мистичких моћи. У доба њујоршког сусрета милијардера 2009, био је на месту саветника у Влади НР Кине. Себе, иначе, описује као „социјалисту по идеологији, капиталисту по методологији”. Године 2001, објавио је своју аутобиографију под насловом „Куда идемо ми на Земљи”. У једном поглављу овог дела, „футуристички” пише из године 2031, и каже да ће тада на планети живети 4,5 милијарди људи, много мање него на почетку 21. века, с циљем да се тај број смањи на 1,6 милијарди. То ће бити, каже Стронг, последице смрти и разарања, али, после свега, и зрачак наде за будућност наше врсте и потенцијал за регенерацију. Стронг је изјавио и да се нада појави „нове духовности”, која ће ујединити све људе. С обзиром да је планирао истребљење три четвртине светског становништва, та духовност је Молохова, а не Христова.

Пол Р. Ерлих и спасавање „Брода Земља”

Рођен 1932, професор биологије на Стенфордском универзитету, поинир је приче о тзв. „популационој бомби”, како

се зове његова књига објављена 1968. године. Увод у књигу био је апокалиптично – аподиктичан. Елрих је, наиме, тврдио да ће 70-их година 20. века милиони људи умрети од глади, јер је немогуће нахранити „цело човечанство”. Усудио се да предложи решења – „систем награда и казни, али и принуде, ако добровољни методи не би успели”. Људе који се рађају упоредио је са тумором: „Не можемо више трпети симптоме тумора пораста становништва; тумор мора бити одстрањен”.

Ко је тумор и кога треба одстранити? Ево описа из Елриховог дела: „Дуго већ разумски поимах шта значи експлозија популације. Почео сам то да емоционално доживљавам једне смрдљиве летње ноћи у Делхију пре неку годину. Жена, ћерка и ја смо се враћали у хотел у неком препотопском таксију. Седишта су била пуна мува...Док смо милели кроз град, ушли смо у пренасељену четврт бескућника. Температура је била огромна, и ваздух је био прљави облак пун прашине и дима. Улице су, од људи на њима, изгледале као жива бића. Људи су јели, људи су се умивали, људи су спавали. Људи су свраћали једни код других, свађали се, вриштали. Људи су пружали руке кроз прозор таксија, просећи. Вршили су нужду и мокрили. Пентрали су се у аутобусе. Гајили су животиње. Људи, људи, људи, људи. Док смо милели кроз руљу, пружене руке, прашина, бука, врућина, и огњишта на којима се спремала храна, деловали су као пакао. Да ли ћемо икад стићи до хотела? Изгледало је као да свашта може да се деси – али, наравно, није се десило ништа”. Од те ноћи, Елрих је ОСЕТИО пренасељеност, и решио да с њом обрачуна.

Године 2004, овај ветеран покрета за депопулацију био

је задовољан: Запад полако изумире. Али, Трећи свет је и даље активан.

Још од 1968, Елрих је инсистирао на томе да САД помоћ у храни Трећем свету условљавају борбом против „сувишних људи”. Предлагао је да надлежне службе за становништво и развој уведу низ нових мера, све до производње средстава за стерилизацију. Такође, требало је да се, развојем пренаталне дијагностике, утврђује пол првог детета – ако је дете мушко, биће лакше смањивати популацију.

Године 1979, Кина је усвојила политику једног детета с нарочитим нагласком на нежељености женске деце. А последице? Већ 2005, у Кини је било 32 милиона мушкараца млађих од 20 година више у односу на број девојака тих година.

Почетком деведесетих година прошлог столећа, Елрих је био задовољан успехом „кинеског чуда”, али је говорио да то није довољно, јер село пружа отпор мерама контроле рађања, па број Кинеза ипак расте.

Шта ће човек? Све му се то већ згадило у Индији.

Како смањивати број оних који се глобалистима гаде?

Већ поменути Елрих устврдио је, године 1971, да „превише развијене земље” треба да смање брзину развоја, а да „Свемирски брод Земља” мора бити вођен као „јединствена целина” (узгред је поменуо да неразвијенима треба дати мало више шанси). Прерасподела добара и рационално планирање економије се, на Истоку, донедавно, организовало као „петолетка”; очито је да су глобалисти имали шта да науче од комунизма, који је становништво

смањивао помоћу ГУЛАГ-а, представљених као „радно-поправни” логори.

Занимљиво је да је Елрих за штеточински однос према природи оптужио хришћанство, које је, уместо срећног паганског начина живота, донело експлоатацију природних ресурса.

Још једном да подсетимо на Елрихово реторику из 1968: „Морамо да променимо своје покушаје и да, уместо лечења симптома, одсечемо тумор. Операција ће захтевати, споља гледано, многе сурове и грубе одлуке. Али болест је толико узнапредовала да без радикалног хируршког захвата пацијент нема шансе да преживи”.

Кад год је неко у 20. веку био назван „болешћу друштва”, било је то вербално рашчовечење као увод у истребљење непожељних. У „Архипелагу ГУЛАГ” Солжењицин каже да се у револуционарној Совјетији убијање непожељних звало „друштвеном профилактиком”. Дакле, ако је Земља „свемирски брод”, а људи попут Елриха пилоти (зар би он био професор на Стенфорду да га глобалистичка елита није пустила у своју кабину?) онда се поставља питање: „Зар овај космички брод не лети у пропаст?”

А колико су поуздани лумени људи попут Елриха? У „Популационој бомби” 1968. он је, на основу „науке”, тврдио да ће ускоро почети масовно умирање људи од глади, јер на планети нема довољно хране. Године 2004, признао је да се то није десило, и да је производња хране порасла. Новинари „Хронике Сан Франциска” уочили су, још 1999, да се и многа друга предвиђања Елрихова нису испунила, али – шта мари? Човек је остао у служби глобалистичке елите.

Важно је да, као и они, мрзи људе и жели да их нестане.

А шта кажу Рокфелери?

А Фондација Рокфелера објавила је 2010. документ „Сценарији за будућност технологије и међународни развој”, у коме су предвиђали, већ за 2012, пандемију која ће побити 20% светске популације, као и терористички напад на Олимпијске игре у Лондону, где ће пасти 13 хиљада жртава. Најавили су разорни земљотрес у Индонезији, цунами који уништава Никарагву, појаву глади у Источној Кини условљену климатским променама. Године 2015, САД се, по овом „извештају из будућности”, због унутрашњих проблема, повлачи из Авганистана, а талибани преузимају власт. Извештај тврди да ће у наредној деценији многа афричка деца умрети због лажних вакцина, а ГМО технологија ће моћи да се реализује чак и у гаражама, што ће донети изазове традиционалној пољопривреди. Богаташи ће се, до 2030, преселити у тврђаве новог феудализма, а сиротиња ће умирати у гетима. Више се неће разликовати развијене државе и државе у развоју. Само богати ће моћи да путују и добро се хране. Сиромашни неће моћи да путују нигде, јер ће цене горива бити огромне.

Уместо закључка

Кад гледате хаос у целом свету и систематско изазивање ратних пожара на планети, знајте да то није случајно, него је, деценијама унапред, смишљано од стране банкстерског олоша маскираног у хуманисте. И знајте да они сад воде рат против Бога Живога и Животворца, а да ће успети само ако

се човечанство коначно одрекне свог Оца на небесима и поклони мамону, идолу новца и материјалног богатства. Зато се треба борити и у свету, али, пре свега и изнад свега, у својој души, за победу љубави и милосрђа над похлепом и злом банкстераја. И сада, као и увек, по речима патријарха Павла – Бог ће помоћи ако буде имао коме да помогне.

2014.

Религија председничког кандидата: у шта верује Мит Ромни?

Богати и бројни

У медијима који преносе извештаје о председничкој кампањи у Америци понекад се чује да је контракандидат Хусеину Бараку Обами, републиканац Мит Ромни, мормон. Просечна особа у САД мисли да су мормони уредни млади мисионари на бициклима, вредни људи који не пију и не пуше, оријентисани на породицу, добростојећи и који имају интересовање за генеалогска истраживања.

Оваква прилично нејасна и ружичаста представа Американаца је раније била повремено замагљена случајевима крвне освете различитих мормонских полигамних група; а давне 1958. привукли су пажњу јавности због учешћа у бомбашким убиствима. Али у основи, остаје слике угледних грађана који су изразито привржени својој конфесији, тзв. „Цркви Исуса Христа Светаца Последњих Дана”, која сада преко десет милиона чланова по читавом свету. Ово је једна од религија које се најбрже шире, нарочито у Америци где у просеку две нове цркве или локалне

„парохије” ничу свакога дана.О томе је, августа 1997. године, писао и „Тајм”, указујући да је Солт Лејк Сити у држави Јута мормонска престоница, и да мормони поседују имовину вредну тридесет милијарди долара. (Један од узрока таквог богатства је чињеница да сваки мормон издваја десетину својих прихода у општу касу. Од тог „пореза” Солт Лејк Сити је само 1996. имао приход од 5,2 милијарде долара.)

Мормони имају велику економску делатност: баве се банкарством, осигурањем, производњом шећера, имају акције у мрежама супермаркета, имају ТВ и радио станице, а поседују удео и у акцијама „Лос Анђелес Тајмса”. У држави Јута, већина непокретности припада њима. Припадницима мормонског покрета налаже се да купују само у оним радњама које држи секта.

Темељна учења

Оснивач мормонизма, Џозеф Смит, рођен је у Вермонту 1805. године. Када је био младић, мормони описују Смита као „часног и искреног, оданог и интелигентног... који смерно трага за истином”. Према другим изворима, међутим, био је „слабо образован, сујеверан младић” који је користио „вилине рашље” и „чаробне камичке” док је пратио свог оца у потрази за закопаним благом. Као младић био је укључен у многе окултне активности. Објективни истраживачи су закључили да је вероватно био тинејџер-психопата: „У његовим само-хипнозама, идеје из подсвести замениле су критичко мишљење”, каже један од аналитичара раног мормонства.

Смитово младалачко доба подударило се са оживљавањем протестантизма међу многобројним сектама. Као одговор на његову молитву да буде вођен ка правој религији, Смит изјављује да је имао серију виђења, почев од 1820. Две „угледне личности” у његовој првој визији биле су интерпретиране као Бог Отац и Бог Син, а порука је била да не треба да приђе ниједној постојећој цркви, јер ниједна није права, „већ да ће му се у будућности открити пунота јеванђеља”. Четири године касније поново се молио. „Небеско биће”, по имену Морони, објавило му се и рекло му за неке златне плоче на којима је урезана „пунота вечног јеванђеља,” а које су закопане у оближњем брду. Исписане су на древном језику, а Џозеф Смит ће имати „ту привилегију да преведе записе са плоча и да постане инструмент у Божијим рукама за обнављање јеванђеља и поновно успостављање Цркве”. Смитов превод први пут је објављен 1830. године под насловом „Књига Мормона”.

Убрзо после објављивања своје „библије”, Џозеф Смит проглашава себе „модерним” пророком, равним пророцима Старог Завета и почиње да окупља следбенике којих се, до времена његовог убиства („мучеништва”, у мормонској историји) које је починила разјарена гомила 1844. године, накупило бар десет хиљада. И данас мормонима управља председник, који је, у исто време, и „пророк”.

То је веома компромитовало њихову репутацију; онда је већина чланова одабрала да следи Бригама Јанга – Смитовог наследника, као „пророка, видовњака и визионара”. После напорних путовања мормони су се населили на територији Јуте, а Солт Лејк Сити им је постао главни град (религиозни центар). Данас, 75% становништва Солт Лејк Ситија су мормони. Када посетиоци дођу на трг градског

храма – „Ватикан” мормона – могу видети филмове и слушати предавања о теологији и историји мормона, која се базирају на Књизи Мормона и новијим „пророцима”.

Мормонска верзија Библије

Читајући „Књигу Мормона” имате утисак да читате Библију у тзв. „верзији краља Џејмса” (заиста, постоје читави одломци из „верзије краља Џејмса”); књига је тобоже написана у раздобљу од 600 пре Христа до 421. Писали су је разни „пророци-историчари”. Казује потпуно измишљену причу о јеврејском пророку Лехи, који живи за време владавине цара Седекије, и кога је упутио Господ да поведе свој народ и оде из Јерусалима. Отпловили су до обала Централне и Јужне Америке где су основали велику цивилизацију. Лехијев најстарији син Ламан био је бунтован, и он се са групом следбеника одвојио од најмлађег сина Нефиа, кога је Бог изабрао да влада над својом браћом. Нефи је подстицао свој народ да поштују Мојсијев закон и тако иницирао долазак Христа. Остали пророци су следили Нефиа, и њихова учења и пророчанства додата су збирци гравираних металних плоча који су садржавали Мојсијев закон и списе ранијих пророка – који су донесени из Јерусалима. После Христовог вазнесења, према овој мормонској историји, Он се такође јавио „прамормонима”, људима Новог Света. Такође, Он је овде одредио ученике и овластио их да наставе Његово дело. Његова појава увела је два века склада између Нефита и Ламанита, али онда су опет почели да се сукобљавају. Последњи пророк Нефита, Мормон, видевши да је његов народ уништаван,

узео је све изгравиране плоче и назвао их „Плоче Мормона”. После његове смрти у једној борби, његов син Морони, једини преживели Нефит, додао је неке своје списе и закопао плоче у једно брдо, „тако да се сачувају до часа кад Господ буде спреман да их изнесе на видело последњих дана.”

Књигу Мормона не поткрепљује ниједан археолошки доказ и не одговара ономе што се зна о преколумбијским цивилизацијама. Припаднике мормона не забрињава ова чињеница. Верују да је „само ствар времена” када ће се такав доказ открити. Њихова тврдња да су амерички Индијанци потомци Ламанита је исто тако неоснована; они су монголске расе, не семитске.

Многобоштво

Они уче да Отац, Син и Свети Дух немају у бити једну божанску природу, већ су у ствари три „бога”, који имају веома развијену, савршену људску природу. Бог Отац је „Елохим”, који има „тело од меса и костију додирљиво као и људско” (Смит: Доктрине и Завет 130,22). У том смислу, мормонизам је многобоштво. „Елохим” је врховни Бог овог света, али такође постоје богови других светова.

Мормони придају велики значај браку. Једино кроз брак запечаћен у Храму („небески” брак „за време и вечност”) човек је подесан за постизање највише славе. Такође је дужност добрих мормона да рађају децу, тако да обезбеђују тела за постојеће духове, јер је овај кратак боравак на земљи неопходна фаза у кретању ка божанству. Мормони изводе закључак да је Христос највероватније био жењен (двема

Маријама и Мартом!) и имао децу, иначе Он не би могао да достигне божанство.

Крштавање мртвих

Следећи тврдњу Џозефа Смита да су „све религије на погрешном путу”, мормони верују да се велика „отпадија” предсказана у Светом Писму (2. Сол. 2,3) догодила убрзо после смрти дванаест апостола, и изузев једног огранка у Новом Свету, који је остао веран још двеста година, Црква је буквално ишчезла и тек је оживела појавом Џозефа Смита. Када је у питању Библија, мормони јој верују „уколико је тачно преведена.” Чињеница да свет лежи у тами тако много векова, не пружајући прилику за спасење, инспирисало је мормоне да обављају индиректно крштење за мртве. Ово омогућује особи да буде крштена и пренесе „милост” преминулом рођаку, тиме омогућујући рођаку улаз у „спасење” (тј. прогрес ка постизању божанствености). И ово објашњава похлепно истраживање родословља, којим покушавају да „спасу” што је могуће више рођака. Озбиљност њиховог истраживања потврђује библиотека за породичну историју на пет спратова у Солт Лејк Ситију која има више од 1200 огранака у 44 земље.

Многоженство

У зиму 1841–42. „пророк” Смит је увео ништа мање него четири нове доктрине и обреда. Најрадикалнија је била полигамија или „велики и славни принцип вишечланог брака”. У

почетку је постојао такав отпор да је доктрина тајно спровођена у праксу неколико година. Током последњих пет година свог живота, Смит је живео у полигамији са неких двадесет жена. Савезни закон је приморао мормоне 1890. да напусте полигамију и уместо тога почели су да спроводе у праксу „небеске бракове”. Ипак, и данас има мормона који покушавају да живе полигамно: 2002. суђено је извесном путујућем проповеднику Брајану Дејвиду Мичелу, који је, скупа са својом законитом женом, отео петнестогодишњу Елизабет Смарт и силовао је, покушавајући да је убеди да му буде друга жена. После хапшења, Мичел је тврдио да му је лично Бог наредио да тако поступи.

Мормонска доктрина која се односи на црну расу претрпела је ревизију. Они су одувек сматрали да су они потомци убице Каина. Стога су били инфериорни у односу на белце и никада им није био дозвољен приступ у мормонско свештенство. Међутим, 1976. године, председник мормонске цркве Спенсер Кимбал најавио је да је примио ново откровење и да је сада мормонска црква слободна да „рукополаже” црнопуте.

Ово нису чињенице и доктрине које ће мормони изнети пред могућег обраћеника. Мисионари који иду од врата до врата радије ће играти на карту „породични оријентисаних” аспеката мормонизма.

Генеалогича

Од 1984. године интензивно, Породична библиотека историје (Family History Library) у Солт Лејк Ситију, коју су оформили мормони, сакупља и обрађује податке из матичних

књига, пописа становништва и осталих докумената који садрже имена људи, раније живих на земљи. Та имена неопходна су ради тајанственог посвећења тих људи у чланство ове секте, у њеним храмовима. Улаз у те храмове строго је забрањен туђинима (немормонима). Мормони, у ствари, у редове своје секте уписују и умрле, допуњавајући спискове своје организације милионима упокојених људи разних националности, вероисповести и убеђења (укључујући и атеисте). Граде се и користе глобалне електронске базе података, шире се специјални компјутерски програми. Све је то потчињено главној идеји секте о укључењу свих људи (како живих, тако и умрлих) у мормонске спискове, и утврђено на добро прорачунатој комерцијалној основи.

Мормони користе како заједнички интерес за родословље, тако и комерцијалну заинтересованост архива, који се налазе у тешким економским условима. Велику допуну севфови Гранитне горе су извршили после Другог светског рата, у периоду 1945–1948. године, кад је „Свецима последњег дана” успело да микрофилмују део европских архива, који су се тада налазили под контролом америчких војних команданата.

Рад у источној европи

Од 1992. године, мормони су почели активно да раде са архивским управама Русије, Белорусије, Украјине, Грузије, Јерменије, са циљем да копирају архивске документе. Закључивши уговор са разним архивским службама Русије, мормони су добили приступ у архиве Астрахана, Туле, Твера, Тоболска и Казања, и ископирали мноштво матичних књига

(православних, римокатоличких, лутеранских), као и других докумената. Руски државни историјски архив у Санкт Петербургу предао је мормонима за микрофилмовање матичне књиге Санкт-петербуршке евангелистичко-лутеранске конзисторије, која је располагала подацима о значајном делу бивше руске империје.

Као резултат те тајне друштвене делатности мормона у сарадњи са државним лицима у архивском систему, оправдавајући све једино тренутним комерцијалним интересом, преци данашњих Руса су попунили спискове те прекоморске тоталитарне секте. Но и то је мало: микрофилмови добијени из руских института постали су и власништво мормона, који су стекли право да их истраживачима предају уз одређену накнаду.

Шпијунажа

Као и већина америчких секти, мормони су заинтересовани за скупљање и складиштење разних података (не само о покојнима). Мормонски мисионари увек иду у паровима, да би надзирали један другог, и не представљају се својим правим именима, него онако каква су им имена додељена (рецимо, „старшина Кемпбел”). Њихове везе са породицом су веома сужене: допушта им се да кућу зову само два пута годишње. Могу да пишу писма једном седмично. Правило за слање електронске поште објавио је, маја 2002, један од чланова Кворума дванаесторице „апостола”, Бојд К. Пекер, и оно подразумева да се пошта може слати само с личног, а не и са заједничког рачунара, и да приликом слања исте ту мора

бити други мормон, који прати шта се шаље. Пекер је такође истакао: „Мисионари морају да покажу опрез што се тиче садржаја и формулације својих и-мејлова, не пишући у њима податке поверљивог и деликатног карактера”. Ако се узме у обзир да је режим у секти веома војнички (устајање у 6.30 и легање у 22.30 сваког дана, униформа – бела кошуља, кравата, тамне панталоне, таблица са „јавним” именом), јасно је да овде није реч само о безазленим чудацима. Руски стручњаци, окупљени око једног од највећих православних сектолога данас, др Александра Дворкина, навели су низ примера када су мормони хватани у шпијунажи на „мисионарским територијама” (рецимо, из Русије су својевремено протерана тројица због незаконитих активности у Калињинграду.) Маријана Дорошенко у свом тексту „Старешина Бонд. Џемс Бонд” (часопис „Прогледање” 1/2003.) каже: „Познато је да се млади мормони, који се у САД враћају после мисионарског рада, с обзиром на њихово искуство делатности у иностранству и знања страна језика, ангажују код послодаваца какви су ЦИА и ФБИ. О поверењу владе САД према тој најамеричкијој од америчких секти говори и чињеница да је на чело одељења за информације ФБИ Влада САД (за време Џорџа Буша Млађег, нап. аут.) поставила мормона Џона Дарвина – творца веб сајта „Мормонске цркве”, који садржи генеаложке податке о огромном броју људи/.../”

Есхатолошки председник?

Мормони чврсто верују да је Америка Обећана земља, а Мит Ромни, мормон, у предизборној кампањи се врло

снажно везује за неоконзервативну клику која је била сабрана око Џорџа Буша Млађег, на челу са Диком Чејнијем. Бивши мормон, Ричард Пакам, пита гласаче да ли ишта знају о тајним мормонским заветима и да ли желе да неко ко је такве завете положио управља њиховом земљом. Амерички сектолози, попут Виљема Шонбелена, упозоравају да мормони имају пророчанство о „јаком човеку на белом коњу” који ће успоставити мормонско царство у САД, а Ромни има високо мормонско посвећење, и од њега се много очекује. Ромнијева реторика је више него ратоборна: он жели власт Империје на Блиском Истоку, он је спреман да ратује с Ираном, али, он прети и Русији. Ако победи на председничким изборима, кључеви нуклераних ракета ће се наћи у његовим рукама.

Шта ће се онда десити, остаје да се види. Надајмо се само да се неће поновити, овог пута у стварности, сценарио Кјубриковог филма „Др Стренцлав”.

2012.

Срби, масони, завера: предлози за размишљање

Постоје ли завере?

Наравно, завере постоје. Чак више нису ни завере: сад се отворено спроводе планови глобалистичке врхушке, чији је циљ „врли нови свет”, мешавина ГУЛАГ-а и Дизниленда. Ево примера: 2002, у „Недељном телеграфу” од 18. децембра, појавио се текст извесног Дејана Берковића о плану Рокфелеровог, деценијама „завереничког”, Савета за иностране односе за Србију и Балкан до 2010. На основу документа, Берковић пише: „Коначан статус Косова требало би да буде решен до 2007, са или без промене граница, а Република Српска не може бити компензација Србији за губитак Косова. Ратни злочинци морају бити ухапшени и осуђени, а „политичко – криминални синдикати” (мафија) уништени./.../Сви на Балкану, укључујући политичке елите, војску, вође јавног мњења и најширу јавност морају да признају и прихвате да будућност лежи у Европи. Ко то схвати, биће подржан. Ко не схвати, биће маргинализован./.../

Међународну заједницу на Балкану водиће Европска Унија, док ће „америчка компонента” бити присутна у „робусној форми” (НАТО).

Погледајте 2015: зар Берковић није писао на основу реалних увида у планове рокфелеровских банкократата?

Масони су се „накачили” на Србију: сада спремају конференцију мајстора Великих ложа Европе, опет у Београду.

Да ли су завере свемоћне?

Ипак, морамо се чувати агресивно редукционистичке тврдње да је стање у коме се налазимо само последица деловања свемогућих завереника из политичког и окултног подземља, и да смо осуђени на то да заверу гледамо и да њима, заверницима, ништа не можемо, и да ће они, због наше немоћи, победити. Ево шта каће Иван Иљин у огледу „Светски узроци бољшевичке револуције”, анализирајући вулгарну „теорију завере” у руској емигрантској публицистици:

„Тог вулгарног и демагошког приступа ја се сасвим одричем. Уопште не због тога што мислим да језуити и масони не утичу на догађаје; не, они несумњиво утичу – једни на једну, други на другу страну, најчешће сасвим супротну. Него се одричем зато што то није објашњење, него тобожње објашњење; то није позивање на узрок, него на једну од пројава узрока./.../Али бактерије нису узрок болести, оне су само њени изазивачи; разлог је у организму, његовој слабости, његовом функционалном растројству; бактериолошка анализа није дијагноза, дијагноза је дијагноза болесног организма./.../.

Речју: позивање на свемоћне, тајне и покварене организације – ништа не објашњава; оно прецењује снагу завера човечанских, и сугерише страх, не дајући познање. Јер – а то је главно – стихија живота је ирационална и невероватно сложена, а деловање завереника је ипак – људско деловање, деловање људске намере и самовоље. Живот се креће по тајанственим и сложеним законима природе – материјалне, психолошке, социјалне, привредне. Ако су језуита, масон, Јеврејин и Енглеz у нечему јаки, они су јаки пре свега по томе што су проучили те законе и зато их могу успешно користити на своју корист – они знају законе људских страсти и слабости, законе власти, брзе и тржишта. Ти закони су заложени у природу; они су доступни свима, па и нама; зашто их ми не користимо тако вешто? Управо зато што или уопште ништа не мислимо или мислимо о томе да је сав проблем у туђој завери. Ми смо као покварени и лени пастири/.../ и све несреће своје непостојаности, сопственог незнања, сопствене неумешности, бескарактерности и нечасности – сваљујемо на заверу вукова из шуме. /.../ И, на крају, још једна реч: значи ли то да је поричем деловање и утицај језуита, масона, Енглеза и Јевреја – у току рата и револуције? Не значи. Значи ли то да ја поричем сврсисходност и неопходност научног истраживања њихове делатности? Не, не значи. Шта је поричем?

1. Компилаторско брбљање о томе из друге и треће руке, ненаучно и демагошко; 2. могућност да се тиме објасне узроци светске и руске револуције; 3. корист за руску националну ствар ако било ко почне да саморазобличавање замењује – тобожњим разобличавањима туђег злочинства, почиње да замењује озбиљну дијагнозу – бактериолошком

манијом гонења (ти си бактерија, он је микроб, свуда су бацили; ти си језуита, он је масон, они су илуминати – и после свега тога: само сам ја праведник, који све то разобличава).”

Тако Иљин. Поучно и за нас, данас.

Улога масона у историји Срба

Ако бисмо порекли културотворни значај низа припадника масонерије у историји србског народа, остали бисмо без многих личности и њихових дела. Такође, ако бисмо заборавили да је масонерија за Србе под влашћу католичких Хабзбурга често била заштита од насртаја римокатоличког прозелитског насиља, ни онда не бисмо били објективни. Ако бисмо свим србским масонима порицали родољубље, и жељу да помогну свом народу, огрешили бисмо се. Дакле, не смемо да упаднемо у замке преупрошћавања.

Да је њихов утицај на нашу историју велики и стваран, може се видети макар по књизи Зорана Љ. Николића „Масонски симболи у Београду”. После хришћанских, православних симбола, у граду на Сави и Дунаву највише је слободнозидарских знамења.

Познати историчар из Црне Горе, др Димитрије – Димо Вујовић, својевремено је објавио студију, писану на основу масонских архива Француске, о улози масонерије у стварању Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца. Та улога није била мала. Француски Велики Оријент радио је на Југославији као по преимућству „својој” творевини, својеврсном „melting pot-у” за космополитско „претапање нација” зарад стварања будуће глобалне надржаве чији огледни

(а све неуспешнији) модел видимо у данашњој Европској Унији. Колико нас је стајала Југославија, знамо.

Као и сви утописти, тако су и масони, планери и творци Југославије, били снабдевени патосом „насилног даривања среће” (израз Георгија Флоровског). Колико смо видели среће од насилних усрећитеља знамо баш ми, Срби, јер су нас стално приморавали да се „одмарамо” на Прокрустој постељи туђих интереса.

Иако се данас највећи број домаћих „зидара” учлањава у ложе из крајње прагматичних разлога (као што су некад улазили у Савез комуниста да би добили стан и напредовали у каријери), ипак се вреди подсетити „онтологије” овог феномена.

Хришћанство и окултни империјализам

Темељ србске историје је хришћански завет – светосавски и светозаревски. Масонерија (без обзира на то што је међу нашим масонима било вредних стваралаца и искрених родољуба) стоји на позицији окултног империјализма, који је антихришћански. Само из те перспектива нам бива јасно како су многи србски интелектуалци упадали у заблуде о „троименом народу” и „братству – јединству”: њима је фантазерски утопизам масонерије био ближи од православног историософског реализма.

И заиста, још пре Другог светског рата, Грчка Црква је издала саопштење у коме пише: „Слободно зидарство није обично филантропско удружење или философска школа, већ представља мистични систем који подсећа на античке

паганске мистеријске религије и култове из којих и сама вуче корене, а чији је настављач и обновитељ. /.../ Тако је слободно зидарство, како је већ речено, магијска религија, потпуно различита, одвојена и страна хришћанској вери. Чињеница да поседује сопствене храмове са олтарима – скида сваку сумњу са ове тврдње... Ово има своје религијске церемоније... Има своје иницијације, сопствене ритуале, хијерархијски поредак и строгу дисциплину /.../ уздиже себе на позицију над-религије, гледајући на све остале (укључујући и хришћанство) као на себи недорасле...”

А Руска Загранична Црква се 1932. године огласила посланицом о масонству у којој пише да се „осуђује масонство, као учење и организација непријатељска хришћанству и револуционарна, усмерена на рушење основа националне државности”.

Србски свети о масонерији

Свети Петар Цетињски је, 1813, после пораза Наполеонових трупа у походу на Русију, своје јуначко племе подсетио како су заједнички тукли војску француског „јакобинско-фрамазонског правитељства”, које је убило законитог краља Луја и његову супругу и на безбожју засновало државу. Иако су Французи претили да ће Црну Гору крвљу њеног живља обогрити, ништа нису могли. По Светом Петру, то је било зато „што нијесу међу нама нашли издајниках јакобинскога духа, који би им путеве отворили и человође били као што су налазили на много мјеста за несрећу својих народа међу којима су они издајници били”, као и због тога што су Свети Петар

и његов народ били спремни да „умремо при нашој вјери и слободи с оружјем у рукама славно, и да се никад под њихову власт живи не предамо”, при чему су Французи „познали колико би их скупо коштало док би Црну Гору освојили”.

Преподобни Јустин Ћелијски је, у свом часопису „Хришћански живот”, рекао да људи, трагично лаковерни за зло, а комично тешковерни за добро, не схватају да је тајна универзалног антихришћанског империјализма скривена у масонерији. Владика Николај, на питање свог пријатеља из САД, Саве Обретковића о масонерији, 1956. одговара: „Грчка и руска црква отворено су осудиле то као нехришћанску организацију, која поткопава Цркву Христову. Чувај се, дакле, од тога, брата Саво, и моли се Богу да се и други сачувају у нашој светој вери православној. Много је глатких путова који воде у пропаст, а прави је пут спасења потежак, али је прав и сигуран”.

Ко има уши да чује, нека чује.

2015.

Коришћена литература:

1. Између чеке и Гестапо-а/ Иван Иљин и васкрс Русије, Катена Мунди, Београд, 2014.
2. Димитрије Вујовић: Француски масони и југословенско питање 1914–1918, Књижевне новине, Београд, 1994.
3. Зоран Љ. Николић: Масонски симболи у Београду, Службени гласник, Београд, 2012.
4. Царство Божије и царство празнине/ Православље и Њу Ејџ, Светигора, Цетиње, 1998.

Четврти Рајх и окупација планете

Канцелар акт или Ко заиста влада Немачком

Окупација?

Када је почетком априла 2014. публициста и уредник угледног часописа „Цуерст“, Мануел Оксенрајтер, у интервјуу „Печату” рекао да је Немачка од 1945. године под америчком окупацијом, то се неком могло учинити као претеривање. Но, људи који познају ствар, знају да потомци Гетеа и Шилера морају да ћуте кад врх Вашингтерне командује. Довољно је сетити се млаке реакције немачког државног врха на прислушкивање највиших званичника Берлина које спроводи НСА, или, пак, недовољне спремности да се одбаце безобзирни захтеви САД о увођењу санкција Русији због Украјине, иако је Немцима привредна сарадња с Москвом насушно неопходна.

Уосталом, зар није познати немачки политичар Оскар Лафонтен својевремено изјавио: „Кад Вашингтон ратује у Персијском заливу, Немачка стално учествује у рату, јер је она амерички „носач авиона” у Европи. Ми нисмо суверена држава”?

Ту је, наравно, и имиграциона политика немачке државе, „исламизација” која се наставља, емиграција висококвалификованих стручњака, употреба Вермахта ван граница земље, озбиљан пад стандарда: све ствари које се, очито, руководе из неког центра моћи који није у Берлину. Многи сматрају да је реч о циљаном слабљењу Немачке, и да, како би рекао Шекспир, у том лудилу има неке методе.

Да ли је има?

„Немачка карта”

Прошле су године од када је бивши генерал немачке војне контраобавештајне службе, Герд Хелмут Комоза, код једног малог аустријског издавача објавио књигу „Немачка карта”. У књизи (коју нико у његовој отаџбини није смео да објави) налази се следећа тврдња: „Тајни међудржавни уговор потписан 21. маја 1949. од стране БНД-а добио је печат ‚строго поверљиво’. У њему су наведена основна ограничења која су победници наметнули суверенитету Савезне републике Немачке до 2099, о чему сада мало ко зна. Уз то, у документу су записана и ограничења која се тичу новина и средстава масовног информисања, која делују до 2099. Тајкође, златне резерве СР Немачке савезници држе код себе као својеврсни залог”.

Овај тајни уговор о окупацији назива се „Канцелар акт”, и сваки председник Немачке мора да га потпише пре него што преузме власт.

Комоза је био нападнут као сензационалиста и човек сумњивих квалитета (бранио је поступке Вермахта у Другом светском рату). Ипак, о теми је почело да се прича.

Случај Вилија Бранта

У „Ди Цајту” појавио се 14. маја 2009. интервју са Егоном Баром, утицајним саветником Вилија Бранта и угледним политичким делатником. Једном приликом, када се Брант тек устоличио, Бар је дошао да председнику Западне Немачке донесе скицу позивног писма совјетском државнику Косигину, с којим је Брант желео да се сретне. Међутим, председник је Бару, у стању извесне растројености, испричао како му је један високи немачки чиновник донео на потпис писма тројници амбасадора – америчком, британском и француском, у коме је морао да потврди своју приврженост савезничком ултиматуму („Канцелар акту”) из 1949. Брант је био огорчен тим понижењем, али му је доносилац „вазалних” писама рекао да су их, пре њега, потписали Конрад Аденауер, Лудвиг Ерхард, и Курт Георг Гизнигер, дотадашњи председници СР Немачке. Тада је и Вили Брант попустио. Сам Брант је, јавно, сведочио да је Основни закон 1949. Немачкој био наметнут од стране америчких окупатора.

Где је немачко злато?

Чињеница је да је директор немачке Централне банке, Карл Блесинг, својевремено био приморан да потпише сагласност у вези са златним резервама Немачке (око 120 милијарди евра), које се чувају у САД. Немачка нема право да узме своје резерве док год се на њеној територији налазе америчке војне базе. Блесинг је пред смрт 1971. године изјавио, у

интервјуу „Шпиглу”, да тај послератни „споразум” важи и даље. Он је, по свему судећи, на снази и данас.

Легенда КГБ-а, Јуриј Дроздов, резидент совјетске обавештајне службе у САД и Кини, својевремено је, тим поводом, изјавио: „Американци се нису плашили препорода послератне Немачке, као што га се ни сада не плаше, зато што су, пре настанка Савезне Републике Немачке и дозволе за обнову Бундесвера, овој држави везали и руке и ноге споразумима са САД и другим НАТО земљама”.

То јест, Американци немају намеру да оду.

Американци изнутра, Руси споља, притисак на Немце

Да је то тако, могло се сазнати из изјаве америчког генерала Виљема Одома, који је био члан Савета за националну безбедност у доба Џимија Картера, саветник за војна питања Збигњева Бжежинског, шеф обавештајне службе Генералштаба америчке пешадије у доба Регана, а затим и челник НСА. У ТВ интервјуу који је дао 25. априла 1999. године, Одом је изјавио да САД у Јужној Кореји, Јапану и Немачкој остају заувек, пошто је то један од кључних предуслова богађења САД после Другог светског рата.

Генерал је рекао и следеће: „Упркос мишљењу већине, НАТО није био створен као одбрамбени савез против војне претње СССР-а. Французи у разговорима о томе нису ни помињали СССР. Они су хтели да се НАТО бави Немачком. А Енглези су желели америчко присуство у Европи. НАТО је формиран као оруђе усмерено против Немачке. Ширење НАТО-а десило се из истих узрока – немачко питање у вези

са Пољском, Чешком, Словачком и Мађарском није више актуелно ако су сви под кровом НАТО пакта”. Уосталом, први генсек НАТО-а рекао је, во времја оно, да је циљ овог војног савеза да „Американце држи унутра, Русе споља, и да потискује Немце”.

Поука за нас, данас

Свака прича о томе да наше везивање за Немачку значи својеврсно „одолевање” Америци крајње је наивна. Ма колико Немачка била привредно и политичка јака, она је само вазал Вашингтона. Србија, ако хоће да опстане, мора изабрати пут који неће значити потчињавање, него слободу и независност (наравно, у оној мери у којој је то једној малој земљи могуће).

Овај чланак је мали допринос подсећању на чињенице, крајње округне, али и отрежњујуће у својој једноставности.

2014.

Ко управља светским тероризмом или Све тајне Сибил Едмондс

„Звиждачица“ из ФБИ

Сви су чули су за Џулијана Асанжа и Едварда Сноудена, за Викиликс и за то да Национална служба за безбедност САД шпијунира цео свет. Такви су у САД својевремено названи „звиждачима“, то јест људима који упозоравају на корупцију у власти и рушење демократског поретка. Али, веома мали број људи – бар код нас – чуо је за Сибил Едмондс, бившег преводица у Федералној служби безбедности САД, чија је мемоарска књига „Жена под ознаком строго пов: историја Сибил Едмондс“ привукла пажњу таквих листова какав је „Сандеј Тајмс“. Ове познате енглеске новине покушале су 2008. да саопште чињенице до којих је она дошла, али су су америчке власти, преко своје амбасаде у Лондону, извршиле огроман притисак на овај лист да не шире податке битне за (наравно!) „америчку безбедност“.

Пошто је редакција „Сандеј Тајмса“ заказала, а Сибил Едмондс није хтела да се помири с причом о „угрожавању безбедности“ иза које се крије покривитељство САД над

крволочним муџахединским терористима, она је решила да објави своје сећања. По уговору који је својевремено потписала са ФБИ, где је радила, морала је да рукопис достави на увид свом бившем послодвацу. Рок за цензорски преглед био је тридесет дана, али се ФБИ јавио ауторки тек после годину дана, уз претеће упозорење: „Питања, о којима пише госпођа Едмондс, тичу се мноштва интереса од којих су неки везани за строго поверљиве информације...Рукопис који ће одобрити ФБИ садржаће све измене које ФБИ тражи. До тада, госпођа Едмондс нема дозволу да објави свој рукопис, што укључује предавање истог уредницима, литерарним агентима, издавачима, рецензентима и било коме другом.”

Када је видела да званични „имприматур” Империје неће добити, што значи ни да издавача не може да нађе, Сибил Едмондс је књигу штампала о свом руху и круху 2012. године.

Ко је Сибил Едмондс?

Сибил Едмондс, коју је Амерички савез са грађанске слободе назвао „човеком коме запушавају уста више него иком у историји САД”, студирала је криминално право, психологију и јавну политику на универзитетима Џорџ Вашингтон и Џорџ Мејсон. Две недеље после 11. септембра, ФБИ ју је позвао да сарађује са одељењем ове обавештајне агенције у Вашингтону, и то као преводилац, јер је одлично знала турски, азербејџански и фарси језик. Дато јој је да преводи „топ сикрит” материјале везане за терористичке мреже у САД и свету. Током превођења, она је открила да друге америчке

тајне службе, попут ЦИА, сарађују са терористичким организацијама, и то управо са онима које су криве за 11. септембар, при чему ФБИ прикрива такве, за нормалног човека застрашујуће, информације.

Када се пожалила претпостављенима, почеле су да јој стижу претње, а она је отпуштене с посла. На основу њене пријаве, управа генералног инспектора Министарства правде САД спровела је истрагу у ФБИ, али су крупни резултати истраге остали тајна. Ипак, закључак је био да су многе оптужбе Сибил Едмондс утемељене, да ФБИ није озбиљно истражио њене наводе и да је то разлог због кога је отпуштена. Она је 2002. и 2004. покушала да објави истину, али је власт САД забранила да то учини, позивајући се на тзв. „привилегију државне тајне” и „опасност по националну безбедност”. Забрањено јој чак и да објави на којим пословима је била у ФБИ, као и са којих је језика преводила документе за америчку агенцију. Ова методика је много пута коришћена и за владе Џорџа Буша Млађег и за владе Барака Обаме да би се спречило да јавност сазна чињенице о злостављању осумњичених за тероризам, разним врстама тајних логора, примени мучења, неовлашћеном прислушкивању телефонских разговора, итд.

О чему је реч?

Главна оптужба Сибил Емондс крајње је једноставна: Пентагон, ЦИА и Стејт Депертмент одржавали су, године 2001, најприсније везе са терористима Ал Каиде, и до грла су у илегалном промету оружја и трговини дрогом на

територији Централне Азије. У интервјуу који је, марта 2013, дала геополитичару, стручњаку за екологију и енергетику и новинару Нафизу Мосадеку Ахмеду, она је о томе отворено говорила. Истакла је да је садашњи наследник Осаме бин Ладена, Ајман ал-Завахири, од 1997. до 2001, имао безброј сусрета са америчким војним и обавештајним активистима у амбасади САД у Бакуу, главном граду Азејберџана, с циљем да ускладе операцију која се звала „Гладио Б”. По њој, Ал Завахирија, чланове Бин Ладенове породице и остале челнике муџахедина, НАТО авиони су развозили годинама по „врућим тачкама” Централне Азије и Балкана с циљем да подрже дестабилизацијске акције Пентагона. Али, ако је по Едмондсовој, ово била операција „Гладио Б”, шта је операција „Гладио А”?

„Гладио” – мач империје

Империја има искуства у припремању и изазивању разних катастрофа, после којих почињу велике ратне „игре” зарад остваривања империјалних циљева. Свакако не треба заборавити пројекат „Гладио”, о коме је писао швајцарски научник Данијел Ганзер. Он је, на основу докумената до којих је успео да дође, обнародовао да су тајне службе НАТО земаља у Западној Европи после Другог светског рата припремиле мрежу за терористичко – герилску борбу против војски Варшавског уговора, ако би оне успеле да освоје неку од држава америчког блока на најстаријем континенту. У овим одредима смрти, намењеним за ликвидацију левичара, као потенцијалних совјетских савезника, налазили су се

нацисти и фашисти који су, после рата, своје „добре услуге” понудили англоамеричким победницима. У међувремену, припадници „Гладио” система повремено су вршили терористичке акте у Европи, али под „лажном заставом”: јавно-сти су стављали до знања да су акте извршили „леви екстремисти”. Само су Италијани, средином осамдесетих година прошлог века, вршили истрагу о овој операцији. Један од са-слушаваних, Винченцо Винцигера, признао је да су терористички акти били усмеравани ка убијању обичних, политички безначајаних, људи, са циљем изазивања панике и наме-тања, под видом безбедности, тоталитарне контроле државе.

Ко узгаја терористе?

Сибил Едмондс је „Сандеј Тајмсу” својевремено открила да је један од високих чиновника Стејт Депертмента одавао нуклеране и војне тајне турским агентима у САД, а заузврат је добијао новац и подршку за одређене политичке циљеве. Она је описала и паралелну организацију у Израелу, која је сарађивала са Турцима у нелегалној трговини оружјем и шпијунирању везаном на нове технологије. У овој прљавој трговини купац је, између осталих, била и пакистанска обавештајна служба, која се служила услугама својих турских пријатеља да би се избегле сумње.

Пакистанском операцијом руководио је генерал Махмуд Ахмад, шеф обавештајне службе од 1999. до 2001, када је пакистанска служба обучавала авганистанске талибане и арапске фундаменталисте, уједињене у „Ал Каиди”. Штампана у Енглеској је објавила да ФБИ зна како је генерал Ахмад

уплатио сто хиљада долара на рачун једног од учесника у операцији „11. септембар”, Мухамеда Ата, и то кратко време пре терористичког чина. Пакистанске новине „Њуз” објавиле су да се шеф обавештајаца њихове државе, онај исти што је дао паре Ати, почетком септембра 2001. био на састанцима са значајним личностима америчког естаблишмента; између осталог, и са шефом ЦИА Џорџом Тенетом. Едмондсова је „Сандеј Тајмсу” открила и чињеницу да су многи конгресмени и сенатори млако спроводили парламентарну истрагу о 11. септембру зато што су били потплаћени од страних обавештајаца који су деловали на територији САД, а били су, на овај или онај начин, повезани са Ал Каидином припремом за напад.

Ал Каида на Балкану и у Централној Азији

По Едмондсовој, ЦИА је непосредно одговорна за сарадњу са Ал Каидом која је са својим бојовницима, ратовала на Балкану, у Централној Азији и на Кавказу. То је био ударац за званичну верзију америчких власти, која је порицала чак и сарадњу с талибанима у Авганистану у доба борбе против Совјетског Савеза (иако су такви лумени, какав је Бжежински, у својим интервјуима пре септембра 2001. ову везу признавали). Крајем 90-их и до самих догађаја 11. септембра 2001. године. Ал-Завахири и други агенти исламских терориста редовно су се виђали са високим америчким званичницима у амбасади САД у Бакуу, да би планирали балканске операције Пентагона скупа са муџахединима. По Едмондсовој, те операције подржавали су и Пакистан и

Саудијска Арабија, али САД их је надзирала и руководила. Операције је водило тајно одељење Пентагона, које има сопствени обавештајни апарат. Мајор Даглас Дикерсон, муж њене колегинице Мелек, коју је Сибил оптужила за шпијунажу, руководио је операцијама „Гладио Б” у Казахстану и Туркменистану.

Да Сибил Едмондс није ништа измислила, потврдио је својим писањем Џозеф Бодански, бивши челник радне групе Конгреса САД за питања тероризма и нетрадиционалних начина ратовања. Његови извори из америчког обавештајног апарата потврдили су договор између ЦИЕ и Ајмана ал – Завахирија, када су Американци Завахирију предложили слободно деловање у Египту под условом да их муџахедини подрже на Балкану. Рођени брат Ал-Завахирија, Мухамед, руководио је елитним трупима ОВК на Косову и Метохији у току њихове борбе против србске војске и полиције 1998. Сибил Едмондс је у свом интервјуу рекла да је „ФБИ редовно пратио канале комуникације свих светских дипломатија, при чему су само четири државе биле искључене из тог протокола – Британија, Турска, Азербејџан и Белгија (у којој је штаб НАТО-а). Ни једна друга земља – чак ни савезнице попут Израела и Саудијске Арабије – нису били искључене. То је зато што су ове четири државе саставни део „Гладио Б” операција Пентагона”.

Чему служи „Гладио Б”?

Едмондсова није износила претпоставке чему служи операција „Гладио Б”, али др Назиф Ахмед, био је јасан: циљ

ове операције је утицај на земље бившег СССР-а, отимање стратешких енерго – минералних ресурса, спречавање руског и кинеског утицаја у региону, као и повећање добити од незаконите трговине оружјем и наркотицима. Стручњак за финансирање тероризма, Лорета Наполеони, указује на чињеницу да је добит од ових „поштених трансакција” у САД и Европи 1,5 трилиона долара годишње, и да је то врло битан извор прихода за посустале привреде Запада.

Сибил Едмондс је указала на чињеницу да су Американци, чим су окупирали Авганистан, одмах обновили производњу опијума. Она је у једном од својих интервјуа рекла: „Тачно знам да су НАТО авиони редовно превозили хероин у Белгију, одакле је усмераван у Европу и Британију. Они су такође превозили хероин у дистрибутивне центре – Чикаго и Њу Џерси”. ФБИ и Управа за борбу против наркотика открили су да су многи високи званичници Пентагона, ЦИА и Стејт Департамента били укључени у ову трговину. Наравно, о томе ништа није објављено.

Дакле, читаоче, и ове, 2014, кад чујете за „Ал Каиду”, знајте да је њено друго име – Империја.

2014.

О „Шарли Ебду“, терористима, Трећем светском рату и оном најважнијем

Олга Четверикова нам је већ рекла

У новембру 2011, „Геополитика“ је објавила интервју са руском аналитичарском др Олгом Четвериковом, под насловом „Тотална дестабилизација“. У њему је она најавила ово чему данас присуствујемо: „Кризу која је започела 2008. године, и која се сада налази у латентном стању, али у одређеном тренутку може опет прећи у акутну фазу, они су искористили за почетак стварања органа наднационалне контроле, који у стварности представљају институције „светске владе“. Сви водећи идеолози мондијалистичких снага (Жак Атали, Хенри Кисинџер и други) почели су отворено да тврде да ће без органа светске контроле свет потонути у хаос, али, како показује реалност, ствар стоји другачије – светска закулиса сама ствара потресе различите врсте, социјалне немире, кризе и ратове, како би оправдала концентрацију власти у својим рукама. „Двадесеторица“,

„Билдербершка група” и остале структуре, које више нису структуре из сенке, отворено играју улогу оперативних штабова који примењују одлуке које је донео узак круг посвећених финансијера, док се националне и међунационалне институције све више обесмишљавају или, чак и отворено, демонстративно игноришу. У тај процес је активно укључен и Ватикан, чији је задатак да обезбеди сакрализацију власти „светске владе”. Управо је ових дана његовим устима била изражена идеја о неопходности стварања светске Централне банке и наднационалних политичких институција, пошто националне институције нису у стању да изађу на крај са кризом./.../ Ствар је у томе што, изгледа, светско лихварство улази у последњу етапу своје перманентне светске револуције, у којој оно планира да заврши концентрацију у својим рукама и националних богатстава, и власти над човечанством. Ради тога је неопходан светски хаос, или свеопшти грађански рат, чија се жаришта праве сада у различитим деловима света. Као што смо више пута указивали, тотална дестабилизација је потребна да би се свет приморао да добровољно прихвати власт наднационалног „арбитра” који ће све довести у ред. При томе се, паралелно са социјално-економском и политичком дестабилизацијом, убрзаним темпом ствара и „идејна” утемељеност нове власти – светска глобална религија чији је задатак да обезбеди интелектуалну, психолошку и моралну контролу над свим народима. Језгро те глобалне религије је иста та „религија новца”, која је фактички прилагодила себи све традиционалне конфесије, укључујући и католицизам, и која не представља ништа друго до систем древног окултно-паганског гледања, повезаног са клањањем „златном телету”.

Зато се и у обраћању човечанству сада користи искључиво окултно-мистична симболика. Очигледно је да исту такву улогу игра и стално помињање 2012. године као године катастрофа, као некакве апокалиптичне границе која се, тобоже, помиње у древним езотеријским учењима. Могуће је да управо ове године светска закулиса припрема свеопшти финансијски „крах”, ради спасења и „преображења” свог банкарског система, који ће упоредо са дубоким социјалним и политичким катаклизмама, а могуће је и са климатским катаклизмама (присетимо се ХААРП оружја), као и побунама и ратовима, створити одговарајуће услове у којима је и планирано да буду пуштене у рад наднационалне финансијске, религиозне, политичке, казнене и војне институције које се сада већ стварају, и за чије прихватање ће човечанство ће психолошки већ бити спремно”.

Дакле, запамтимо – „глобална дестабилизација”. То каже Олга Четверикова.

Ко заиста влада?

Ко од свега има користи? Да поновимо, цитирајући Четверикову: „У вези са тим, чини ми се да сада треба нарочито пажљиво и озбиљно пратити процесе који се одвијају у области управљања финансијама, пошто се, изгледа, припрема нека специјална операција светских размера. Ту је важно поменути два догађаја. С једне стране, сасвим недавно су швајцарски научници из циришког Института технологија уз помоћ компјутерских истраживања открили постојање моћног „језгра” од 147 транснационалних

компанија, које контролишу велики део светске економије, и финансијског система, а посебно 90 процената актива у банкарском сектору (међу њима су Барклејс, Џ. П. Морган Чејс, УБС АГ, Мерил Линч, Голдман Сакс, и друге). То јест, нама су већ отворено представили језгро „светске владе”. С друге стране, почетком јесени се у западним земљама шири протестни покрет „Заузми Волстрит” који има, очигледно, наручени, а не стихијски карактер. Већ је утврђено да се тај „антибанкарски” покрет финансира, кроз различите подметнуте компаније, од стране Џорџа Сороса (ротшилдовски клан), компанија које су спонзори Барака Обаме, који већ одавно иступа против сиромаштва и незапослености, што у предвечерје избора треба да му обезбеди позитиван имиџ. Али, узимајући у обзир да Џорџ Сорос представља најкрупнији спекулативни капитал против којег је управо усмерен антибанкарски покрет, може се претпоставити да се у крилу финансијског „језгра” припрема дубока реформа. Она треба да ослободи од опасних токсичних актива, и омогући му да се обнови под новом фирмом главног борца против финансијске спекулације. За сада је тешко рећи какав ће реалан облик попримити та револуција.”

Сада је већ лакше рећи нешто о стварном облику будућих догађаја.

Паљење светског пожара

Јасно је о чему је реч. Глобал-сатанистичка банкократија користи Империју САД – ЕУ – НАТО за постизање својих циљева; сада се ушло у фазу планетарног грађанског рата.

Треба запалити пожар на што више места у свету, да би људи закукали за миром и затражили њих и њиховог „месију”, антихриста, као решење за све проблеме. Гори Авганистан, гори Сирија, гори Ирак, гори Либија, гори Украјина; лудаци бацају угарке свуда, и трљају руке, верујући да ће све процесе „спржене земље” надzirати. Спремају, наравно, и рат против Русије. Али, још нису поставили све фигуре на своје место.

Дошао је, у међувремену, ред и на Европу. Британски обавештајци из МИ 6, бескрупулозни олош који деценијама сарађује са америчким тајним службама у дестабилизацији света зарад интереса Сити-Вол Стрит лордова, најављују серије терористичких напада исламских „фанатика” (производа банкократске антиелите, што се зна још од 11. септембра 2001) широм ЕУ. Све се уклапа у шему: господари новца су, политиком „мултикултурализма”, напунили Европу исламском имиграцијом, а сад је дижу у ваздух, користећи погодне фигуре међу тим истим муслиманима. О томе је, кажу „теоретичари завере”, још у 19. веку, писао чувени масон – луциферијанац, Алберт Пајк, тврдећи да ће Трећи светски рат бити рат муслимана против хришћана.

Док се обични људи буду клали (хришћани или муслимани, свеједно), нико неће обраћати пажњу на крваве новчанике лордова из Ситија и са Вол Стрита, који ће постајати све дебљи и дебљи. И да се не заваравамо: баш банкстере брига и за Вашингтон и за Брисел. Они користе своје послушнике на власти у САД и ЕУ, а на крају ће и САД и ЕУ демонтирати да би направили универзално царство антихриста, по начелу написаном на застави 33. степена слободнозидарских мудраца: „Ред из хаоса”. Наравно, ако им Вишњи

допусти. Јер, „не рече Туре: ако Бог да”. Могу они да се „скр-љају”, и те како; само ако човечанство завапи свом Творцу.

Француска, полигон за пробу европског хаоса

Било је довољно да председник Француске, амерички слуга Франсоа Оланд, зуцне да би Русији можда могле да се укину санкције, и да муслимански терористи упадну у редакцију „сатиричног” часописа „Шарли ебдо” и побију њене чланове због карикатуре на рачун пророка Мухамеда. Случајно? Сумњам. Зашто сумњам? Читали сте о разлозима те сумње од почетка овог текста до сада. Али, оставимо моју сумњу по страни. Какав је штампани медиј у питању? У кога су пуцали теористи?

То су новине које се непрестано ругају свим светињама, пре свега хришћанским. Најогавније карикатуре на рачун Свете Тројице, Господа Исуса Христа, Мајке Божје објављују се годинама. Господа повезују са Хитлером, са хомосексуализмом. На насловној страни „Ебдоа” стајале су и слике на којима се муслиманска света књига назива изметом. Сами Французи се с највећим гнушањем односе према „Шарли ебдоу”, што доказује чињеница да „сатиричарима” већ годинама пада тираж. Уочи нове, 2015, редакција је молила читаоце да материјално помогну, јер штампана новина више не може да конкурише електронским медијима. Већина позваних да се солидаришу са „сатиричарима” их је, преко мејлова, послала до ђавола, коме ревностно служе. (При чему, наравно, убијање „шарлијеваца” нико није одобрио, нити је коме пало на памет да ће се све ово десити!)

Недавно су се „шарлијевци” подсмевали филмској кући „Сони Пикчерс” јер су дотични из биоскопа уклонили скандал-филм „Интервју” (у коме су се ругали председнику Северне Кореје), пошто им је стигла претња анонимних хакера. Француски изругивачи су се, сматрајући „Сони” кукавичком фирмом, хвалили својом храброшћу у суочавању са огромним бројем анонимних претњи. Имали су сталну полицијску заштиту, али, ето, на крају, нису били заштићени. Десило се шта се десило.

И то је део стратегије Новог светског поретка: мораш да имаш ништарије спремне да вређају људе и њихова верска и морална осећања (све у име „слободе изражавања”) да би могао да изазиваш „праве” реакције, које доводе неку државу на ивицу грађанског рата.

Француска је, дакле, само једно од заморчади Трећег светског (рекосмо: грађанског!) рата.

Шта да памте православни?

А ми, православни, на шта да гледамо?

Пре свега, на Бога и душу, али и на своју Цркву. Јер, антихрист не може доћи док не уклони правоверне, док званичну Цркву не претвори у легло својих следбеника, јавних и тајних. Олга Четверикиова је у свом интервјуу рекла: „У условима стварања јединствене светске религије, православље остаје једина духовна снага која се супротставља стварању антихришћанског глобалног поретка. Зато су мондијалистичке снаге сада усмерене на то да униште православље путем његовог разбијања и изопачавања, које се

врши под маском модернизације. Главну улогу у том процесу игра константинопољски патријарх Вартоломеј, познати екумениста, паписта и атлантиста, који се залаже за свеобухватну „обнову” православних цркава. Посматрајући себе као видљивог поглавара православља, он тежи да достигне да тај положај признају друге цркве, како би их ставио под своју контролу. То је могуће само у условима рушења канонско-правног поретка православља, чему и тежи Константинопољ, подстичући раскол помесних цркава. Што је више ситних аутокефалних цркава, то му је лакше да им наметне своју власт и добије сагласност за екуменску „перестројку”. Већ одавно он води активну тајну делатност у одвајању Украјинске православне цркве Московске патријаршије од Руске православне цркве, исти напори се у последње време се предузимају према Белоруском егзархату. Тако да се све то остварује у оквиру стратегије постизања примата над другим православним црквама”.

Зато, без обзира на медијску буку која ће бити све већа, пажњу треба да усмеравамо ка заштити своје вере – у души сопственој и у народу србском. А за то – Господу се помолимо!

2015.

Рат је близу или Забринутост Рона Пола

БИВШИ конгресмен и један од оснивача патриотског покрета Велика Чајанка, чији је циљ извлачење САД из фазе суманутог империјализма, Рон Пол, указао је недавно да тријумф републиканаца у Конгресу и Сенату, мада није пресудно битан како то представљају средства масовног информисања, није добра вест ни за Америку, ни за остатак света. Неће се суштински променити ни спољна, ни унутрашња политика „обамизма”, али ће се усилити и убрзати... Рон Пол је, у свом коментару на „Твитеру”, написао да „републиканска контрола над Сенатом значи проширење неоконзервативних ратова у Сирији и Ираку. Већ се чује бат војничких чизама”.

Полова забринутост се показала као тачна: Обама је, одмах после избора за Сенат и Конгрес, изјавио да се мора удвостручити број америчких војника у Ираку и Сирији, и тражио да се издвоји додатних 5,6 милијарди долара за финансирање војних операција. Као увод у бесконачни рат, Обама је захтевао измену стратегије на дугорочном плану, а демократе су се, по сведочењу Рона Пола, надметале с републиканцима у спровођењу „агресивне спољне политике”. Победа републиканаца, међу којима доминирају неоконзервативни милитаристи попута Џона Макејна, значиће

нову интервенцију у Ираку, са још већим бројем војника и још већим количинама оружја. Рон Пол забринуто додаје: „Штавише, републиканци су у Сенату изразили сумануту жељу да наставе „хладни рат”. Они траже наставак санкција против Русије без обзира на то што њихов главни узрок, наводно обарање малезијског авиона, није ништа друго до лаж. Они хоће да извозе оружје на Украјину ради подршке тамошњој власти, што ће довести до још веће погибије цивила на истоку Украјине. Њихова опасна политика према Русији претвориће „хладни” у „врући” рат, који ће имати катастрофалне последице”.

Зашто им треба рат?

А рат је, наравно, потребан банкстерској багри и војно – индустријским монструмима да би решили економску кризу. Компанија Jerome Levy Forecasting Center, која је у САД позната као „Касандра из Маунт Киска”, предвидела је наступ следеће кризе у Америци за 2015, са вероватноћом од 65%. Криза је почела 2008. у САД, па се пренела на свет; сада је ситуација другачија – америчка економија је почела да се опоравља, али успоравање темпа раста светске економије спречава тај опоравак, па је опет на реду рецесија.

Ко су „пророци” оваквих економских трендова? Људи се педигреом, наравно. Године 1929, бизнисмен и економиста Џером Леви предвидео је Велику депресију, разочаран лошим резултатима активности великих корпорација. Осамдесетак година касније, његов унук, Дејвид Леви (право „економско” презиме!), са својом екипом, предвидео је,

почетком 2007, рецесију у САД због кризе на тржишту некретнина. Дејвид је тај који, на основу садашњих истраживања, наговештава кризу за 2015.

Слично мисли и познати економиста Нуријел Рубини (још једно „економско” презиме!) Њега зову „Доктор Мишљење”; и он је, такође, предвидео велику кризу 2008. Сада је дао сликовита тумачења својих прогноза: спој великих дугова и све веће неједнакости може постати извор сталне стагнације, која ће неопходне реформе учинити тешким за остваривање у пракси. Светска економија лети једним авионом, пилоти морају да се оријентишу усред олује, међу путницима избијају туче, а јединице за помоћ налазе се на тлу („Oh, sheer poetry”, рекли би наивци ганути Рубинијевом прогностерском генијалношћу). Рубини предвиђа да ће 2015. бити тешка и за Русију.

А кад је криза, зна се – излаз је рат, како слуги Рон Пол, нарочито после тријумфа републиканаца у Конгресу и Сенату.

А кога нема зиме?

Зна се – за најбогатије. Они кризу нису ни осетили. Тако је „Њујорк Тајмс” 25. марта 2012. објавио текст „Богати постају још богатији”, у коме пише да је 93% новостворене вредности у 2010. годни (док криза бесни, свуда!) отишло у руке 1% најбогатијих, чији су годишњи приходи најмање 352 хиљаде долара. У Клинтонино доба, 45% од укупног повећања прихода ишло је на рачуне тих „срећних” 1%; у време Буша Млађег, то је било 65%; а у доба Обаме, 93%. У 2013, триста

најбогатијих на планети зарадило је нових 50 милијарди долара, и њихово богатство је износило 3,7 билиона долара. Зато у САД испод границе сиромаштва живи 18% људи, који ће бити топовско месо за нове покоље широм света.

Ипак, борба још није завршена, нарочито на руском Истоку. У њој је веома важно знати шта се ЗАИСТА дешава. Јер, како је говорио покојни Кијук, добро обавештен човек је упола спасен човек.

2014.

Русија, мистика и политика

Русија и Трећи светски рат у православним пророчанствима

На крају света

Православно хришћанство крај света види овако: човечанство ће све више отпадати од Бога у грехе, безакоња и неморал. У њему ће тријумфовати култ материјалног богатства и разврата, лажне вере и злочинаштва. Када се рокови наврше, отвориће се пут ка огромном рату, у коме ће, како пише у Откровењу Јовановом, пропасти „трећина имена људских”. Тада ће се појавити антихрист, последњи лажни месија у злу уједињених нација, и владаће светом три и по године, сав предат сатани; тражиће од људи да му се клањају као богу, а сваки његов следбеник биће жигосан жигом без кога се неће моћи ни купити, ни продати, и чије ће знамење бити број 666. Њега ће убити Господ Својим Другим доласком, после чега наступа Последњи суд и вечност, нови еон.

Појава антихриста зависи од људске слободне воље. О томе је писао руски филозоф Лав Тихомиров: „Антихрист је свагда готов да се јави, само ако га пусте људи. Садашње

време, на пример, има пуно предзнака краја света, и у моралном смислу имају право они који нас упозоравају: „Дечице, последња су времена”. Та су времена доиста последња ако се узме у обзир карактер њихов, усиљеност снага зла и ослабљено стремљење људи Богу. А да ли су „последња” по часу, хронолошки? То се, чини ми се, знати не може. Мислимо, да ако би се слободна воља људи наново пробудила, макар и згрожена гнусним изгледом мрзости опустошења, и ако би се опет устремила Богу, антихрист, већ сасвим спреман да нам уђе на врата, био би поново одбачен у свој бездан/.../ до погоднијих услова. И тако, мислим, да рок није одређен. Он зависи од нас, људи, од слободне наклоности према добру или злу, Богу или сатани.” Дакле, у православљу нема фатализма. Борба се води до краја.

Једна од кључних Богом благословених појава у историји, која је задржавала антихристову појаву, је православна монархија.

О значају православне монархије

Док год је постојао православни цар у Русији, веран начелима Еванђеља, силе зла нису могле да се размахују по својој жељи. По учењу Светог Златоуста, који тумачи речи Св. Павла о ономе који задржава појаву антихриста (2 Сол. 2,1-4, 6-8): „Једни претпостављају што под тим треба подразумевати благодат Светог Духа, а други – Римску државу. С овим последњима се више слажем”. Руски народ је, у својој историји цареви власт тако и доживљавао: као ону која задржава појаву антихриста. Одатле идеја о *translatio imperii*

– преношењу царске власти: од Првог Рима (који је пао у јерес папизма) Другом Риму (Цариграду), који је пао у унију с папом, па под власт ислама, а затим Трећем Риму, Москви.

Цела царска историја Русије била је борба за правоверје – од Св. Александра Невског, који туче папине крижаре до Александра I Романова, који туче Наполеона, западноевропског претечу антихриста. Повод за Севастопољски рат био је сукоб православних и паписта око храма у Витлејему. Париски надбискуп Сибур га је назвао ратом против „Фотијеве јереси”. Први светски рат побожни Руси су схватили као рат за ослобођење православних од папистичко – лутеранских германских јеретика, као и за ослобођење Јерусалима и Цариграда, за стављање крста на свету Софију.

Од када је цара у Русији нестало, свет је огромном брзином почео да тоне. И тај процес траје и до данас.

Сила која задржава

Какав је, дакле, смисао постојања Русије?

Својевремено, још средином деведесетих година прошлог века, владика будимски Данило, који се често бавио темом апокалипсе, превео је текст Михаила Назарова, руског историософа, о томе због чега Русија постоји у свету у коме отпадија од Бога напредује корацима од седам миља. Назаров је писао: „Чиме се руски дух успротиви Западу? Тиме што он не прихвата господство „новчане аристократије”/.../ Новац је могао да постане главни циљ и једина власт само у свету где су ослабиле духовне вредности – што је управо и наметала „светска закулиса” у целом свету. /.../

На тај начин, Божијим промислом Русији је предназначен „задржавајући” пут, о којем је Свети апостол Павле (имајући у виду антихриста) говорио: „Тајна безакоња већ дејствује, само док се уклони онај који сад задржава. И тада ће се јавити безаконик, којега ће Господ Исус убити духом уста Својих и уништити појавом свога присуства”. (Сол. 2, 7–8). Тај „задржавајући” (консервативни) аспект руске васеленскости (значајности за цео свет) изазивао је мржњу према Русима од стране антихришћанске „светске закулисе”. Она је учинила све што је могла да дође до наше катастрофе.

У овоме се и састоји историјска улога руске емиграције. Она је проверила разне друштвене системе у свету, и боље је схватила да Русија има улогу задржавајућег бедема пред навалом предапокалиптичких буна... /.../”

Иако су бољшевици победили, Бог је њихову појаву искористио да би спречио увлачење Русије у западни, антихришћански систем вредности, о чему Назаров вели: „У историософском смислу резултати те револуције испали су сасвим другачије него што су се надали њени покретачи и вође. Интернационалистички марксизам доживео је на руском тлу непредвиђену мутацију, јер није издржао конкуренцију са тисућлетном руском историјом. У овој генералној проби за изведбу апокалипсе, упркос првобитном сатанском замислу, појавио се сасвим други провиденцијални смисао: отевши власт од Керенскијевих послушника, бољшевици су по цену огромних жртава нехотице спасли Русију да се не утопи у западни отпадијски процес. Тиме су они нама оставили шансу да нађемо свој пут после ослобођења. Природно, ово није била свесна заслуга бољшевика. Само Божји Промисао је у стању да победу злих сила обрне

у тријумф Добра. То се управо десило у Русији зато што се наш народ противио том злу, пошто се од комунистичких зверстава умножио број светих Новомученика који су одмах својим молитвама спасавали Русију”.

Тако је писао Назаров, још пре двадесет година.

Јељцин је после тога покушао да позападњачи Русију, и уклони је са пута на коме је – а то је пут силе која спречава појаву антихриста. Ипак, није успео: појавио се Путин, и његова Русија је почела да се враћа хришћанским вредностима у државној политици (сетимо се само закона против пропаганде хомосексуализма малолетницима!), што је изазвало огроман бес светске закулисе, и њен садашњи поход против Русије. Док Русија не буде побеђена, антихрист не може бити устоличен.

Пророштва руских старца

Велики руски баћушка, Свети Серафим Саровски, говорио је: „До рођења антихриста произаћи ће велики и дуго-трајни рат и страшна револуција у Русији, која превасходи сваку уобразиљу људску, јер ће крвопролиће бити најужасније: буне какве су Рјазинова, Пугачевљева и Француска револуција – ништа нису у поређењу с оним што ће бити у Русији. Многи отачеству верни људи ће бити убијени и наступиће грабљење црквених имања и манастира; скрнављење цркава Господњих; уништење и пљачка имовине добрих људи; реке руске крви ће потећи. Али Господ ће помиловати Русију и путем страдања привешће је у велику славу...” Свети Серафим је, по благослову Мајке Божје,

око свог манастира Дивјејева, ископао Свети Канал, рекавши да га антихрист, кад се зацари, никад неће прећи. Тај канал је, за време комуниста, био затрпан, али је обновљен, и њиме веома често иду молитвене литије.

Руски свеци су знали, чак и кад су бољшевици били на власти, да ће се Русија подићи. Старац Алексије из Зосимовог Скита, који је био монах, који је извукао жреб приликом избора Патријарха Тихона, чуо је људе како плачу да је Русија пропала. На ово, он је одговорио: „Ко је тај, који говори да је Русија изгубљена, да је пропала? Не, не, она није изгубљена, она није пропала и неће пропасти, али руски народ мора бити очишћен од грехова кроз велика искушења. Морамо се молити и често кајати. Али Русија није изгубљена и није погинула.”

Старац Анатолије Млађи Оптински, на самом почетку, у првим данима Револуције, у фебруару 1917, најавио је: „Биће олује. И руски брод ће бити разбијен на комаде. Али људи могу бити спасени, чак и на дашчицама и одломцима. И неће сви погинути. Морамо се молити, свако се мора молити и кајати често. И шта се дешава после олује?... Биће затишје.” На ово су сви одговорили: „Али нема више брода, разбијен је на комаде; пропао је, све је пропало.” „Није тачно”, рекао је Баћушка, „Велико чудо Божије ће се показати. Све те дашчице и делићи, вољом Божијом и Његовом моћи, скупиће се заједно и сјединити, и брод ће бити поново саграђен у својој лепоти и ићи ће својим путем, предодређеним од Господа. И то ће бити чудо очигледно свакоме.”

Старац Варнава из Гетсиманског Скита, говорио је пре револуције о катастрофи која долази на Русију и суровим прогонима вере православне. Рекао је: „Прогони вере ће се стално увећавати. Биће нечувене несреће и мрака, скоро

све ће цркве бити затворене. Али када људима буде изгледало да неће моћи да издрже више, онда ће избављење доћи. Биће процвата. Цркве ће чак почети да се граде. Али ово ће бити процват пред крај.”

Схимонах Аристокле, не много пре своје смрти у августу 1918, рекао је да: „сада ми искушавамо предантихристовска времена, али Русија ће још бити избављена. Биће много патње, много мучења. Цела Русија ће постати затвор и морамо много да преклињемо Бога за опроштај. Морамо се кајати због својих грехова и бојати се да учинимо и најмањи грех, већ тежити да чинимо добро, чак и најмање. Јер чак и крило муве има своју тежину, али Божија мерила су прецизнија. И када чак и најмање добро, претегне на тасу, онда ће Господ излити Своју милост на Русију.”

Старац Нектарије Оптински је у 20-им годинама 20. века пророковао: „Русија ће устати и материјално неће бити богата. Али у духу ће бити богата, а у Оптини ће још бити седам светилника, седам стубова.”

Свети архиепископ Теофан Полтавски је пре Другог светског рата шисао: „Питате ме о блиској будућности и о последњим временима. Ја не говорим своје, већ дајем откровење од Стараца. Долазак антихриста се скоро примиће и врло је близу. Време које нас од њега дели, требало би да се рачуна годинама, а највише деценијама. Али пре антихристовог доласка, Русија мора још бити обновљена – свакако, на кратко време. И у Русији, Цар мора бити изабран од Самог Бога. Биће човек огњене вере, великог ума и челичне воље. Оволико је било откривено о њему. Ми ћемо чекаати испуњење онога, што је предсказано. Судаћи по многим знацима, брзо се примиће, осим ако због наших грехова

Господ Бог порекне и промени оно што је обећао. Према сведоцима речи Божије, ово се такође дешава.”

Укратко: пре краја света, Русија ће се обновити, и то као православно царство, да сведочи Еванђеље свима. Ово ће се десити ако се руски народ покаје, и врати Христу.

О Трећем светском рату

Велики руски светац са Украјине (упокојио се 1950), старац Ларентије Черниговски, пророковао је, у доба кад је на власти у Совјетији био Стаљин, и кад је све то изгледало немогуће, да ће се вера и Црква у Русији обновити: „Нешто пре него што се антихрист зацари и затворене храмове ће поправљати и уређивати, не само споља, него и изнутра. Позлаћиваће не само куполе храмова, него и звонике; а кад заврше главни, настаће време зацарења антихриста. Молите се да нам Господ продужи то време ради укрепљења, јер нас очекује страшно доба. Обнављање храмова ће трајати све до крунисања антихриста, и код нас ће бити невиђена раскош”.

Одмах после те обнове, почеће светски рат: „Доћи ће време када ће се кошкати, кошкати, и почеће светски рат. А у жеку рата рећи ће: дај да изаберемо једног цара за цео свет. И изабраће! Антихриста ће изабрати за цара целог света и главног „миротворца” на земљи. Треба пажљиво слушати и бити опрезан! Када буду гласали за једног у целом свету, знајте да је то баш он, и да не треба гласати.”

Схиархимандрит Антоније, келејник Светог Теофана Новог Затворника Полтавског, говорио је: „У последња времена, причао је владика, Русија ће бити монархија. То ће у

целом свету изазвати непријатељску реакцију. Непријатељи ће на Русију насрнути као скакавци. „Зар је то рат? – питао је владика Теофан – Рат ће бити кад на Русију сав свет устане”. И, доиста, антихрист ће Русију представити као непријатеља света, јер ће она објавити да је Православна, кад Православље ишчезне (у другим земљама).”

Знамења времена

Господ увек преко разних знака обавештава Свој народ шта ће бити. Једно од тих знамења је сузоточење и крварење икона, какво се у Русији збивало деведесетих година прошлог века, али и у новије време, пред почетак рата на Украјини. Познато је да су таква масовна мироточења забележена уочи великих катастрофа. На пример, пред револуцију 1917. године. Сличне појаве су, у новије време, истовремено забележене у Сиктивкару, Печори, Ростову на Дону, Новокузњецку, Одеси, Ровну и другим градовима. А десило се да су и реке биле кржаве: река Соленаја на Украјини, баш у области Донбаса, где се сад највише гине, 2012. је потпуно поцрвенела, баш као што је описано у Откровењу Јовановом (8,8); 2010. то се десило са реком Миусиск у Луганској области. Збило се то и са украјинском реком Сарата.

Године 2011, у реци Дњепар, тамо где је Запорожје (територија данашње Украјине), десило се велико знамење: један пецарош је из воде извадио ни мање ни више него мач великог кнеза Свјатослава, сина Свете Олге Равноапостолне и оца Светог кнеза Владимира, крститеља Русије. Древно предање, које је читав миленијум преношено с колена на

колени, тврдило је да је управо ту, на месту где је мач нађен, кнез Свјатослав погинуо у борби против Печенега, и да је мач бацио у воду, да не падне у руке непријатељу. Мач, направљен од најбољег гвожђа и нарочито украшен, скривао се у муљу, и изузетно је добро очуван.

Највећа победа кнеза Свјатослава (који је, иначе, остао незнабожац) остварена је над Хазарским канатом, који је обухватао Северно Прицрноморје, велики део Крима, Приазовље, Северни Кавказ, Доње Поволжје, Прикаспијско Заволжје, као и шумско – степске области будуће Кијевске Русије. Управљачки слој Хазара примио је у осмом веку јудаизам, и водио борбу против хришћанства, контролишући, у међувремену Свилени пут, и бавећи се трговином руским робљем. У јулу 964. Хазарски канат је разбијен, после чега је настала Прва, Кијевска Русија, коју је крстио Владимир Сунце Јарко.

У јесен 2011. на Украјини није било никаквих већих проблема, али су многи, када се овај догађај збио, имали утисак да се спрема нешто велико и судбинско, што ће се тицати читавог руског света. Ово што се сада дешава у Русији и на Украјини је доказ да је проналазак мача Свјатослављевог био судбинско знамење. Одрата који се сад води у Новорусији и у близини Крима зависи будућност читавог православног света, коме хоће да наметну власт антихриста.

Пророчанства Србима

Највећи србски пророк, Свети владика Николај, тачно је знао шта ће бити, и пророковао је Србима. Његову

„пророчку рапсодију” скупио је Марко С. Марковић. Да чујемо Светог Николаја: „...Сви ратови у свету, у којима су и уколико засијали зраци милости, поштења и витештва, сви ратови који су могли дати надахнућа бар једној доброј песми – идила су према рату који свету предстоји. Јер будућим ратом неће се циљати само победа над противником него истребљење противника. Потпуно уништење не само бораца него и целе њихове породице, њихових родитеља, деце, болесника, рањеника и заробљеника, њихових села и градова, стоке и кошева, железница и друмова! Пламен који не мисли и не прави разлику!./.../Цифра будућег рата превазићи ће у сваком погледу, осим у погледу поштеђених, цифре свих осталих ратова у историји рода људског. У току самога рата биће мобилисани и дечаци од дванаест година па на више, и многе жене и девојке./.../Но тешко је описати људским језиком ону бурну и тамну ноћ, испуњену злочином, ужасом и хаосом, у коју Европа с Америком гредећи вуку собом сав остали свет./.../Немојте се преварити да станете уз оне који изгледају као да су победници а који су стварно унапред побеђени. Станите одлучно уз онога који је давно рекао: ‚Ја победих свет’; који је дакле био непогрешни пророк својих сукцесивних победа, који је унапред прогласио Себе победиоцем у свима борбама и биткама до краја времена./.../Србски народ мора чврсто стати на свој историјски пут служења Богу и, уколико је скренуо, мора се повратити на тај пут... Начело прво: одбацивање свих и еманципованье од свих неправославних идеологија и туђинских уплива на ма коју грану народног живота. Начело друго: прихватање служења Христу Богу, попут свих прошлих поколења и свих славних предака наших./.../Да се Срби уједине и не

цепају више духом партизанства. Нису ли нас непријатељи вековима цепали и раздирали? Зар ћемо подражавати непријатеље своје а не ону браћу која се жртвоваше за јединство – чујте: за јединство а не за поцепаност – свих Срба, и не само Срба?/.../Судбодавац Бог одредио је Балкану место изнад Истока и Запада. Да ли ће Балкан разумети и прихватити ту промисаону судбу или ће бити смрскан као орах између чекића и наковња?/.../Срби се морају вратити на идеју свога великог Вожда: Савез свих православних народа на Балкану с наслоном на православну Русију. И то све не ради царства Земаљског, него небеског, не ради славе и величине државне него ради служења Христу Богу./.../Царство православних народа са царством свете Русије може донети целом човечанству срећу и остварити оно мистично хиљадугодишње царство мира на земљи, које се показало на Патмосу у визији ономе славном апостолу визионару, светом Јовану Евангелисту... Речено је србском пословицом, да на мрзану кућа остаје. А у руским народним причама увек је презрени и „глупи” Иванушка на крају морао спасавати своју браћу, која су се правила паметнијом од њега.” Тако Свети Николај Србин.

Утеха вернима

А Свети Нектарије Оптински је тешио верне да се не боје рата и невоља. Године 1910. он је имао виђење у сну: „Видим огромно поље, и на том пољу збива се страشان бој између безбројних војника богоодступника с невеликом групом Хришћана. Сви богоодступници су јако наоружани и воде

борбу по свим правилима војне науке, а хришћани су без оружја. Ја, барем, код њих не видим никакво оружје. И већ се, на мој ужас, може предвидети исход битке: наступа моменат коначне победе богоодступничких војски, пошто од хришћана скоро да нико није ни остао. Празнично голишаве гомиле богоодступника са женама и децом ликују и већ празнују своју победу... Одједном, по броју ништавна група хришћана, међу којима видим и жене, и децу изненада напада своје и Божје противнике, и за један трен читаво огромно поље битке покрива се труповима антихришћанске јединице, и све неизбројно мноштво њено показује се као побито и притом, на крајње удивљење моје, без помоћи било каквог оружја. И упитах хришћанског војника који је стајао близу мене: „Како сте могли да одолите таквој безбројној војсци?” – „Бог је помогао!” – одговорио је он. – „А са чим?” – упитах – „Где у вас оружја није било”. – „Са чим смо стигли!” одговори војник. Тако се завршило моје сновиђење.” Од Св. Нектарија Оптинског остала је и молитва за последња времена: „Господе Исусе Христе, Сине Божји, Који долазиш да судиш живима и мртвима, помилуј нас грешне, опрости падања у грех свега живота нашег, и начином који сам знаш сакриј нас од лица антихристовог у скривеној пустињи спасења Твога.”

Боже, чувај Русију и све православне, и победи непријатеље Твоје и читавог рода људског!

2014.

Три светиње у одбрани Трећег Рима

У току је мистички рат

Оно што се збива у свету данас може се посматрати кроз разне призме – од политичке до економске. Али, православна Русија, која се нашла на удару НАТО глобализма, не заборавља мистичку страну проблема. Руска геополитичарка, Олга Четверикова, у тексту објављеном у часопису „Православни крст” почетком фебруара ове године, указује да је глобалистичка елита луциферијанска, и да свесно изазива хаос у свету, јер девиза њених тајних друштава је „ред из хаоса”, због чега, по њој, „разарању и урушавању подлеже све: економија, финансије, државни суверенитет, управљачки и образовни систем, наука и култура. Морају бити покварени хришћанска догматика и етика/.../. Управо у томе је смисао глобализације – у тоталном разарању, рушењу и успостављању хаоса. Глобализација не ствара нови поредак (и у несхватању те чињенице је основна грешка оних који глобализацију, из незнања, подржавају), њен задатак је чисто деструктиван; крајњи резултат тог процес

биће свеопшта криза, у условима у којима треба да се појави онај који ће прогласити себе за ‚спаситеља‘ и успоставити ‚нови поредак‘. Тог ‚месију‘ Предање Цркве од Истока зове антихристом.”

Богородичин појас

А мистичка борба се води обраћањем Богу и светињи. Тако је године 2011, у новембру, у периоду када су слуге Вашингтерне спремале велике демонстрације против Путина у Москви, у Русију стигао архимандрит и старешина светогорског манастира Ватопеда, отац Јефрем, који је са собом донео велику светињу – Појас Пресвете Богородице, коме се, на челу са патријахом Кирилом и Владимиром Путином, поклонило преко 3,5 милиона људи. Отац Јефрем је том приликом рекао: „Русија неће пропасти. Напротив, она ће ојачати и имати главну улогу у спасавању Православља у свету”. Од ове светиње у Русији су се десила многа чуда – од остајања дугогодишњих нероткиња у другом стању до исцељења од тумора.

Наталија Јакуњина, из Фонда Светост материнства, објавила је да је у оним градовима у којима је боравио Појас Мајке Божје, порастао број новорођенчади – рецимо, у Новгородској области за чак 30%.

Наравно, зло није мировало: како се вратио у Грчку, отац Јефрем је, под изговором „проневере новца”, ухапшен, и тек после снажних интервенција Руске Цркве и државе, пуштен из затвора.

Дарови мудраца Христу

Почетком 2014, у озрачју Божићних празника, у Русију је опет дошла светогорска светиња – кивот са златом, тамјаном и смирном које су Мудраци са Истока даровали новорођеном Христу у Витлејему. Њих је посинак Маре Бранковић, султан Мехмед Други Осавајач, предао кћери деспота Ђурђа, коју је поштовао као своју мајку, а она их је даривала Атосу. Делегацију која је донела Дарове Мудраца предводио је угледни светогорски духовник, архимандрит Партеније (Мурелатос), који је изразио наду да ће светиња донети добро руском народу.

Ускоро су кренули сукоби на Украјини, који и данас трају, али НАТО није успео да победи Русију, која је вратила своју древну земљу, Крим. Путин је Крим назвао светињом свог народа, изазивајући гнев антихришћанских сила, чији је гласоговорник, Карл Билт, маја 2014, устврдио да је православље опасније од исламског фундаментализма. Он је рекао да је Русија 90-тих била боља држава него данас, јер је стремилa демократији и западним вредностима, а данас стреми православљу: „У данашњој Русији ситуација је много гора. Путин демонстрира приврженост не међународним вредностима, већ православним. Његова подршка Асаду у Сирији може се објаснити тиме што је Асад штитио православне у Сирији. Поред тога, православље је опасније од исламског фундаментализма и због тога представља највећу опасност за западну цивилизацију.”

Рука Светог Димитрија

До 18. фебруара 2015. у Москви, у Новоспаском манастиру, боравила је десна рука Светог Димитрија Солунског. Ковчег са моштима из Грчке су донели свештеници на челу са митрополитом Пантелејмоном (Калпакидисом). У свечаном дочеку грчке делегације учествовали су ветерани авганистанског рата и кадети војних академија. „Доношење светиње уприличено је поводом јубиларног догађаја године – седамдесетогодишњице годишњице Велике Победе над фашизмом. У Руси се Димитрије Солунски од давнина везивао за војнички подвиг, патриотизам и заштиту Отаџбине”, речено је у саопштењу Московске патријаршије.

Дакле, рат траје. У њему ће победи онај коме је Светиња живота и отаџбине идеал. Нека то знају они који крећу против Русије.

2015.

Под заставом Светог Георгија

Мошти великомученика у Русији

У априлу 2015. читали смо вест: „Поводом обележавања 70-годишњице Победи у Великом отаџбинском рату са Свете горе ће у Русију бити донета велика хришћанска реликвија, десна рука светог Ђорђа. Током два месеца, колико ће остати у Русији, ова хришћанска светиња ће обићи 14 руских градова, међу којима и Москву и Санкт Петербург. „Програм доласка ове светиње у Русију обухвата посете Москви, Санкт Петербургу, Смоленску, Тули, Јарослављу, Рибинску, Ставропољу, Елисти, Волгограду, Белгороду, Краснодару, Јекатеринбургу, Подољску и Коломни”, наводи се у саопштењу на сајту „Рубљов”, а преноси „Взгљад”.

Организатор догађаја је Фонд светог Владимира. Према речима директора фонда Виктора Костина, током прославе 70-годишњице Победи, „између осталог, и 6. маја, када Православна црква обележава сећање на светог великомученика, њивот са моштима ће се налазити у храму св. Ђорђа Победоносца на Поклоној гори.” Свети Ђорђе Победоносац се у Русији поштује од давнина. Познато је, на пример, да је један од првих храмова у престоници Кијевске Русије

била црква светог Ђорђа, коју је 1051. подигао кнез Јарослав Мудри, који је био крштен у част овог светитеља”, наводи се на порталу Фонда.

„Ћивот са моштима св. Ђорђа Победоносца је једна од највећих светиња, која се чува у светогорском манастиру Ксенофонт”, наводи се у саопштењу.

Свети Ђорђе и Дан победе над нацизмом

У руској савременост нема ничег случајног. Тако је у са моштима Светог Ђорђа, које су стигле уочи Параде победе. Заиста, не треба заборавити ни ко је дао кључни допринос у сламању Хитлера и његове окултне власти. Била је то Русија; иако поробљена безбожништвом, још увек под благословом својих Светих Предака. Матеј Арсенијевић, у својој студији „Божанска и васељенска тајна Светог Великомученика и Победоносца Георгија” каже: „Борис Леонидович Пастернак (1890–1960), 1944. године пише песму „Оживела фреска” у којој поистовећује незнаног јунака Великог отаџбинског рата са Св. Георгијем Победоносцем. У време отаџбинске битке за Стаљинград, руски херој се присећа фреске коју је видео, некада давно, у своме детињству, а на којој „сијаше над аждајом лик Георгијев”. Пастернаков херој у немачким тенковима препознаје исту ону аждају са фреске на којој је био изобразен Св. Георгије, и светогеоргијевски се заветује да ће, изгонећи непријатеља из Русије, отићи, ако треба, и до крај земље...

У вези са овим требало би поменути и мало познату чињеницу да је Други светски рат фактички завршен

победом руског оружја у Берлину, 6. маја (у поноћ 7. на 8. мај је само формално био објављен крај рата), дакле, на православни Ђурђевдан, који је те, 1945. године – зар случајно? – пао на Васкрс! Тај дан је био и имендан – зар случајно? – руског генерала Георгија Константиновича Жукова (1896–1974), који је лично командовао операцијом заузимања Берлина и убијања аждаје нацизма у њеном леглу. То је онај исти Георгије К. Жуков кога је, по сведочењу његове кћери Марије Г. Жукове, у детињству својом руком благословио Преп. Старац Нектарије Оптински, прорекавши му да ће једнога дана „постати велики руски војсковођа, кога ће пратити победе”. То је онај исти Георгије К. Жуков који је 1925. године, као командант коњичког пука Црвене армије, тајно дошао у посету прогнаноме Преп. Нектарију Оптинском, у селу Холмишчи код Козељска. То је онај исти Георгије К. Жуков који је своју петогодишњу кћер Марију водио у Свето-Сергијевску Лавру и тамо јој причао о великој победи коју је руски кнез Димитрије Донски, са благословом Св. Сергија Радоњешког, 1380. године извојевао над Монголима у славној Куликовској бици. То је онај исти Георгије К. Жуков који, уз благодатну помоћ свог Небеског Заштитника, у најкритичнијим тренуцима битке за Москву, у касну јесен 1941. године, није спавао ни једне једине секунде током пуних дванаест дана и дванаест ноћи. Тог Жукова је многострадални Руски народ, због његових заслуга за одбрану Русије у Великом отачаственом рату 1941–1945, још током рата прозвао „спасиоцем Русије”. Како сведочи архимандрит Јован Крестјанкин, управо је по Жуковљевом личном наређењу, дуж прве линије фронта, у одсудним тренуцима борбе, била ношена Казанска икона Мајке Божије.

Жуковљевом заслугом је у борби од нациста била ослобођена и чудотворна Гербовецка икона Мајке Божије (која се данас чува у Кијеву). Од тог Жукова се, у име Русије, 1974. године опростио руски песник и нобеловац Јосиф Бродски песмом „Жукову у спомен“:

*„Хиџа ка смрџи Жуков ѝламени,
Раџник ѝред којим мноџа је уџврџа ѝала...”*

Није, зато, нимало случајно што се велики руски вајар Вјачеслав Михаилович Кликов (1939–2006) – неуморни руски патриотски делатник и председник Међународног фонда словенске писмености и културе – у стварању и изradi споменика Маршалу Георгију К. Жукову, који се од 1995. године налази на Мањежном тргу испред Историјског музеја (у оквиру комплекса Црвеног трга), руководио управо све-тогеоргијевским мотивом убиства аждаје. Кликов је приказао Жукова, у маршалској униформи, на коњу који копитама гази орла нацизма који, сломљених крила, лежи поражен на земљи, онако како, у иконографском приказу, Св. Георгије пробада и коњем гази убијену аждају. На постаменту споменика испод, у бронзи изливеног, грба Москве на коме је приказан „Св. Георгије који убија аждају”, пише – „Маршалу Жукову”. Благодарни Руски народ је подигао споменик четвороструком хероју Великог отаџбинског рата на месту на коме је 24. јуна 1945. године била одржана Парада Победи, на којој је маршал Жуков, заједно са маршалом Рокосовским, јашући на коњу, извршио смотру победничких руских трупа, под чијим су се ногама налазиле поражене и заробљене, по земљи побацане и погажене заставе немачког Вермахта.

О исправности Кликовљеве светогеоргијевске стваралачке интуиције сведочи и писмо које је маршал Г. К. Жуков примио од једне Русиње педесетих година хх столећа: „Драги Георгије Константиновичу! ...Није случајно дан Георгија Победоносца пао на Пасху, онда када је освојен Берлин. Дан вашег Ангела! Древни руски празник!... Георгије Победоносац је сакрушио аждају, а ви сте, Георгије, сакрушили аждаје нашег живота – Хитлере и разне Берије...” (М. Г. Жукова, Маршал Жуков – сокровенная жизнь души; Непознаний мир веры, Сретенский Монастырь, 2005). Занимљиво је, у вези са овим, и то да се у Жуковљевом личном имену – Георгије и, по оцу, Константин[ович], на необичан начин, пројавила очигледна, премда тајанствена, духовна веза и са тајном Св. Георгија који је победио аждају-римског императора Диоклитијана, и са тајном Св. Цара Константина који је победио аждају паганске империје и паганства.

Сви знају ко је био Свети Ђорђе – војвода цара римског, Диоклецијана, суровог гонитеља хришћана, који је одбио да се пред Диоклецијаном одрекне Христа и зато мучен разним мукама све док није прешао у Царство Небеско, одакле је наставио да се, као свети ратник, бори за православне људе и народе.

Свети Ђорђе и ми, Срби

Култ Светог Ђорђа у свим је православним народима присутан: Грузија је њему посвећена, Бугари су му посветили манастир Зограф на Светој Гори, а и Грци и Румуни га

поштују, уз Светог архангела Михаила и Светог Николу, као једног од највећих светих Цркве.

Свети Ђорђе стоји на почетку наше династије Немањића, великана овог народа. Наиме, када је брат Тихомир, из зависти, бацио у једну пећину Стефана Немању, он се молио Светом Ђорђу да га избави из јаме, што је светац и учинио. Немања му је, у знак захвалности, подигао, у колевци српске средњовековне државе, Рашкој области, Ђурђево Ступове, манастир који и данас стоји и сведочи ко смо и чији смо, одакле смо и куда идемо. Када су непријатељи Немањини, удружени с Грцима и другима којима је сметала независност Србије, кренули да га поразе у боју на Пантину, на Косову, Немања је тражио од свештеника да се моле Светом Ђорђу за њега и његову војску, и Свети Ђорђе се јавио једном од молитвеника у цркви у Звечану и рекао му да је он од Бога послат Немањи да му помогне у одбрани Србије и слободе. И заиста, би велика помоћ Божја жупану српском: река Ситница удави непријатељског војводу и његову војску, а Србија остаде своја, и српски народ на своме.

Свети Ђорђе је помагао и Светом краљу Милутину, на кога је кренуо византијски цар Михаило Палеолог, који је склопио Лионску унију с римским папом. Повео је велику војску, али је изненада умро код места Илангифа, где је била црква Светог Ђорђа, тако да је српска земља била спасена, помоћу Божјом, од опасне најезде.

А помагао је Свети Ђорђе и Милутиновом сину, Стефану Дечанском, на Велбужду, 28. јула 1330. године. Свети Стефан нудио је бугарском цару мир, да се не лије крв хришћанска, али, кад није вредело, отишао је у манастир

Светог Ђорђа у Старом Нагоричану, и клекао пред његову икону, молећи се овим речима: „Силни међу мученицима, мукоуѝрїче Хрисїов Георїје, види велику невољу и шуїу срца моїа и ѝожури да ми ѝомоїнеш у овој борби ѝроїшив овоїа љу-ѝоїа цара, који се хвали ѝроїшив моје оїшацбине, и јави силу своју, као ишїо си некада ѝомоїао їосїодину моме, Симеону Немањи, ѝроїшив неїријашеља њеїових, да и ја їрешни, ви-девши силу креїосїи ѝвоје, ѝрославим ѝвоје свеїшо име, и украсићу ову ѝвоју свеїшу икону, и ѝриложићу овом ѝвоме свеїшом храму мноїе диране ѝрилоїе ѝраведносїи”. И заиста: Свети Ђорђе поможе Дечанском, и Срби славно победише на Велбужду.

Поред цркве Светог Ђорђа код Ниша одиграла се 1809. славна Чегарска битка, кад је Стеван Синђелић дао живот свој и својих сабораца за крст часни и слободу златну. Од глава оних Срба који су у боју изгинули Турци направе Ђеле кулу, да би застрашили рају. Али, народ који је устао у име Бога Правде ничим се није дао застрашити, и слобода је дошла!

За време Балканског рата, на Зебрњаку код Куманова, поља славног боја подигнута је и капела Светом Ђорђу Великомученику и Победонсоцу.

Њему је посвећена и славна црква на Опленцу, спомен наше величине и херојства, где почивају потомци великог Вожда, у срцу класичне, пијемонтске Србије, у Шумадији.

О Светом Ђорђу говори и наша народна песма „Ко крсно име слави, оном и помаже”, у којој Свети Ђорђе ослобађа свог славара, војводу Годора, који му се моли: „О, убава леїа славо Божја! Свеїши Ђорђе, крсно име моје! Оїросїи ме ѝамнице ѝроклеїше! И заисїа, ѝред ѝамницеу сїиїже добар

*јунак „на вӣшезу коњу зеленоме и на њему чист̄и зелени скер-
лей̄. На њлави му красан самур-калийак”,* па ослободи војводу
Тодора, који стигне кући за славску трпезу.

Шта је све у Срба ђурђевданско?

Ђурђевац се зове ко слави Светог Ђорђа. Ђурђевско по-
лугође је прва половина године. Ђурђевка је врста брзог
народног кола. Ђурђевача је плодна и благословена мајска
киша. Ђурђевак је цвет Светог Ђорђа. Ђуровача је велика
чаша за јуначко испијање ракије. И многе друге речи везане
су за Светог Ђорђа, а међу њима да се подсетимо и једног за-
борављеног глагола – „ђурђимице”, што значи „не оклева-
јући, неустрашиво”.

**Зато је и присуство србске војске на паради у
Москви логосно и логично: под заставом Светог Ђорђа,
Великомученика и Победоносца, Руси и Срби могу и мо-
рају да победе заједно! Свети Ђорђе, моли Бога за нас!**

2015.

Културни рат у Москви: прст у око Саурону

Саурон изнад Трећег Рима?

У четвртак, 13. децембра 2014, са 21. спрата солитера у оквиру пословног комплекса Москва Сити, наводно поводом премијере последњег дела трилогије „Хобит”, у режији Питера Џексона, требало је да помоћу 3D технике буде емитовано десетометарско огњено око господара зла Саурона, и тако да, у вечерњим сатима, сија седам сати изнад Москве. Иза овог „уметничког пројекта” првобитно је стајала компанија „Халс Дивелопмент”, власник солитера, а извођачи „уметничког дела” требало је да буду Толкинови фанови, извесна арт-група „Свеченије”, сасвим у складу са ставом званичника САД да је Русија у свету данас оно што је Мордор у Толкиновим романима, а да је Путин – Саурон (амерички стратеги лажи кажу – Хитлер).

Према Људмили Рјабичевској, челници Међурегионалног покрета „Љубав, Породица, Отаџбина”, избор комплекса Москва Сити за „сауронизацију” Москве није био нимало случајан (1). Пре свега, код Толкина, Сауриново око је

инкарнација силе и воље главног злочинца, црног мага из земље Мордор, који влада над орцима и бауцима, и жели да освоји Средњу земљу слободних људи. То је огромно око које се налази на врху једне куле, непрестано посматра своје царство и од кога нико не може да се сакрије. Сам комплекс „Москва Сити” састоји се, вавилонски моћно, од низа зграда које су највеће висине у Москви. Кула „Федерација” која је у изградњи треба да буде највиша у Русији и Европи (373,7 метара), а комплекс „IQ – квартал”, одакле је требало емитовати слику Сауроновог ока, има три високе куле (21,33,43 спрата). Сваки грађанин Москве био би приморан да види демонско око у било ком делу града.

Група „уметника” „Свеченије” је идеолошки јасно опредељена; она се већ борила против настојања православних да изграде храм на Ходинском пољу, а подржавао их је, тим поводом, онако „са стране”, као и сада, приликом „сауронизације”, главни архитекта града Москве, Кузњецов.

Свештеник Всеволод Чаплин, гласноговорник Руске Цркве, изразио је став црквене пуноте : „Било како било, то је демонски символ. Такав символ победничког зла уздиже се над градом, постаје највиши објекат у граду. Не треба се чудити ако касније с градом нешто не крене како треба”(1). Дакле, група провокатора, маскираних у „културњаке”(сећате ли се „Пуси Рајот”?), хтела је да, помоћу савремених видео –техника, пљуне у лице Москви .

И? Шта се десило?

Нису прошли. Нису приказали око демона целој Москви. Направили су само неку инсталацију која је могла да се гледа помоћу нарочитих програма за мобилне телефоне и таблете.

Побуна православног грађанског друштва

Јавност се побунила. Православно грађанско друштво је зазвонило на узбуну. Нарочиту улогу у свему имао је угледни руски правник, др Игор Владиславович Понкин, који је осмислио текст пријаве коју су грађани могли упутити државном тужиоцу, и у коме јасно стоји: „Имајући у виду чињеницу да објекат „око Саурона” представља атрибут (неодузимљиву припадност, форму пројављивања) конкретно крајње негативног лика романа „Господар прстенова” и других Толкинових дела, која оличавају и персонализују сасвим јасну, крајње негативну, човекомрзачку семантику, јер су у самом роману „Господар прстенова” и његовим екранизацијама лику Саурона приписане црте мизантропије, намере да се човечанство уништи на основу религиозне и расне мржње, а пошто су Саурону (кроз лик „Сауриновог ока”) приписане такве крајње одречне црте које, што је очито, у језичкој, културној и моралној перцепцији великог дела становништва Русије и конкретно Москве бивају оцењене и позиционирани као пројава религиозног сатанизма и религиозне мржње, овај симбол ни у ком случају, ако се изоловано приказује, не може бити представљен као религиозно и идеолошки неутралан (без обзира на оцену самог Толкиновог књижевног дела). То је објекат крајње негативан по садржају (визуелно је то нарочита ватрена окултно – религиозна слика ока), која оличава мржњу, насилну смрт, мизантропију, сатанизам”.

Понкин је истакао да би тродимензионално приказивање ока мрачног Саурона, господара злотворних орка и других монструма из романа и филмова о Средњој земљи, вређало

не само хришћане и муслимане, него и представнике других традиционалних вероисповести, те је, у име свих њих, тражио забрану манифестације. „Уметници” су се испрепали да не прођу као „Пуси рајот”, па су одустали од „сауронизације” Москве. Као, они су аполитични, нису хтели никог да увреде, и тако даље, и томе слично. Аналитичар Анатолије Степанов, оснивач „Руске народне линије”, истакао је да је ово права победа грађанског друштва, које није тамо где га углавном траже политичари, него тамо где су „појединци свесни себе као грађана, одговорних за судбину земље”.

Ипак, како је учила Људмила Рјабиченко, ово је све била проба за једну већу провокацију, у којој „фанове” Толкиновог света, претумаченог у кључу америчког културног империјализма, треба искористити за сукоб са православнима („Од попова у Русији не може више да се живи”, могла би бити парола таквог сукоба). Одмах су се јавили гласови који траже да се око прикаже у Санкт Петербургу, Новосибирску и другде, а појединци су чак позивали на демонстрације – „толкиновци” маскирани у Орке у борби против „православне инквизиције”. Дати су и предлози окупљања помоћу друштвених мрежа и свих савремених средстава комуникације.

Мистичко – политичка стратегија је видљива, сматра Људмила Рјабиченко. Потенцијална „обојена револуција” треба да обједини „увређене фанове” у велике групе на принципима антихришћанства. „Фанови” траже „слободу изражавања”, а њихова мржња се усмерава ка православнима. Информационе технологије помажу ширењу бунта... Показна вежба за неки нови „Мајдан”. Овога пута, у Москви.

Да ли би Толкин био за рат против Русије?

А сад, неколико речи о самом писцу од кога је све почело.

Познати енглески књижевник, аутор „Хобита” и „Господара прстенова”, Џон Роналд Рејел Толкин, био је искрени хришћанин римокатоличке вероисповести. Његов биограф Џон Карпентер каже да је „побожност била један од најдубљих и најснажнијих елемената његове личности”.

Толкин је у свом огледу „Дрво и лист” тврдио да је Еванђеље суштина свих митова и бајки, и њихово коначно испуњење. Сродност и бајки и Еванђеља је еукатастрофа – блажени крај после препрека на путу ка победи Добра.

У његовом роману „Господар прстенова”, суштина зла је воља за моћ и господарење. Ђаво као лав ричући хода и гледа кога ће да прождере, вели Писмо; и Саурон прождире душе оних који му се предају, празнећи их од њихове битијне сржи. Најстрашнији пример су свакако Назгули, Утваре Прстена, некад славни краљеви људи, који су постали авети без срца.

Хришћанство зна да је основна особина зла јаловост. Слана пустара, прекривена пепелом – то је Сауринов Мордор. Саруман, некад Бели, слуга Добра, занет жељом за моћи, претвара све око себе у пустош, због чега ће против његовог зла устати сама природа, оличена у Дрвобрадом и осталим Ентима, пастирима дрвећа. Толкиново осећање историје нема никакве везе са цикличним схватањем времена код пагана. Оно не само даје библијски линеарно, и не само да се заснива на пажљивом бележењу догађаја хронолошким редом, чему је писац посветио велику пажњу, него и на свести о томе да историју прати Неко Кома ће сви њени

делатељи на крају морати да положи рачун. Од Богом датих задатака у времену се не може побећи. Кад Весели и Пипин размишљају о томе да би можда могли да се врате у Округ, они схватају да, ако се не буду борили, ускоро више неће бити Округа у који би могли да се врате.

Историја је отворена за људску слободу, и нико од оних који су на страни Добра у роману „Господар прстенова” своју снагу не користи да би другом слободу одузео. Моћ зла је увек моћ поробљавања. Нико ко има Сауроноу прстен не може га употребити на добро.

Па ипак, Промисао неће оставити никога. Правда са Висине такође непрестано делује. Једна од најхришћанских црта јунака Толкинове трилогије је нада. То је нада која се рађа упркос очају, таме, незнању. Нада је могућа само у хришћанству. Пагани никад нису знали за наду.

За Толкина, нико није безначајан. Напротив! Мали хобити решаваће судбину Средње земље. Свака слободна личност драгоцену је нит Божјег ткања. Само су за Саурона сва бића безлични робови који немају своју, него испуњавају његову вољу. Вера у слободу човекову значи и веру у његово васкрсење. Сваки јунак „Господара” пролази кроз страдање које изгледа као смрт; али, свако се враћа.

Борба против зла је, код Толкина, хришћанска: са злом нема помирења, и свако такво помирење је лаж пред Богом. Мач се подиже да би се заштитили слаби и угњетени. Кад Теоден, у бици за Хелмов понор, каже да се треба борити за славу и смрт, Арагорн га опомиње да то није циљ праве борбе; циљ је заштита немоћних и убогих, жена и деце. Сви ликови Добра из света људи и хобита су истински родољуби:

они воле своју земљу и свој род, па су зато спремни да од Саурана бране и човечанство.

А што се Сауроновог ока тиче, ено га на новчаници од једног долара. А прави Мордор се спрема да зарати са Русијом.
2015.

Упутнице:

1. http://ruskline.ru/news_rl/2014/12/15/orki_i_gobliny_kak_hvorost_dlya_moskovskogo_majdana/ 2015.

Украјинска криза

„Закон о поробљеним нацијама” и украјинска криза

Шта пише у закону?

Године 1959, на предлог америчког грађанина украјинског порекла Добрјанског, који су прихватили сенатори Даглас (из Илиноиса) и Џејвиц (држава Њујорк), као и конгресмени Фејган (из Охаја) и Бентл (држава Мичиген) и унели га у законодавну процедуру, амерички Сенат и Конгрес једногласно су усвојили „Public Law 86–90”, „Закон о поробљеним нацијама”, који је 17. јула те године потписао председник САД, Двајт Ајзенхауер.

У закону се истиче да се величина САД, између осталог, заснива на чињеници да је ова земља „демократским путем успела да оствари национално јединство свог народа, без обзира на крајњу разноликост његовог расног, религиозног и етничког порекла”, због чега „народ САД саосећа са очекивањима народа широм света”. Тврди се, међутим, да „комунистички империјализам” мирну коегзистенцију народа „извргава руглу”, па све „поробљене нације” у САД виде „тврђаву људске слободе”, и од ње очекују национално и

религиозно ослобођење, као и личне слободе. Ту се каже да је за „националну безбедност САД животни неопходна непоколебива подршка стремљењу ка слободи и независности” које показују „поробљене нације”, јер ће њихова слобода суштински допринети праведном и трајном светском миру. Да би се показало да САД подржава њихово стремљење слободи и независности, опуномоћен је председник САД да трећу седмицу јула сваке године прогласи „Седмицом поробљених народа”, да би је народ САД пропратио разним пригодним манифестацијама подршке истима. Ова седмица треба да се обележава у САД све док постоји иједна поробљена нација.

Ко је, дакле, поробљен?

Главна ставка овог законског акта, који је Ајзенхауер потписао, јесте тврдња да је „империјалистичка политика комунистичке Русије (не СССР-а, него Русије, нап. В.Д.) путем непосредне или посредне агресије довела до поробљавања и губљења националне независности Пољске, Мађарске, Литваније, Украјине, Чехословачке, Летоније, Естоније, Белорусије, Румуније, Источне Немачке, Бугарске, континенталне Кине, Јерменије, Азербејџана, Грузије, Северне Кореје, Албаније, Идел-Урала (кавказских области Русије, нап. В. Д.), Тибета, Казахстана, Туркестана, Северног Вијетнама, итд”...

Погледајте, драги читаоци, овај списак добро, и видите по чијим плановима је растурен Источни блок и СССР, то јест историјска Русија...

Узалудни протести

Читава руска емиграција протестовала је против овог закона. Чак и крајње проамерички, либерални антикомунисти су писали америчким парламентарцима: „Жалосно је да резолуција није укључила у списак жртава комунизма и руски народ. Штавише, стављање на списак неких од неодузимљивих делова Русије, који су названи „поробљеним нацијама”, даје у руке Хрушчову моћно пропагандно оружје, представљајући га као бранитеља руског јединства...” Руски народ у Совјетском Савезу не зна да су намере САД добре, сматрали су емигранти – антикомунисти, па став из овог закона који су усвојили Сенат и Конгрес „може озбиљно ослабити позиције сободног света у борби против комунизма”. Додавали су да је руском народу комунизам наметнут, упркос ренегата из његових редова, и да је то била „међународна завера”.

Наивци су мислили да се Вашингтон бори против комунизма. Он се, наравно, борио против Русије.

Не пуца се у Совјетски Савез, него у Русију

Председник Америчког комитета за ослобађање народа Русије, адмирал Керк, још 1952. је наглашавао континуитет „демократске” (а то значи америчке, зар не?) борбе против „царског апсолутизма 19. века”, чији су „пороци” дошли до изражаја баш у СССР-у. Многомудри адмирал је изјавио да постоји директна веза између „декабриста жедних слободе 1825. и избеглица из СССР-а које ми сада примамо”.

Немачки историчар Фолксман је, још 60-их година прошлог века, тврдио да је политика америчког Комитета била подршка, пре свега финансијска, свим национализмима у Совјетском Савезу, чиме би се, рушењем комунизма, срушила и Русија као опасност по америчку Империју. Други немачки историчар, Х. фон Римша, запазио је да се у „политичкој пропаганди сепаратиста СССР поистовећивао са Русијом а совјетска спољна политика била је карактерисана као непосредни наставак империјалистичке политике царске Империје”.

Сродност између Хитлеровог подстицаја „побљеним народима” да се придруже Трећем Рајху да би се ослободили бољшевичке власти и америчке „борбе за демократију и независност” више је него очита. Само, Хитлер је био груби расиста. Вашингтон је, све до недавно, интересе своје банкократије умео да представи као алтруизам.

Закон о побљеним нацијама као војна доктрина

Генерал Максвел Д. Тејлор, бивши начелник армијског генералштаба у доба Двајта Ајзенхауера, а касније председник Уједињеног комитета начелника штабова у доба председника Кенедија и Џонсона, године 1982. објавио је у „Вашингтон Посту” чланак о будућем атомском удару на СССР. У њему истиче да циљеви напада, уколико је то могуће, треба да буду „ограничени на области са углавном етничким руским становништвом, да би се ограничила штета у неруским републикама”. То није написао чак ни Адолф Хитлер.

Када је 1991. Совјетски Савез ушао у фазу разлагања, и кад је, Белој кући драг, „демократски поредак” почео да побеђује на Истоку, конгресмен Рорхабер је покушао да убеди Конгрес да укине „Закон о поробљеним нацијама”. Украјински националисти у САД су се побунили, и Закон је остао на снази. Председник Џорџ Буш Старији је, уочи украјинског референдума о одвајању од „Москала”, одржаног 1. децембра 1991, изјавио да ће Бела кућа признати, одмах, независност Украјине, а Радио „Слободна Европа” је оећавао „Маршалов план за Источну Европу”.

И тако даље, све до Евромајдана.

Др Џејсон Кишнер, професор криминологија на Универзитету Фресно у Калифорнији, сматра да је обарање малезијског авиона изнад Украјине, 17. јула 2014, на дан убиства Царске Породице, било сублиминална порука Путину – ево шта те чека јер ратујеш против „глобалне елите”. Не треба, ипак, заборавити, да је 17. јул и дан доношења, на предлог украјинских шовиниста, америчког Закона о поробљеним нацијама, који је, очито, и данас на снази. Који чита, да разуме шта чека Русију ако изгуби игру на ономе што је Бжежински назвао „велика шаховска табла”.

2014.

НАТО: На Украјини је све једнозначно

Ево једног руског размишљања, преведено за наше читаоце.

Украјинска криза и напетост између Русије и Запада постали су непријатно изненађење за све стране заинтересоване за продуктивну сарадњу. Србија се нашла у сложеној ситуацији: све јој све теже да наставља са политиком опрезне неутралности, бирајући између евроинтеграција и сарадње с Русијом. Уз то, скоро председавање Србије у Организацији за европску безбедност и сарадњу (ОЕБС) примораће руководство државе да делује са нарочитим опрезом, што му је до сада полазило за руком.

Па ипак, проблем усложњавања односа са Русијом не виде сви – за НАТО је повратак „источне претње” постао шанса да се оправда сопствено постојање; она се просто не сме пропустити.

Од почетка кризе НАТО савез је без оклевања покренуо своју делатност на Истоку, а бивши генерални секретар НАТО-а, Андерс Фог Расмунсен, је више пута уверавао чланице о спремности савеза да их заштити од било какве претње. Ипак, у реферату намењеном за интерну употребу који је дошао у посед редакције магазина Der Spiegel

(dw.de/spiegel-nato-unprepared-if-russia-moved-into-baltic-members/a-17643795) тврдило се сасвим супротно – да НАТО блок није спреман за евентуални сукоб са Русијом.

Изненадна активизација већ годинама пасивне војне бирократије довела је до тога да се у штампи појављивало све више информација које би савез радије сакрио. Тај исти Der Spiegel објавио је планове о преумеравању треће позиционе области Система противваздушне одбране на Русију (<http://www.spiegel.de/international/europe/nato-considers-missile-shield-directed-against-russia-a-987899.html>), и то на иницијативу балтичких држава и Пољске, а затим се штампа домогла инструкција НАТО-а у вези са кризом на Украјини.

Основно усмерење документа је, на први поглед, јасно – НАТО инсистира на недопустивости „руске агресије” и поддржава своје савезнике. Али, употреба разводњених формулација сведочи о томе да прави циљеви савеза не одговарају обећањима датим савезницима и потенцијалним партнерима.

Документ као први задатак организације дефинише „демонстрацију одбрамбеног карактера дејстава НАТО-а и одсуство намере да се припрема за конфликт”. Ту формулацију – „демонстрација”, а не „потврда” – аутори користе више пута. Аналитичари савеза поново нуде идеју супротстављања Русији инсистирајући на неопходности „подвлачења привржености НАТО-а нормама међународног права и потписаним споразумима, истовремено демонстрирајући најочитије кршење међународних обавеза од стране Русије, супротстављајући се руским напорима да легитимизују своје акције применом лажне правне аргументације”. Другим

речима, било какви да су аргументи Русије – они су лажни. Ситуација нам је позната: 1999. таква је реторика коришћена као оправдање за бомбардовање Југославије.

На крају, аутори прелазе на кључно питање: каква је позиција НАТО-а према Украјини и могућности њеног приступања НАТО-у. Ту изненада престаје разводњавање појмова: „Премијер Украјине је јасно ставио до знања да ступање Украјине у НАТО није на дневном реду. То је суверени избор Украјине, и НАТО га уважава”, суво саопштава документ, подвлачећи да Украјина није Европа.

И још: „Фундаментални циљ НАТО-а је колективна одбрана. Савез је спреман да заштити све чланице од било какве претње”. Украјина – није чланица НАТО-а, подсећају аналитичари, скромно прећуткујући горепоменућу „крађу информација”, из које се јасно видело да савез није „спреман” да одговори на „било какву претњу”.

Зар такво понашање НАТО-а не указује на оправданост опреза код Срба кад је зближавање с НАТО-ом у питању? Сасвим је могуће да би Србија, избравши атлантистички правац, изгубила било какву могућност зближавања с Русијом. Питање је шта би добила заузврат.

Размотривши питање Украјине, аутори прелазе на однос са „потенцијалним противником”, без кога је постојање организације бесмислено – Русијом.

„Проширење НАТО-а Русија је нетачно протумачила као претњу сопственој безбедности. Важно је супротставити се таквим лажним тврдњама, подвлачећи мирни и демократски карактер проширења, које се одвија на основу слободног избора суверених држава, а у складу са захтевима НАТО-а”. Овде нема ничег новог – та се теза користи од

тренутка настанка НАТО – савеза. Да ли треба наглашавати да у Русији мисле другачије? Тешко да ће се ситуација изменити, а тврдње НАТО-а да „савез не разматра могућност војне интервенције демонстрирајући карактер своје подршке Украјини, као и ограничења истог”. То Русију ни у шта неће убедити, а Украјину ће разочарати. Можда све ово и изађе на добро – што јаснији буду увиди заинтересованих страна у намере НАТО-а, мање шансе ће НАТО имати да манипулише ситуацијом.

2014.

Крокодил плаче над украјином: Сорос против Путина

„Велики мештар свију хуља“ се огласио

Ако неко до сада није био сигуран да ли је Русија на правом путу, сад може да одахне: јесте, и то тврди један од најпознатијих глобалистичких злотвора, „велики мештар свију хуља“, Џорџ Сорос, у свом чланку „Пробуди се, Европо“, објављеном у „Њујорк ривју ов брукс“²³ октобра 2014. Он, наравно, не хвали Русију, него вришти против Русије; али, управо је то доказ за нашу тезу – што Соросу смета, то је права ствар. Између осталог, он пише: „Русија је упутила изазов самом постојању Европе. Ни европски лидери, ни сами Европљани нису сасвим свесни какав је то изазов и како се с њим суочити. То углавном приписујем чињеници да су и ЕУ као целина и еврозона посебно, залутали после финансијске кризе 2008”.

Милијардер је запањен: „Шокира то да је Русија Владимира Путина показала своју надмоћ над Европом у читавом низу аспеката: она се показала гипкијом и стално спремном да приређује изненађења. ЕУ и САД – због разних

разлога – су решили да избегавају било какав непосредни војни сукоб с Русијом. Русија користи њихову неспремност да се умешају”.

Загонетни Путин

Сороша брине то што Путин, иако се држи договора о примирју потписаног с Порошенком, ипак себи оставља одрешене руке да „обнови нападе у пуном обиму”. Обама и Европљани само формално подржавају Порошенка, али одбијају да модерним средствима снабдеју украјинску армију. Украјини, због западног оклевања, прети озбиљна финансијска криза. После избора, сматра Сорош, Путин ће Порошенку понудити да на чело Владе постави неког „про руски” оријентисаног. Порошенко то не може да прихвати, због „евромајдановаца”. Руски председник ће онда чекаати зиму и њене последице по власт у Кијеву; држаће велике делове Новорусије, као и Крим, и вребаће час када ће се Украјина сломити под теретом околности. Сорош се плаши и да ће Обама, тражећи руску помоћ у борби против исламиста на Блиском Истоку, пристати да му да одрешене руке у земљама – суседима Руске Федерације.

Лију се крупне сузе

Чланкописац ламентира: „То би била трагична грешка са далекосежним геополитичким последицама. Слом Украјине био би ужасан губитак за НАТО, ЕУ и САД. Победничка

Русија стекла би много већи утицај у ЕУ и постала би отворена претња балтичким државама у којима живи бројна руска национална мањина. Уместо да подржи Украјину, НАТО ће морати да се брани на сопственој територији”.

Сорошу је жао што у САД и ЕУ преовладава мишљење да Путин није Хитлер, и да му треба чинити „разумне уступке”: „Постоје лажне наде, које су засноване на лажном закључку, а нису поткрепљене било каквим доказима. Путин је не једном прибегавао сили и кадар је да то опет учини, ако му се не пружи снажан отпор”. Запад није схватио да су „евромајдановци”, упркос раширеног мишљења да је реч о људима слабих моралних квалитета, у ствар „најбољи људи те земље”, који су устали против Јануковича из „етичких разлога” (са све снајперистима у позадини): „Омладина, чији су представници завршили школе у иностранству и који, по повратку у земљу, нису хтели да раде у органима власти ни да се баве бизнисом због одбојне атмосфере”. Милијардер и пропагатор „отвореног друштва” је, упркос чињеницама, устврдио чак да су „екстремисти националистичког и антисемитског правца само мањина оних који су протествовали против власти Јануковича”. Он је у свом чланку истакао да његов Фонд на Украјини успешно ради још од 1990, и да нигде није имао толико успеха у стварању „грађанског друштва”.

Поуке за крај

Европска унија мора да зна да је, ако треба и војна, одбрана Украјине приоритет: „Нова Украјина има политичку вољу

да заштити Европу од руске агресије и да почне радикалне структурне рефоме. Да би сачувала и ојачала ту вољу, Украјини треба адекватна подршка са стране оних који су јој одани”. Зато ММФ Украјини мора да понуди бар 20 милијарди долара кредита.

Шта нам ово говори?

Путин, за сада, игра савршену партију покера са Империјом. Али, могуће Империје, попут Сороша, управо то и плаши. Љуља се тле под ногама. Што је играч бољи, то је ближи тренутак да „пацери” поразбијају сијалице, преврну сто и почну тучу у мраку. Треба веровати да Владимир Владимирович, мајстор толиких борилачких вештина, и за тучу има право решење.

2014.

**Русија и Срби,
очи у очи**

Видовдан, Србија и Русија/ Од цара Лазара до цара Николаја

Куликово и Косово

Косовска битка спада у оне одсудне историјске бојеве чији значај превазилази локалне временско – просторне координате, и улази у координатни систем историје човечанства. Битка код Поатјеа, Лепантски бој, пад Цариграда, битка под Бечом, Ватерло, итд. – то су чворишта повеснице која имају своју битијну дубину, и, наравно, своју историософску димензију, која нам помаже да сагледамо смисао једне епохе – или, као у случају Косова 1389, смисао трајања једног народа. А пошто су, како су говорили Свети Оци, сви људи један човек, „сверодни Адам”, онда народи сагледавају једни друге и у дубинама својих бојева, пре свега вођених за вишње вредности; Срби би рекли – „за крст часни и слободу златну”.

Девет година пре Косовског боја, на Малу Госпојину 1380. године, православни Руси су водили бој на Куликовом пољу, који је благословио Свети Сергије Радоњешки, давши благоверном кнезу Димитрију Донском као видљиво знамење

Божјег и свог благовољења двојицу монаха Тројицке Лавре, Пересвета и Ослабу. Велика победа руског оружја омогућила је почетак ослобађања од тристагодишње татаро-монголске власти, коју ће коначно остварити први руски цар, Иван Четврти Васиљевич Грозни. (Руска реч „Грозни” пре свега значи „Силни”, што је био надимак и првог србског цара, Душана). Србска војска, предвођена Светим кнезом Лазаром, претрпела је, на Видовдан 1389. пораз који је представљао увод у тешку епоху петвековног робовања под Турцима (који су, 1459, заузевши смедеревску тврђаву, коначно покорили Србију), али је, по свом дубоком религиозно – моралном значају, био и остао победа која је Србима омогућила да започну своје ослобођење 1804. године, а Косово и Метохију врате у састав своје државе, после Првог балканског рата 1912.

Иван Силни и Косово

Значај Косовске битке, као свеправославног историософског мерила за проверу епохе у којој живе синови Цркве од Истока, није се могао превидети ни у Русији у доба када је она коначно уобличила своју идеологију као идеологију Трећег Рима, то јест слободне православне царевине која не носи одговорност само за себе, него и за остале, макар и поробљене, народе, чеда Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Првовенчани руски цар, већ поменути Иван Силни, у чијим жилама је текла и крв србске племићке прошлости, сасвим је био свестан да улогу Русије мора сагледати из најшире перспективе хришћанске мисије коју јој је Бог

наменио. Зато је, кад се успео на престо, као човек изузетног црквеног и световног образовања, наложио да му се изради илустрована историја света, такозвани „Летописни лицевој свод”, која би обухватила све битне догађаје од библијског постања до половине 16. века.

Сматра се да у светској повесници не постоји дело аналогно руском „Летописном лицевом своду”, који је остварен око десет хиљада илустрованих листова и који, по обухвату материјала и осмишљавању истог, заузима, међу руским националним реликвијама, оно место које заузимају Цар-топ и Цар-звоно, па би се могло назвати Цар-књигом. Непознат је број историчара и преписивача који су у овом подухвату учествовали, али је књигу живописало преко четрдесет сликара.

О месту Срба у Цар-књизи пише савремени књижевник Милован Витезовић: ”Срби у овом летопису, који за њих почиње родословом владара преднемањихког периода и завршава Косовским бојем, имају осамдесетак листова са око шесто шездесет јарких минијатура. Самом Косовском боју припада десет слика, што говори о великом историјском значају овог догађаја у руским и светским историјским поимањима и после века и по такозване историјске дистанце, имајући у виду време настанка. Сlike нас садржајем упућују да је епска свест Срба била сасвим историјска, у шта смо крајем 19. и током 20. века сумњали. По овом судећи, неправедно”.

Ево шта „Лицевој свод” пише о Косовском боју: „Помреше, тако, Орхан и син његов Сулејман, и по Сулејману престо заузео брат његов, најмлађи син Орханов по имену Мурат. Он силом све надмаши, и свирепошћу, и немилосрдношћу, и многа царства на истоку и западу, уз турске земље, покори

својом влашћу. Назваше га стога турским царем, пошто је турским земљама загосподарио. Тада, наоружавши се, на хришћанскога цара српскога Лазара пође. Православни српски цар Лазар, прикупивши велику силу, стаде против њега. Беше неко, у Лазара цара српскога, племенит а одан слуга, кога неки оклеветаше да неискрено и неверно служи цару. Сретеше се обе војске и би велика битка и љута сеча. Онај оклеветани, своју искрену службу хотећи показати, уђе у табор турскога цара Мурата, приказујући се као бегунац од православног српског цара Лазара, док се турска војска размицаше отварајући му пут. И он, изјављујући да с љубављу иде к Мурату, цару турском, изненада, брзо забодe мач свој у срце Мурата, цара турског. У том часу мртав би Мурат, цар турски. А од Турака беше убијен и тај чудни хришћански слуга. Турци се овим сметоше, и почеше тада превладавати српске силе са царом Лазаром над Турцима. Убрзо потом поставише Турци Муратовог сина Бајазита за свога цара. Тако Турци почеше побеђивати српског цара Лазара и његову војску; српски цар им паде у руке, и његови кнезови, и војводе, и властелини, и слуге, и сву војску његову или побише или рукама похваташе. И нареди Бајазит, цар турски, цара Лазара мачем посећи. Ова битка беше 6897. (1389) године. Ово нам испричаше придошлице из турске државе; беше пометња велика и много узнемирења у тој земљи”.

Руси и Обилић

Занимљиво је учити да, поред историографске прецизности и средишњег места које, с обзиром на то да су водили

војске у боју, у повести припада србском и турском владару, Лазару и Мурату, највише летописног простора заузима повест о оклеветаном Лазаревом племићу, који, да би доказао да није издајник, успева да, правећи се да се предаје противнику, приђе султану Мурату и убије га. Реч је, наравно, о Милошу Обилићу, вековном узору србских јунака, чија се медаља за храброст додељивала и у србијанској и у црногорској војсци у доба ослобађања Старе Србије 1912. године, и чији је лик опевао, између осталих, Његош у „Горском вијенцу” („Обилићу, змају огњевити,/ ко те гледа, блијеште му очи”, веле Срби у „Вијенцу”, док потурице, које су, иако србске крви, духом стале на страну Мурата, сматрају да „Милош баца у несвијест људе/ ал’ у пјанство неко прећерано”). Какав је, у Русији доба цара Ивана Силног, смисао повести о витезу који, да би доказао да није издајник, свесно жртвује себе? Иван Васиљевич је читавог живота морао да води борбу са неверним бојарима, племићима који су, ради своје личне користи, били спремни да Русију подвргну тешким искушењима међусобица и сукоба, који су водили победи средобежних сила и распаду земље. Како каже Милован Витезовић: „Своју кнежевску владавину, коју ће одмах у аутократско царевање претворити, Иван Четврти је почео разрачуном са бољарима који су му усред Успењског сабора убили ујака Јурија Глинског и у исти мах бранећи од бољарског гнева своју бабу Ану, која му је у душу усадила и српске култове светог Саве и кнеза Лазара.” Руски летопис назива Обилића (не именујући га) „чудним хришћанским слугом”, сагледавајући његову чудесност управо у спремности да се жртвује ради верности свом владару, која је, у средњем веку и код Срба и код Руса, била и залога

правоверја и оданост отаџбини. Обилићева чудесност је у верности, која стоји насупрот издаји, и обе, за хришћане, имају метафизички корен у еванђелској повести: на Тајној вечери Христовој, као и на Косовској вечери Лазаревој, верност и издаја спадају међу кључне теме припреме за највећи бој у истори људског рода – Голготски бој Христа против греха, смрти и ђавола (али, и Косовски бој Лазара „за крст часни и слободу златну”). Писци „Лицевог свода” помажу свом наручиоцу, руском цару Ивану, у његовој намери да Русију спасе од неверних слугу и да уза се има људе попут хришћанског витеза који је убио султана да би доказао како је вера, у ствари, верност.

Руси су, у 16. веку, из повести о Косовском боју извукли једну од најважнијих смисаоних порука истог, предајући је, кроз летопис, свом цару ослободитељу (од татаромонголског ропства) и ујединитељу (који ће уобличити темељне координате савремене руске државне територије). Последњи руски цар, Николај Други Романов, кренуће, 1914, у одбрану малене Краљевине Србије са најчистијим мотивом – да помогне својој мањој у Христу браћи, и 1918. положиће живот свој и својих најмилијих због тога. Свети владика Николај Србски зато га је и поредио са кнезом Лазаром који је знао да је „земаљско за малена царство,/ а Небеско увек и до века”.

Тако су се Руси и Срби, браћа по вери, крви и пореклу, огледали једни у другима, у бојевима своје повеснице, као што и данас чине, кад год желе да сагледају дубљу истину свог историјског постојања. Да Христос, Кога је Свети Јустин Ћелијски звао „Богом словенских очајника” (јер нам је у историји често било скоро неиздрживо тешко, а само нас је Син Божји спасавао кад смо Му се вапајно обраћали),

увек дарује Русима и Србима да остану на путу који описује србска народна песма о Косову: „Све је свето и честито било,/ и миломе Богу приступачно”.

Романови и србска борба за слободу

Историјско деловање руске династије Романова у великој мери било је повезано са судбином нашег народа. Цар Алексеј, син првог владара дома Романових, на црквене саборе у Москву звао је србског патријарха. Цар Петар Велики позивао је Србе у рат против Турака, на шта му се одазивала сва Црна Гора; и не само она. У његово време, а касније, и у доба царице Катарине, многи Срби су, из Хабзбуршке монархије, под притиском претње унијом са Римом, прешли у Руску империју, где су основали, на Украјини, Нову Србију и Славјаносрбију. Највећи руски дипломата Петрове епохе, гроф Сава Владиславић, који је обавио до данас важеће разграничење Русије и Кине, на граници према Кини направио је храм Светог Саве Србског. Царица Катарина Велика је прва успела да се, међународним уговором, избори за право да Русија буде заштитница православних на Балкану – између осталог, и Срба. Карађорђева војска добила је велику и свесрдну помоћ од цара Александра Првог, који је вожда и одликовао и примио, са српским војводама, у избеглиштво, после турског упада у Србију 1812. Дванаест српских генерала у служби Петрограда командовало је руским трупама у Бородинској бици, док је Свети Петар Цетињски, као верни савезник руског цара, тукао Наполеоновог маршала Мармона у Бококоторском заливу. Цар Александар

Други, пријатељ словенофила, подржао је српско ослобођење од Турака у рату 1876–1878, када су код нас стигли добровољци генерала Черњајева. Цар Александар Трећи наоружавао је српску војску. Романови су, свим силама, подржавали србску Краљевину Црну Гору, обезбеђујући јој скоро више од половине буџета. Једноставно, Русија Романових била је велика заштитница србског народа.

Руски конзул у Косовској Митровици

И почетком 20. века, када су Срби били пред ослобађњем Заветне земље, Руси су били спремни да помогну. Један руски херој, конзул Григорије Шчербина, пролио је своју крв за Косово. Он је био човек изузетних способности. Рођен у Чернигову 1868; после завршене гимназије, похађа Лазаревску академију за оријенталне језике и, као врстан студент, бива примљен у Министарство иностраних послова. Говорио је турски, арапски, албански, јерменски, бугарски и србски језик, па већ у 23. години живота ступа у дипломатску службу у Цариграду. Пре него што је стигао у Косовску Митровицу, био је секретар конзулата у Скопљу, затим посланик на Цетињу, код краља Николе Првог Петровића, да би 1896. постао руски виценокзул у Скадру. Изванредно је познавао прилике у Старој Србији, историју и савременост балканских народа, а одликовао се и личном храброшћу. Кад је стигао у Косовску Митровицу, због страха од арбанашког зулума нико није смео да му изнајми кућу. Ипак, почео је са радом, а по сведочењу породице Луке Станковића, његовог личног чувара, Шчербина је

скоро сваког дана ишао у обилазак околине сам, често и у лов. Упозоравали су га да га Арбанаси могу убити, али је он говорио: „Нисте ви те среће да ја погинем... јер моја смрт донела би вам слободу”.

После заклетве арбанашких фисова на гробу султана Мурата, погинулог на Косову 1389, почиње велика побуна Арбанаса против цариградских реформи, за које је кривим проглашен управо руски конзул Шчербина; због њега је, кажу побуњеници, из митровичког краја протеран Иса Бољетинац. Наоружана руља упада у Вучитрн 29. марта 1903, пљачка и уништава цркву Светог Илије, па чак растерују и србску погребну поворку, преврћући ковчег са покојником. Пошто Арбанаси крећу на Косовску Митровицу, Шчербина се одмах јавља руским дипломатама Мошкову (у Скопље) и Зиновјеву (у Цариград). Они врше притисак на Порту, која шаље појачање, а турски командант у Митровици, Хилми – паша, излази са Шчербином на брдо Баир и изводи артиљерију да брани град. Две хиљаде Арбанаса креће у напад, али бивају разбијени и натерани у бекство. Па ипак, Шчербина ће своје јунаштво у одбрани православне браће платити животом. Београдске „Вечерње новости”(79/1903.) писале су: „/.../Прекјуче поподне походио је Шчербина место на којему је био сукоб са Арнаутима. Један војник, Арнаутин Ибрахим, који је био на стражи код барутане, опали на Шчербину и рани га у леђа... Турски војници, који су притрчали Шчербину у помоћ, обранили су Ибрахима смртно”. Порта је била тешко погођена овим догађајем: руском посланику у Цариграду, у име султана, поред саучешћа, дата је изјава да ће држава спровести све мере, па и оне најсуровије, да смири косовски вилајет.

Султан је послао свог личног лекара да брине о Шчербини, а из Београда је стигао угледни др Суботић. Тридесетпетогодишњи конзул је био пун духа, и шалио се на свој рачун, говорећи да „код Господа иде као жртва за нашу народну ствар и да Срби треба да га упишу у свеце ако погине од Арбанаса”. Упутио је захвалност краљу Александру Обреновићу на бризи, а руски вицеконзул у Призрену, Тохолка, касније је изјавио да је он био срећан што може да погине за своју браћу. Умро је 10. априла 1903, а „Вечерње новости” су, у броју 87, писале да је „пао у борби за крст часни /.../страдао за свето православље и слободу народа српског. Син моћне Русије положио је главу на Косову, штитећи и бранећи неослобођену браћу и у име цара самодршца, у име силе отаџбине своје”. Уз његов одар нашао се јеромонах Арсеније, из руске келије Светог Златоуста на Атосу, који је у то време био у Дечанима. Он је водио и дневник из кога се види огромна љубав србског народа према свом добротвору. Отац Арсеније пише да су и „стари и млади, жене и деца, сви православни, са сузама пратили свог заштитника, да би се на станици растали са својим пријатељем, незаборавним Григоријем Степановичем Шчербиним”. На путу од Митровице до Скопља, у то време средишта Косовског вилајета, Срби су свуда дочекивали воз са посмртним остацима руског конзула и плакали – у Вучитрну, Приштини, Урошевцу, а у Скопљу помен је служило 24 србска свештеника. Тело је пренето у Цариград, а затим у родни Чернигов, где је Шчербина сахрањен 26. априла 1903. године. Срби су му подигли споменик у Косовској Митровици 1928. на месту где је рањен. Песник је тада написао: „Тамо крај тихе Ситнице воде, /Где Митровица дивна

се пружа, /Где споменик се диже, мој роде, /На гробу дивног словенског мужа!” Комунисти су, после рата, споменик преместили у двориште музеја, а Арбанаси га, у доба своје сецесионистичке побуне, уништили (био је у јужном делу града на Ибру). Срби су 2007, у слободном делу свог града, опет подигли споменик Шчербини, који је освештао владика Артемије. Србски историчар Владимир Ћоровић је о овом великом пријатељу србског народа записао: „Кап братске руске крви канула је у потоке српске крви, који столећима Косовом теку”. А, како каже наш народ, крв није вода. Она обавезује.

Уочи Првог светског рата

Један руски дипломата, Василије Штрандман, био је у Београду у најтежим данима Србије, од 1911. године. Иза њега су остали мемоари којих се вреди сетити. Поготово зато што је то човек који је волео и разумео Србе, али је био и објективан.

Царски министар спољних послова, Сазонов, у чије је време наступила трагедија Првог светског рата, написао је Штрандману 1921. године писмо коме се нема шта одузети или додати: „У тренуцима нашег националног расула и страдања, ниједан народ, ниједан од наших бивших савезника, није нас подржао онако како су то учинили Срби. Обавеза сваког истински руског човека – а у првом реду Ваша – јесте на само да памти све што зна него и да широко проноси глас о томе каквим нам је осећањем братске љубави и захвалности српски народ пружио руку помоћи у

годинама наших најтежих искушења и нечувених националних патњи”. Подстакнут овим захтевом, Штрандман је узео перо у руке и почео да пише успомене.

Штрандман стиже у Београд

Када је стигао у Београд, у позну јесен 1911, био је то градић са 70-так хиљада становника, чија је железничка станица остављала „прилично јадан утисак, била је лоше осветљена и неуредна”. Па ипак, како вели Штрандман: „На панорами Београда, на ушћу Саве у Дунав, истицали су се само звоник Саборне цркве – симбол вере, краљев двор са три куполе – симбол краљевске власти, и хотел „Москва” – симбол вере у Русију”. За разлику од нашег времена, времена плачкаша народне имовине маскираних у ЕУтописте, српска политичка елита оног доба била је другачија: „Државни чиновници имали су заиста мизерне плате. Чак је и министрима следовала годишња плата од 12 000 динара – а од њих се очекивало да репрезентују, да се одевају по европском узору, са реденготом, фракком и цилиндром за свечане прилике. Српско поштовање и скромност били су достојни сваког уважавања.” Штрандман је био одушевљен србским обичајима, попут крсне славе, коју подробно описује, и додаје: „Религија је код њих нераскидиво везана за национална питања. Не подносе увреде православне вере и на то реагују оштро и сложено. Па ипак, верски су трпељиви, не дирају људе других вера и живе у складу са својом пословицом „брат је мио, које вере био”. /.../Треба истаћи да у Србији није било јеврејског питања.

Јевреји/.../ сматрани су искреним и поузданим српским патриотама.”

Свечано су слављени Савиндан и Видовдан, а народ је живео скромно и честито. Штрандман каже: „Србија се мени чинила као мала башта у цвату, окружена са свих страна непроходним шумама, из које су сваког часа могли да се појаве душмани који би уништили овај благословени кутак земљиног шара. Срби су ми говорили да живе од данас до сутра под притском страха од напада суседа. Кад сам их питао зашто је изглед њихове престонице тако неугледан у поређењу с бугарском престоницом, одговарали би да нема сврхе зидати велике зграде, јер ће их непријатељ пре или касније уништити./.../ При том су се позивали на „мајку Русију”, као на старију сестру, која их у предстојећој борби за слободу неће напустити. Београђани су били „дирљиво једноставни” – на пријему у руском посланству, вели Штрандман, „осећали су се као код своје куће, и дешавало се да брижни отац породице завије у марамицу комад торте с кремом, или нешто друго што би му се чинило посебно укусно, и опрезно скрије тај деликатес у џеп”, да би га однео својим малишанима.

Ти и такви Срби били су, по Штрандману, велики јунаци: кад је посећивао рањенике у време Првог балканског рата, на лицима њиховим видео је осмех у коме се огледао национални понос, бескрајно родољубље и вера у своју непобедивост, која се граничила с наивношћу детета. Један рањеник је тврдио руском дипломати да су његови сународници рат против Јапана изгубили зато што у своје редове нису примали добровољце из Србије, а један тешко рањени официр сматрао је да је залога будућег мира у Европи савез Енглеске

и Србије: „Ми имамо армију с непобедивом артиљеријом, а Енглеска има морнарицу”, говорио је овај идеалиста.

У борбама за слободу учествовали су, и тада и касније, у Првом светском рату, и највиши припадници краљевске куће-Александар и Ђорђе Карађорђевић. Први је био лакше, а други теже рањен у непосредним окршајима. На фронту се, у тешке дане 1914, појављивао и стари краљ Петар. Сви су Срби доживљавали Србију као своју кућу, а Русију као своју мајку, и кад су у питњу били основни отаџбински циљеви, није било партијских разлика.

Геополитички положај Србије те, 1911, није био нима-ло лак; иако је „болесник са Босфора”, Отоманска империја, био у предсмртној фази, ипак је још било разлога да се страхује од његовог самртног ропца. У Старој Србији под турском влашћу положај србског живља био је скоро несносан; Арнаути, који су све више измицали контроли власти у Стамболу, чинили су невиђени зулум над непобијеном и непотурченом хришћанском рајом на Косову и Метохији и у Македонији.

Савезништво са православним балканским краљевинама било је на видику, али неслога ништа мања: главни фактор нестабилности била је Бугарска, која је, преговарајући о заједничком ослободилачком напору са Србијом, меркала да уграби што већи колач за себе. Још док је Штрандман службовао у Софији, председник министарског савета Бугарске, Малинов, рекао му је: „Бугарска треба да на Балканско полуострво залегне у виду крста, са изласком на четири мора, на Црно, Мраморно, Егејско и Јадранско”.

Румунија и Грчка су се држале благо резервисано (и оне су имале своје ненаплаћене рачуне не само с Турском, него

и са Бугарском), а краљ Никола јесте србовао, али је био прилично политички неуравнотежен, ослањајући се званично на Русију, али одржавајући добре везе и са Бечом (а примајући неке новце чак и од Стамбола), при чему се плашио династичких претензија свог зета и унука у Београду толико да је страх често изазивао парализу појединих србијанско-црногорских договора. Наравно, највећа претња малој Краљевини Србији била је она Аустроугарска, која је, у периоду Анексионе кризе у Босни и Херцеговини, направила неколико срамних монтираних процеса на својој територији (пре свега, у србофобном Загребу) да би Београд оптужила за територијалне претензије преко Саве и Дунава, које би морале бити кажњене.

Бечка политика продора на Исток подразумевала је стално спречавање спајања Србије и Црне Горе, при чему је Рашка област, још увек турски Санџак, третирана као подручје где је могуће прекинути потенцијалну интеграцију двају србских краљевина. Србији никако не треба дозволити излаз на Јадранско море, а на Косову и Метохији треба потплаћивати Арнауте зарад борбе против ослобођења и уједињења Душанових потомака. И кад је Србија, у Првом балканском рату, успела да оствари оно славно „За Косово Куманово”, аустријска политика је подразумевала стално изазивање криза и претње нашој слободи.

Када је србска војска 1912. године ослободила Призрен, аустријском конзулу Прохаски била је забрањена шифрована комуникација с бечком централом, зато што је дотични подбуњивао Шиптаре против ослободилаца; од њега је тражено да се бави уобичајеним конзуларним радом, без икакве тајне преписке. Међутим, овај дипломата-србофоб је

јавио у Беч да га Срби „злостављају”, што је био повод да Аустро-Угарска почне да звецка оружјем, а да јој се у томе придружи и Немачка. Тек кад је Прохаска стигао у Беч, и демантовао самог себе (према њему су коректно поступали), ствар се смирила.

„Црно-жута монархија” је била тако србофобна да је (а Штрандман то отворено излаже у мемоарима) Русији нудила да окупира и Цариград и мореузе, Бугарима највећи део Македоније и Источне Румелије, Грчкој острва у егејском мору, Италији протекторат над Албанијом, Румунији компензације за рачун Бугарске(Црној Гори, додуше, није нудила ништа, али њена независност није довођена у питање), под једним јединим условом: да прождере Србију. Све је Беч нудио, само да себи припоји омрзнуту државу православних „шизматика”, са Новопазарским санџаком као додатком. Оправдање: Србија је неспособна за самосталан опстанак. Суштина: пробој германства ка Солуну као компензација за, Русима понуђени, Цариград. Наравно, Руси нису пристајали на такве срамне погодбе.

Једна од форми притиска на Београд био је непрестано ноћно осветљавање српске престонице моћним аустријским рефлекторима с оне стране Дунава. Рефлектори су, вели Штрандман, почесто били усмерени на зграду руске мисије. На питање о томе зашто војска суседне државе ставља под такву снажну светлост зграду туђег дипломатског представништва, бечки изасланик је тврдио да је то само вежбање младих војника – ништа озбиљно. Зато Штрандман наводи речи владике Николаја Велимировића, које је 1913, приликом полагања камена-темељца за дом инвалида код Саборне цркве, рекао да српске победе јесу остварене, али

да неће бити коначне док се не оконча борба против „северног суседа”, при чему је руком показао „према Сави и Дунаву и аустроугарским равницама”. Ове речи су, вели Штрандман, биле заиста пророчке.

Беч је, по Штрандману, само чекао повод за рат са Србијом. И тај рат је постао Први светски. Штрандман јесте био одани пријатељ Срба, али је, у својим мемоарима, крајње објективан: Русија није била спремна за велике ратове, и њена влада је сматрала да се са коначним обрачуном православног Балкана са исламским Стамболом мора сачекати, бар до 1916. или 1917. године, када ће ова земља бити спремна да помогне, а и да оствари своје геополитичке приоритете. Њен главни циљ је био излазак на Босфор и заузимање стабилних позиција на Истоку Европе кад султан коначно падне. Зато су руски посланици молили своје балканске савезнице, а нарочито Бугарску и Србију, да се стрпе.

И зато су толико напора улагали да смире Бугарску и спрече је да вероломно не пређе на страну Тројног савеза, коме је цар Фердинанд, германски штићеник, усред Првог светског рата, и приступио. Русија је подсећала Софију на своје жртве у ратовима седамдесетих година 19. века, када је њена војска, надахнута словенофилством, ослобађала Бугарску од Турака.

Али, 1912. су све балканске државе решиле да стресу турски јарам, и молбе Петрограда нису помогле. Руски војни аташе у Београду, пуковник Артамонов, послао је 24. септембра 1912. својим претпостављенима извештај у коме, између осталог, пише да му је пуковник Живојин Мишић, начелник Генералштаба, казао: „Све је спремно за мобилизацију. Тренутак је повољан и неће се поновити, одлагати се

не сме. Становништво Старе Србије не може да подноси истребљење, ионако је изгубило веру у Бога, сада се наоружава и припрема, знак за одступање више није могуће дати. Одлагање је узалудно-дипломате се никад неће договорити-час је једном незгодно да се ратује, а час другом”. И рат је почео: Србија ће у њему несебично помоћи својим савезницима, што Штрاندман признаје, наводећи да је Србија дала преко 17.000 људских живота помажући Бугарској у боју за Једрене, Грчкој у боју код Битоља (обезбеђујући својом победом лево крило и позадину главнине грчке војске), и Црној Гори у борбама за Скадар. Међутим, чим се рат повољно завршио, Бугари почињу да флертују с бечким двором, траже у Македонији оно што није њихово и прете да ће Србију „згњечити као стеницу”, због чега долази до братоубилачког Другог балканског рата, који Србију додатно исцрпљује.

Званичан став Руске империје тих дана Штрандман исказује овако: „Русија није могла да ризикује своје и опште-словенске интересе, и због тога је била приморана да избегне све оштре конфликте изазване другостепеним факторима. Међутим, када је непријатељска политика према Русији угрожавала самосталност неког балканског народа, она се, колико се може судити по историјским чињеницама, одлучно прихватала оружја да их заштити”.

Овај одговор није задовољавао многе Србе, па чак ни најближе сараднике Николе Пашића, попут каснијег нашег посланика у Русији, Мирослава Спалајковића, тешког, „троћошкastoг” човека, који је тврдио да је довољно да Русија само удари шаком по столу и да сва Европа задрхти и био против сваког компромиса. Спалајковић је у разговору са

Штрандманом, и са осталим руским представницима, умео да буде крајње непријатан; али, искрено је волео Русију, и на једном пријему је плунуо у лице Лењину због издаје општесловенских интереса, цареубиства и склапања сепаратног мира с Немачком.

Човек који се, у оно време, није сасвим држао званичне руске политике према Балкану и према Србији посебно, и који је понекад умео да опсује своје претпостављене, био је Штрандманов надређени, Николај Хенрикович Хартвиг, који је знао све и о Енглезима (претходно службовао у Персији), и о Аустро – Мађарима, и о Немцима, и о Бугарима, и који је, свим силама, подржавао Србију у њеним ослободилачким тежњама. Али, у то време међу Србима није било оних који су његову србофилију сматрали мешањем у наше „унутрашње послове”. Пашић је био стални гост Хартвигов, и Срби су често говорили: „Наша брада се саветује са вашом брадом” (и легендарни Баја и Хартвиг имали су дуге, господствене браде). Хартвиг је волео Србе због њихове храбрости и поштења, и београдско русофилство сматрао искреним.

Сматрао је да се Беч неће усудити да изазове светски рат нападом на Србију, а кад је Петроград, руку под руку с Бечом, 1912. године покушао да спречи србијанску војску да крене у ослобођење Старе Србије, Хартвиг је, у писму претпостављенима, отворено изнео велико огорчење наше јавности, која је, по њему, говорила: „Може се разумети колективни притисак целе Европе у Цариграду; али зашто је Русија, наша исконска пријатељица, нашла за сходно да пружи руку заклетом непријатељу словенства – Аустрији, која и без тога не би смела да стане на страну Турске у борби

коју смо започели?” За време Кумановске битке, Хартвиг је, док није добио извештај о победи, све време ходао по стану и молио Штрандмана да буде с њим, а онда се искрено радовао. Овај посланик је умро од срчаног удара приликом сусрета са Гизлом, бечким дипломатом, у згради аустроугарске мисије. Пошао је да се с њим објасни због клевета које је, после видовданског атентата 1914, ширила штампа у Аустрији, како тобож на руској мисији није била спуштена застава на пола копља у знак жалости због смрти Фердинанда и Софије и како је Хартвиг, наводно, тог дана у руској мисији организовао забаву. Спалајковић је касније тврдио да је искусни руски дипломата срчани удар доживео због Гизлове најаве рата против Србије, што искрени пријатељ Србства није могао да поднесе.

Сахрана руског посланика је била величанствена, а народ га је помињао са српским презименом, као „Хартвића”. Штрандман је веровао да ће се његово име заувек сачувати међу Београђанима и осталим Србима – он је, на крају крајева, на захтев својих овдашњих поштовалаца и сахрањен у Београду, што је породица покојника одобрила. Али, преводилац Штрандманових мемоара, Јован Качаки, истичући да му је споменик на Новом гробљу подигнут тек тридесетих година 20. века, додаје: „Нико се данас више не сећа Н. Х. Хартвига. Његов гроб на Новом гробљу је био деценијама запуштен. Истина, Општина града Београда преименовала је Београдску улицу у Хартвигову, што није одговарало немачким окупаторима за време Другог светског рата, па су јој вратили назив Београдска улица. После рата, комунисти су је даривали именованом једног од својих главешина, Бориса Кидрича, а у пост-комунистичком периоду враћен

јој је назив „Београдска”, чиме је успомена на Н. Х. Хартвига дефинитивно, свесно или несвесно, потиснута из народног сећања”.

По Штрандману, „Хартвиг је сматран непоколебљивим заштитником Србије у годинама балканских ратова не само против спољних, него и против унутрашњих непријатеља”. За време сахране, наравно, није било ниједног инцидента, поготову пред зградом бечког посланства (за то време, KundK полиција је била „немоћна” да спречи погроме над многим Србима у Босни и Херцеговини, које је хрватско-муслиманска руља кренула да пљачка и линчује, наводно због жалости за Фердинандом и Софијом).

Први светски рат је, бајаги, избио због Срба и Србије. Ту бечку бајку покушавају да понављају и о стогодишњици тог рата, јер је постала део НАТО дискурса као дискурса моћи и мржње према свему што се не покорава. Штрандман, човек крајње објективности, који своје мемоаре није писао ни зарад Срба, ни зарад Руса, него зарад истине, указује на чињеницу да против тог рата није била само Русија, него и Србија. Регент Александар и Пашић говорили су Штрандману да је Србији потребан опоравак после тешких балканских сукоба, као и консолидација на новоослобођеним територијама. Није било ни довољно ни пушака, ни топова, јер је Русија, плашећи се да не изазива Беч и Берлин, одбила захтев за испоруку већих количина оружја и ратне опреме.

Срби су били спремни да Бечу дају широке концесије на новоослобођеном простору, пре свега кад је железнички саобраћај у питању. Још раније, повукли су се, на захтев великих сила, из Албаније, иако су одатле на територију Краљевине стално упадале банде које је углавном

плаћао Беч. Мада је атентат у Сарајеву би онепосредни исход Фердинандове провокације (правио је маневре на свети дан Видовдан, очито са намером да покаже шта чека Србе), бечки ултиматум после атентата Србија је дочекала са крајњом попустљивошћу, коју су похвалиле све велике силе, не само Русија.

Штрандман је први од дипломата био упознат са текстом ултиматума, јер му га је показао министар Лаза Пачу, који је замењивао одсутног Пашића. Штрандман овај документ назива „одвратним”, писаним са само једним циљем – да се отвори пут „за обрачун са Србијом која је била препрека германству на његовом путу према југу”. У разговору са краљевићем Александром, који је похитао да се саветује с њим, Штрандман је, још пре но што је добио званични став Петрограда, рекао: „Када самосталност балканских држава није била угрожена, Русија је ишла на уступке и повлачила се. Тако је било током анексионе кризе, као и прошле, 1913. године, по питању српског изласка на јадранско море. Међутим, када је претила опасност губитка самосталности балканских држава, Русија то није дозвољавала и ишла је до крајњих граница супротстављања, као што је било у случају Грчке 1821. године и Србије после турске победе код Алексинца 1876. године, а неколико месеци касније, у априлу 1877. године, у случају заштите Бугара. Како ја просуђујем, овај ултиматум/.../ јесте претња суверенитету Србије, па због тога, узимајући у обзир преседане, може се рећи да ће Русија рећи своје у Вашу заштиту”.

Штрандман, који је, после Хартвигове смрти, постао отправник послова руске мисије, препоручио је регенту Александру да одмах пише цару Николају, јер га он одлично

зна из доба његовог учења у Пажевском корпусу, док краља Петра руски цар слабије познаје. Регент је послушао, и у писму истакао да је „захтев који се налази у ноти аустроугарске владе неспојив са достојанством Србије као независне државе и претерано је понижавајући по њу. /.../ Ми смо спремни да прихватимо оне захтеве Аустро-Угарске који су у складу са државним суверенитетом, као и оне које би Ваше Величанство, кад се упозна с нотом, саветовало да прихватимо; строго ћемо казнити све оне чије учешће у злочину буде доказано”.

Срби су одговорили Бечу помирљиво, али часно; није вредело – рат је објављен ...Па ипак, наде за нашу земљу је било: 28.јула касно увече, стигао је телеграм цара Николаја регенту Александру. Николај је обећао да ће његова влада учинити све да до ужасног крвопролића не дође, при чему ће водити рачуна о „достојанству Србије”. У случају да мир не буде могућ, „Русија ни у ком случају неће остати равнодушна према судбини Србије”.

Када је Пашић, иначе човек крајње самоконтроле, прочитао телеграм, прво се, вели Штрандман, скаменио, а онда се прекрстио и узвикнуо: „Господе, Велики Милостиви Руски Цар”, и у сузама почео да се грли и љуби с дирнутим отправником послова. Када је, 30. јула, у Народној скупштини у Нишу регент објавио да Русија неће оставити Србију, узвици радости и наде све су преплавили. Био је то, по Штрандману, дан кад су „људи и партије пружали једни другима руке”, и кад је регент био не само наследник престола, него неко ко је изразио мисао целог народа, спремног да се, ако треба до последњег, бори за своју слободу и част. Штрандману, који се, са српском владом и дипломатским

кором, преселио у Ниш, у конак краљице Наталије, Срби су свакодневно долазили да захвале, а он је своје драгоцене време издвајао да с њима поприча и охрабри их.

За то време, цар Николај је покушавао да умоли кајзера Вилхелма, свог личног пријатеља, да смири ратоборни Беч: „Како би се избегла катастрофа, молим Те у име нашег старог пријатељства да учиниш све што можеш да би задржао свог савезника од корака који би отишли предалеко/.../ Да би се спречило крвопролиће, било би исправније да се српско-аустријско питање преда Хашкој конференцији/.../ Мишљење Русије је следеће: убиство Надвојводе Франца Фердинанда и његове Супруге јесте гнусан злочин – који су извршили појединци Срби. Али, где су докази да српска влада има удела у тим злочинима? Уместо да Европу обавести и да јој омогући да се упозна, а другим странама пружи време да проуче све материјале истраге, Аустрија је Србији дала рок од 48 сати и онда јој објавила рат.

Читава Русија и многи ван њених граница сматрају да је српски одговор задовољавајући: немогуће је очекивати да независна држава може поћи још даље у удовољавању захтевима друге владе. Казнене експедиције се предузимају само у сопственој држави или колонијама./.../ Док трају преговори о српском питању, моја војска неће предузмати никаква изазивачка дејства, о томе ти дајем реч/.../”, писао је Николај немачком монарху. Ништа није вредело: Вилхелм је тобож био за мир, а у ствари је подстицао Фрању Јосифа да покрене трупе ка Београду. И рат је дошао. Цар Николај је у сукоб ушао, упркос недовољној спремности руске војске, да би заштитио своју браћу Србе. Због тога је изгубио и престо и главу, а жртвовао је и целу породицу. Његову

жртву Владика Николаја је упоредио са жртвом Светог цара Лазара, који се за бој није одлучио у складу са бројношћу војске која га је нападала, него у складу са величином светиње коју је бранио.

Улога цара Николаја у пребацивању српске војске из Сан Ђовани ди Медуа у Албанији на опоравак у Грчку и Северну Африку је, зна се, такође непроцењива: наши „савезници” су толико оклевали да пошаљу бродове по Србе који су прешли албанску Голготу да је руски монарх запретио склапањем сепаратног мира са непријатељским државама ако се србској војсци хитно не помогне.

Први део Штрандманових мемоара завшава се повешћу о бугарском вероломству, као и сведочењем о његовом одласку у србске добровољце, на Солунски фронт, где ће постасти регентов ордонанс, и учити, с горчином: „Упркос неморним молбама краљевића Александра да привремено одмене његову исцрпљену војску, савезници – Французи и Енглези – су то упорно одбијали, уз разноразне изговоре” (Русија се, 1917. и 1918, бавила о свом јаду). Српски војници су, вели Штрандман, ипак били непоколебиви хероји, спремни да се боре до победе. И победили су много надмоћнијег непријатеља. (А о „савезницима”, нарочито Енглезима, који су све време саботирали отварање Солунског фронта, вреди читати документовану студију професора др Драгољуба Живојиновића, „Невољни ратници”, која се 2008. појавила у Заводу за уџбенике.)

Последње речи објављеног дела Штрандманових мемоара припадају краљу Александру, који је руске избеглице примио у Југославију свим срцем и који је свом руском ордонансу 19. новембра 1929. написао: „Уверавам Вас да се моја

осећања према земљи, којој мој народ и ја дугујемо вечну захвалност, никада неће променити, и ништа их не може ослабити. Ви ћете за мене увек остати представник ТЕ РУСИЈЕ”.

Године 1896, Драгиња Петровић, угледна хришћанка из Београда, супруга Станојла Петровића, прво активног официра, а касније државног чиновника, послала је, уочи крунисања последњег руског цара из династије Романова, велики дар Србије и српског рода наследнику престола Трећег Рима. Архимандрит Платон, чије је сведочење у свом тексту „Косовски крст Цара Мученика” пренела др Ксенија Кончаревић, записао је о каквом је дару реч: „Преко пријатеља својих, она је пронашла у јужним нашим крајевима, тамо на Косову, једну некада српску, а сада поарнаућену, стару породицу, која је у великој тајности и стотинама година чувала један историјски свети крст. То је био крст од Часнога дрвета (Крста Христовог), а по предању нађен одмах по свршеној Косовској бици баш код нашега кнеза Лазара. /.../ Зато, преко родољуба, откупи одмах, од те арнаутске фамилије тај Крст за знатну суму новца, да га нашим најбољим кујунџијама, који уметнички израдише до савршенства диван оквир, од сребра и злата, са одговарајућим постољем.” Крст је Драгиња Петровић, иначе ктиторка цркве на Новом гробљу у Београду, однела поглавару Цркве у Србији, митрополиту Михаилу, који га свечано освештао на дан Светих Константина и Јелене, 21. маја 1896, да би, пошто је десет дана боравио у Саборној цркви у Београду, где су га побожни Срби целивали, био послат на дар младом императору Николају, на дан његовог крунисања. Драгиња Петровић му је крст послала уз пропратно писмо, у коме је, између осталог, стајало: „Имајте доброту, Велики Господару

Императоре, свемилостиво примити овај свети Крст на данашњи велики дан Светог Крунисања и миропомазања Вашег, од љубави Српкиње Православне и у име свију Срба, који гаје оданост и љубав према Русији. Овај је Крст (само дрво) нађен на пољу Косову, где је погинуо српски цар, великомученик Лазар, бранећи свету веру Православну, свој народ и своју државу од Агарјана. /.../ И Србима ће синутти Сунце правде, помоћу милости Монарха Руског – Првог Словенина./.../Падам на колена пред Престолом Вашег Царског Величанства и подносим ово Свето Знамење из велике љубави према цару целе Русије – свагдашњем заштитнику Српскога Народа”.

Овај, више него симболичан, чин као да је цара Николаја трајно определио за бригу о Србима. Када су, после хабзбуршке анексије Босне и Херцеговине, краљевић Ђорђе Карађорђевић и Никола Пашић, посетили цара Николаја, Пашић је о сусрету записао следеће: „То је најприроднији човек на свету, као и наш краљ Петар...Он је одмах са мном био интиман као стари пријатељ.../.../ Није ништа обећао, али саосећа за наше невоље. Каже да морамо да чекамо осам до десет година, и да све трпимо, а видео сам да му је било криво што је то морао да каже, па је пожурio да нас утеши и да каже: „Ми вас никада нећемо оставити”. У фебруару 1914. Никола Пашић је опет био примљен на руском двору. Тада је донео брачну понуду – да се царева најстрија кћи, Олга, уда за престолонаследника Александра Карађорђевића. Цар му је, на расстанку, рекао: „За Србију ћемо све урадити, поздравите краља и реците – за Србију све ћемо урадити”.

Јуна и јула 1914, цар је покушао да спречи немачко – аустроугарски рат против Србије. Имао је одличне везе и са

Бечом и са Берлином (он и цар Вилхелм били су добри пријатељи), али није вредело. На вапај престолонаследника Александра, цар је одговорио да ће Русија (иако још није била спремна за велику војну), остати уз Србе. И ушао је у рат због мале православне Србије, због чега је његову жртву Владика Николај касније упоредио са жртвом Светог цара Лазара (јер, цар је изгубио престо због рата који је исцрпео Русију и довео до велике побуне која је, између осталог, руковођена из непријатељског Берлина). Године 1916, када су савезници оклевали да србску војску, после албанске Голготе, превезу на места опоравка, цар Николај је запретио сепаратним миром са Централним силама, после чега су савезнички бродови одмах стигли.

Пред ноћ између 16. и 17. јула 1918, када су бољшевици убили цара Николаја и његову породицу (жену и петоро деце), Царски Мученици Романови су се молили пред иконом Мајке Божје Тројеручице, верном копијом хиландарске светиње. Тако се мистички лук затворио. Није нима ло случајно што је Србска Црква пре Другог светског рата покренула процес канонизације Цара Мученика Николаја, и што је владика Николај дао да се израде његове фреске у Светом Науму на Охриду и у Жичи. Био је то доказ љубави према ономе ко је себе и династију жртвовао за Србију.

2014.

Из историје још једне Крајине

Украјина – војна крајина руске империје

„Ој, Крајино, крвава хаљино, / с тебе вазда започиње кавга./
С крвљу ручаш и с крвљу вечераш,/ све крваве бројиш за-
логаје”, певали су Срби из Босанске Крајине. Глагол „крајинати” значи „ратовати”; крајина је војна граница. А Срби су, вековима, били крајишници. Тако су се нашли и у Украјини, и тамо, где сада евромајдановски нацисти воде борбу против слободољубаца Новоросије, биле су велике србске насеобине, Нова Србија и Славјаносербија. О тим крајевима маштао је Црњансков Вук Исакович, показујући руком више небо него земљу и говорећи: „Тамо аз појду!” У те крајеве стигао је његов синовац Павел, да би се борио под заставом православне владарке, али и да би, носећи Косовски завет у срцу, доживео разочарења.

Украјина је војна крајина Руске империје према Западу и према Турској. Тамо су се нашли и Срби. До средине 19. века, каже познати историчар Мита Костић у делу „Српске насеобине у Русији”, у малоруском народу је реч „Србин” значила исто што и припадник лаке коњице, хусар.

О томе неколико речи у тексту који следи.

„Тамо аз појду“

Петар Велики позвао је, почетком друге деценије 18. века, Србе да се населе на малоруску границу и да је штите од Турака. По Захарији Орфелину, његова логика била је једноставна: „Кад српски народ тако верно служи господару иноплеменом и иноверном, тим верније ће служити господару који је с њим једнога језика и при том и једне вере”. Године 1723, србски официр у руској служби, Јован Албанез, стиже у Потиску и Поморишку војну област да прикупља Србе спремне да пређу у Малу Русију. Нуде им се плата, земља и привилегије. Одазива их се преко хиљаду, и 1727. настаје Србски хусарски пук.

Бечки двор је гневан, али не сме превише бурно да реагује, због савеза са Русијом. Међутим, прете митрополиту Викентију Јовановићу који је у Сремске Карловце позвао руског учитеља Суворова. Касније се, како каже Мита Костић, уводе и сурове казне за Србе који би хтели да напусте Хабзбуршку монархију: „Ако им се кривица помоћу два заклета сведока докаже, имају се осудити на смрт, и то ради стварања што веће одвратности, на вешала. У сумњивим случајевима дозвољена је и тортура. /.../ Иако се забрањено на све народе у Монархији, Србима и Власима је нарочито забрањено да примају ратну или цивилну службу страних сила, или такву да траже или се из државе селе”.

Има сеоба

Ипак, србске сеобе у Русију не престају. Нарочито се то збива после одлуке царице Марије Терезије да развојачи

Потиску и Поморишку границу и поунијати своје православне поданике, када вешти руски посланик у Бечу, гроф Михаило Бестужев – Рјумин, у договору с царицом Јелисаветом Романовом, успева да помогне пресељење Срба; тада у Малу Русију, са народом, стижу србски официри Јован Хорват, Рајко Прерадовић, Јован Чарнојевић и Јован Шевић. Јован Хорват јануара 1752. добија чин генерал – мајора и прима задатак да на десној обали Дњепра формира Нову Србију, чији центар постаје тврђава Свете Јелисавете, касније Јелисаветград. Између Бахмута и Луганска на Дону, официри Шевић и Прерадовић 1753. подижу Славјаносрбију, а 1756–1759. стиже нови талас србских имиграната из Босне, Далмације и Црне Горе (сматра се да их је у 18. веку у Русију стигло око десет хиљада). Срби насељеници су се борили за Русију против Пруске и Турске, као и у Пољској и Запорошкој Сечи. Како бележи Никола Б. Поповић: „У руској војној служби каријеру високих официра стекло је 25 генерала, 17 пуковника, 8 потпуковника и 37 мајора”. Истицали су се јунаци попут Јована Стојанова из Петроварадина, који је, као генерал – мајор, био командант србског, угарског и влашког хусарског пука, показавши велику смелост у борбама против Турака, Татара и Пољака. Стеван Витковић, бригадир Србског хусарског пука, добио је велика имања за показану храброст.

Из Црне Горе по помоћ је стигао владика Василије Петровић, који је, ради упознавања Руса, објавио 1754. „Историју Черној Гори” и са собом понео велику новчану помоћ. Он је још два пута долазио у Трећи Рим (марта 1766. у Русији је и умро), тражећи руско покровитељство над Црном Гором, што је, све до епохе НАТО вазала, Мила

Ђукановића, трајно определило русофилство црногорских Срба.

У Русију је стигао и владика далматински Симеон (Кончаревић), покушавајући да нађе заштиту од католичких насртаја на своју паству.

Погледао је смрти у очи

Познат је био и Петар Текелија, потомак угледне породице официрског племства, пореклом из Арада. Кад је напустио службу Бечу, обрео се у Србском хусарском пуку у Русији. Као потпуковник, командант летећег одреда, истакао се у Седмогодишњем рату против Пруске, када је, у борбама за Берлин, заробио преко хиљаду непријатеља. Борио се у Пољској 1767. и у рату против Турске 1768. Године 1774, добија орден Светог Ђорђа и бива постављен за команданта Новоросијске области. Мирно, и без проливања крви, смирио је Запорошку Сечу после буне Јемељана Пугачова. Добио је орден Светог Александра Невског, а 1788. под командом грофа Потемкина, борио се против Турака на челу Кавкаског корпуса (Кримским корпусом командовао је Суворов). Умро је 1792. године, „јуначки обучен, на канабету седећи смрти је у очи погледао и умро”.

Живот Срба у Руској Крајини

Многи Срби су маштали да се одселе у Русију. Милош Црњански, у роману „Сеобе”, ту машту описује кроз

размишљања главног јунака романа, Вука Исаковича, србског официра који би радо отишао из службе Хабзбурзима, што Србе стално притискају да се покатоличе: „Русија му се чињаше као неко надземаљско царство. Чуо је да су неки тамо који су из белог света дошли, постали богати и моћни. Да су одмах добили по један чин више. Да су цркве дивне и слатко православље. Овде га је чекала само беда и непрекидна жалост, што га је чинила безумним, очајним, чудним”.

Срби су места која су основали у Новој Србији и Славјаносрбији назвали по варошима одакле су – од Чанада и Бечеја, преко Суботице и Земуна, до Вршца и Сланкамена. Руска држава је подржавала њихово свештенство и верски живот, а имали су, као народ, и привилегије, које су покренуле привреду у Новомиргороду и Јелисаветграду, као и другде где су се Срби обрели. Симеон Пишчевић, официр који је из Хабзбуршке монархије дошао у Славјаносрбију, записао је да су „наши генерали Хорват у Новој Србији, Шевић и Прерадовић у Славеносрбији учинили од пустиње земљу обећану, насељену, обрађену, оплемењену и земаљским родом изобилну”.

Прота Петар Булић из Новомиргорода писао је свом куму, јеромонаху Лазару у Банат, хвалећи царицу Јелисавету и верску слободу: „Овде реч Божја није везана као тамо од иновераца /.../ Овде је само наше племе и род, нико од неверника, Римљана и Унијата”. Марија Станкова из шанца Коробчина код Новомиргорода свом оцу Николи Станковићу у Будим писала је, 22. новембра 1753. године: „Коме тамо рђаво иде, овде ће му добро бити/.../”

Због истоветности вере и сличности духа, због словенског порекла и језика, Срби Нове Србије и Славјаносрбије

асимиловали су се, и већ половином 19. века они су, сви, постали Руси. Њихов траг је, као и траг руске помоћи Србима у борби за слободу, ипак остао у историји.

Данас, кад Украјина гори на удару НАТО слугу пореклом евромајдановског, галицијског унијатства, верујемо да међу бранитељима Новоросије има и потомака Срба који су дошли у руску Крајину да се не би поунијатили, да би остали слободни и усправни православни хришћани.

2014.

Од Србске Крајине до Украјине: неонацизам против православних

Скуп у Београду

Руски Фонд стратешке културе и Факултет за дипломатију и безбедност из Београда организовали су, 17. октобра ове године, научну конференцију „Борба против нацизма 1944–2014”, уз пратећу изложбу „Нацизам поново убија: Новорусија 2014”.

На скупу су, између осталих, учествовали: Веселин Буретић, Вељко Ђурић Мишина, Бранко Крга, Јелена Лопичић – Јанчић, Александар Раковић, Дејан Мирковић, Гордана Божиновић, Мирјана Ковачевић, Душан Пророковић, Зоран Чворовић, Александар Павић, итд. Нарочито је било значајно излагање руског економисте Валентина Катасонова, творца алтернативне економске парадигме, супротстављене, у име хришћанских вредности, либералном капитализму. Скуп су водиле, у име Факултета за дипломатију и безбедност, челница ове образовне установе, Виолета Таловић, а у име Фонда стратешке културе Ана Филимонова.

Зашто се сећамо?

Излагање Ане Филимонове било је веома значајано. Она је истакла да је ослобађање Србије 1944, уз помоћ Црвене армије, једна од славних страница историје, која се не сме заборавити, као и ни сарадња Србије и Русије у Првом светском рату. Појава неонацизма на Украјини наводи нас, пак, да се умећу отпора учимо из оба светска рата.

Зашто нам је потребно да се сећамо? Зато што је циљ Запада да промени матрицу наше самосвести – а тај процес не смемо пасивно да посматрамо. Да бисмо сачували будућност, морамо имати СВОЈЕ тумачење историјске фактографије, а не оно које нам намећу непријатељи. Прекрајање историје је прекрајање будућности.

Крајина и Украјина

Филимонова је нагласила да Русија може и мора много да научи од рата на постјугословенском простору, а нарочито од пада Републике Србске Крајине, која у много чему подсећа на Новорусију. Србска Крајина је разорена војном интервенцијом Хрватске уз подршку НАТО Империје; на жалост, Русија тада није могла да одбрани легитимна права Срба – а, по Филимоновој, Русију је требало бранити управо у Србској Крајини (данас не би било украјинског неонацистичког похода).

Руска научница је такође учила да је метод Запада у рату против хришћанског Истока вековима исти: то је промена идентитета једног дела православног народа, углавном

кроз проверавање, а затим храћење конвертита мржњом према својим дојучерашњим истоверцима и једноплеменцима. Хрватске усташе су углавном потомци покатоличених Срба, а укронацисти поунијаћених Малоруса. Рат против православних води, дакле, сопствени народ с измењеном свешћу.

Филимонова је истакла да се Запад у свом походу на Исток неће и не може зауставити, и да су пасивност и несхватање историје заједничке слабости и Срба и Руса. Ако је неонацистички Запад кренуо у крижарски поход, мора се знати проста чињеница: земља која ослаби и изгуби своју армију у новом рату биће сатрвена.

Стање свести на Украјини

Има ли наде да ће се Украјина вратити себи и руској цивилизацији?

Филимонова каже да већи део Украјинаца, чак и ако не подржавају екстремисте и убице, не разумеју суштину збивања – они су, рецимо, против Порошенка, али не виде опасност новог нацизма у својој држави. Једино је Новорусија схватила шта се збива, али тамо постоји проблем – политички сукоби међу устаничким вођством, који могу постати кобни. Запад је успео на Украјини успео да сазда русофобни народ и државу. Вишегодишња припрема „евромајдановских” омладинских екстремиста у прибалтичким земљама дала је своје плодове – антируска мржња је огромна.

У случају Украјине, постоји непосредна аналогија с Немачком, у којој је англоамеричка банкократија

20-их година 20. века подржавала нацисте ради обрачуна са Совјетским Савезом. Корпоративне елите су стајале иза људи какав је Хитлер, као што и данас стоје иза укронацистичког похода.

Позивајући своје србске колеге на заједничку борбу против нацизма, Филимонова је истакла да Русији предстоји дуг пут освешћивања негда братске Украјине. Али, тим путем се мора ићи.

2014.

**Балкан
балканским
народима**

Шта знамо и чему се надамо: православна аналитика, данас и овде

Пример

„У стратешком погледу, политика западних сила се може најбоље објаснити „теоријом домина“: када се домине исправно поређају, па се поремети равнотежа прве, онда све остале падају за њом једна за другом. Југославија је била почетна домина; Русија је предвиђена као последња. Први пут у историји указала се прилика да Русија буде потпуно уништена и православни народи с њом. Заведен празним обећањима и уверен у чврстину савеза са Украјином, руски народ се бацио у бездан, уверен да ће у пропасти Совјетског Савеза наћи свој спас, али је из те кризе изашао ослабљен економски, политички и војнички. Преконоћ лишена поморских база на Балтичком и Црном Мору, Русија се наједном нашла на историјској сцени као џин одсечених руку. И руски непријатељи нису одолели искушењу да продру у ту политичку пукотину. Али Русија је, упркос своме паду, остала нуклеарна сила, па је било немогуће напасти је

одмах и непосредно, јер би то изазвало атомски рат. Случај Југославије је у том одлучном тренутку добродошао, стога што се ту, у најкраћем року, могао изазвати рат између православних и муслимана, баш као у Русији. Међусобно уништење православних и муслимана је најбољи „рецепт” за унутрашње разарање Русије, а уједно служи њиховим заједничким непријатељима./.../ Засада нема корисније политике, све док непријатељима не успе да изазову судар међу самим православним народима, по примеру Молдавије, а на дасве рат између Русије и Украјине, у нади да би тада дошло до православног нуклеарног сукоба. Извесно је да би у том случају страдала и Европа, али шта мари ако се Руси и Украјинци буду узајамно уништили. У противном, Америка би дотукла Русију на издисају. Осим ако Русија, у самртном часу, не нађе довољно снаге да Американцима узврати атомски поздрав./.../Има ли начина да се тој ратној машини стане на пут и постоји ли за православне народе нада на спас? Они ни од кога спас не могу очекивати изузев од Бога и од себе самих. Речју, *једино савез њправославних народа може да заустави и ои̑клони њерси̑екѡиву Треће̑е̑ све̑ѡско̑ ра̑ша*. Не само да се тада нико не би усудио да тај блок нападне него би можда и муслимански народи најзад увидели да су ударили кривим путем, јер се до сада нису борили за сопствене интересе него су били само играчка у рукама својих смртних непријатеља”(1).

Ако мислите да је ово неко писао скоро, с обзиром на данашњу политичку ситуацију, варате се. Ове речи припадају др Марку С. Марковићу, србском полихистору и доктору са Сорбоне (докторирао на „Философији неједнакости”

Николаја Берђајева), написане су пре више од две деценије, и објављене у књизи „Православље и Нови светски поредак”. Оне показују колико православно хришћанство са својом историософијом помаже човеку да гледа дубоко и види далеко, што је један од главних циљева политичке анализе.

Знали смо, знали

Православни човек, једноставно, зна шта се збива, ако не жели да, из страха или користољубља, забије главу у песак привида и интереса. И то зна на основу Предања које му је поверено, а не на основу сопствене „премудрости”. Потписник ових редова је, из те перспективе, почетком и средином деведесетих година прошлог века, писао анализе. Тако сам, у часопису „Образ”, објавио чланак „Уочи битке за Русију”, настао крајем 1995. У њему, између осталог, стоји: „Рат твораца „новог светског поретка” против Србије био је само увод у рат против Русије и руског народа. Он није почео јуче, него давно: још су папини крижари у доба Светог Александра Невског хтели да Русију на силу потчине „Светом Римском”, односно папином, царству. И они, и њихови потомци, све до Наполеона и Хитлера, претрпели су неуспех: Бог је штитио руску земљу, и давао јој снаге да победи” (2,180).

Како сам знао шта се спрема? Читао сам, између осталог, пророчанства руских светих. Тако је Серафим Саровски говорио о бољшевичкој револуцији и оном после: „Биће

погибија многих људи верних отаџбини и пљачка црквене имовине и манастира; скрнављење Цркава Господњих; уништење и пљачкање богатства добрих људи, реке руске крви биће проливане. Али ће Господ помиловати Русију и путем страдања ће је привести у велику славу” (2,102). Зар се то није дословно испунило? Била је крвава револуција, прогон вере и Цркве; било је постреволуционарно бунило; а гле сад – Русија је, од пада комунизма, подигла тридесет хиљада нових храмова и манастира, и милиони људи долазе да се поклоне светињама, какве су Појас Мајке Божје и Дарови мудраца Христу.

У тексту из 1995. „Православна монархија и апокалипса: хоће ли бити последњег цара?“, забележих следеће: „Схиархимандрит Антоније (Чернов), који је био келејник Владике Теофана (Бистрова, духовника Царске Породице и епископа Руског Заграничја, који је умро у Француској 1943, нап. В.Д.), допуњава ову реч својим сећањима на владикина прозрења: „/.../ Непријатељи ће на Русију нагрнути као скакавци. „Зар је то рат?“, питао је Владика Теофан (мислећи на Други светски рат, нап. В.Д). Рат ће бити кад сав свет крене против Русије”. И заиста, антихрист ће Русију представити као непријатеља читавог света, јер ће она себе огласити за православну кад Православље ишчезне (у другим земљама, нап. прев.)” (2,106).

Кад човек гледа русомрзачку хистерију власти, јавних и тајних, „постхришћанских” држава које води Вашингтон и Брисел, ове речи не могу а да му не падну на памет.

А то је, најпре, због тога што се Русија враћа православним коренима, и доноси законе који обнављају хришћански

морал као основу права. Против Трећег Рима устао је читав неопагански свет, са мржњом отпадника од Христа.

Шта нам је донело хришћанство?

Својевремено је руски песник, Осип Мандељштам, записао: „Данас је сваки културан човек хришћанин”. Живећи у доба „рата који сећање брише” (Миодраг Павловић), морамо, увек и свагда, да се сећамо те чињенице, и да знамо да је наш свет, европско-медитерански, у свом корену хришћански, и да је оно што се данас збива огроман рат против хришћанских темеља тог света.

Ми живимо тако што подразумевамо да је начин нашег живота нешто „природно”, неупитно, што је увек било тако. А није. Пре Христа и Цркве, било је друго и другачије. Рецимо, постојало је жртвоприношење људских бића; људе нису убијала на жртву својим боговима само дивља канибалска племена, него и високоразвијене цивилизације, попут мајанске и ацтечке. Трговачка цивилизација Феничана, од чијег алфабета потичу и грчка и римска слова, приносила је своју прворођену мушку децу на жртву Молоху, бацајући их у усијану пећ. Чак и у античкој Грчкој, било је култова попут оног Дионисовог, у коме су пијане менаде, његове пратиље, у оргијастичком заносу убијале и комадале оне који би одбијали да им се придруже, што је оставило трага у миту о Орфејевој смрти. Дионис се у Риму звао Бахус, и римска власт је муке видела да би спречила крваве баханалије.

Свега тога је нестало када је победило хришћанство, и кад је оно постало државна религија.

У Спарти, новорођенчад која би се родила са телесном маном, била су немилосрдно убијана. У Риму, отац је, во времја оно, са дететом – инвалидом могао да учини исто. Могао је, у раном периоду римске историје, жену и децу да прода у дужничко ропство. Дошло је хришћанство, и тако нешто постало је незамисливо. Породица се утемељила на речи Господњој о нераскидивости брачне љубави, и на речи Светог Павла да жене треба да поштују мужеве као Црква Христа, а мужеви да воле жене као Христос Цркву, спремни да се за њих голготски жртвују.

Разврат је, пред крај Римске империје, разјео њену стару славу.

Дошло је хришћанство, и чедност је проглашена врховном врлином, а брачна верност иконом односа Богочовека и Новог Израиља.

У античкој Грчкој, педерастичка се сматрала уобичајеном: спартански војници били су везани сексуалним везама старијих и млађих војника, а у демократској Атини младићи су услуге учитељима могли да плаћају телесно. Дошло је хришћанство, и вратило мужеве женама.

Жене су своја права први пут добиле са хришћанством; између осталог, и право да имају своју реч кад је васпитање деце у питању.

Пре Христа, држава је, у ликовима својих царева, била обоготворена. Дошло је хришћанство, и одредило границу државној власти. Свети Амвросије Милански није дозволио цару Теодосију Великом да се причести, јер је крив пред Христом због насилног гушења једне побуне; тиме му

је ставио до знања да се његова власт може простирати само до олтара...Светиња је у руци епископа, као наследника апостолског. Када се ромејски цар пео на престо, добијао је од ђакона храма Свете Софије врећицу прашине, да зна ко је и шта је, без обзира на власт.

Хришћанство је, вековима пре тзв. „грађанских револуција”, раздвојило јавну и приватну сферу.

Човек више није био потпуно потчињен држави и њеној власти над собом.

А болнице? Прве болнице у историји човечанства појавиле су се у „Василијади”, монашком предграђу Кесарије Кападокијске, и основао их је Свети Василије Велики са својим монасима, у четвртом веку после Христа.

А наука? Хришћанство је рашчарало природу, у антици препуну недодирљивих богова, и омогућило науци да је истражује и помаже човеку у „долини суза”.

У толиким областима, вера у Христа оставила је свој неизбрисиви златни печат, без обзира на оно што је Николај Берђајев звао „достојанством хришћанства и недостојношћу хришћана”, без обзира на све падове и промашаје због који је Свети Јован Златоусти рекао: „Да смо ми хришћани као што треба, не би било ниједног незнабошца”.

Дакле, основе свега што нам данас изгледа најнормалније и неотуђиво наше у свету у коме живимо, хришћанске су. Зато православни аналитичар зна и шта се данас напада, и шта се брани. Јасно му је зашто Вашингтон и Брисел Србима отимају Косово и намећу геј параду, као и зашто њихови послушници на власти у Београду на све пристају – били су ти послушници, на несрећу своју и свог народа, лажни националисти, националисти без Христа, па су лако постали

антихришћански глобалисти и слуге либерал-канибализма маскираног у капитализам „отвореног тржишта”. Најкраће речено: не може се бити на страни Русије, а издавати Косово и организовати геј парада – то је православном Србину јасно управо зато што је православан, зато што има Предање Цркве од Истока као спознајно оруђе по преимућству.

ЗА ШТА СЕ БОРИМО?

Живимо у времену када од рата Запада против Русије зависи судбина човечанства, па и Срба. Ако Запад победи, разориће православне земље, а на планетарну власт ће довести антихриста, последњег лажног месију у злу уједињеног човечанства; ако Русија победи, историја се продужава да би у њој био посведочен Христос, Распети и Васкрсли Спаситељ. Србија је, у овом тренутку, под антихришћанском окупацијом, која доноси паганизам геј параде, еутаназије, „сексуалног васпитања” од вртића, рушења свих породичних и моралних вредности; док биолошки потомци Светог Саве и Цара Лазара то не схвате, бивајући спремни да, жртвом, постану и духовни потомци својих предака, тонућемо све дубље у утварност приче о „ЕУ која нема алтернативу”. Зато сада, као и некад, морамо устати ЗА КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ. То нам је мера и провера.

2014.

Упутнице:

1. www.pravoslavni-odgovor.com/New_Age/Pravoslavlje_i.../12.htm
2. Владимир Димитријевић: Знаци времена и знаци наде, Манастир Хиландар, Београд, 1997.

Бугарска „реална политика“ кроз векове и данас

Побуна историчара

Септембар 2014. године у Бугарској довео је до побуне Иницијативног комитета за ревизију историје, састављеног од угледних историчара, који нису више могли да гледају како њихове младе колеге из невладиних организација плаћених са стране намећу у најмању руку, чудну историјску перспективу младим Бугарима. Међу угледницима који су дигли свој глас били су директор Института за историјска истраживања Бугарске академије науке Пламен Цветков, као и директор Националног историјског музеја Божидар Димитров, који је истакао да „уџбенике треба да пишу озбиљни историчари, а не момци и девојке који су можда много паметни, али држе се кључних теза фодација које се финансирају из иностранства”. Као пример НВО читања бугарске историје, навео је тезу из једног од уџбеника да је ослобађање Бугарске од Турака 1877–78 (уз руску помоћ) било излишно, јер су трошене паре на војску, што је лоше утицало на бугарску привреду, па се „драстично смањио

број узгајаних коза”. Академик Георгије Марков се слаже са жељом Министарства просвете да се у уџбеницима унапређује толеранција, али да се не сме ударати на националне хероје.

Једноставно речено, Бугарска је под окупацијом.

Иако у њој има партија које су против ЕУ, за излазак из НАТО-а и сарадњу с Русијом, власт је под шапом Вашингтерне. И то је довело до Путинове одлуке да Јужни ток не иде преко Бугарске.

Глас бугарског председника

Године 2014, на Дан Европе, (некада је био Дан победе над фашизмом, за који је Русија дала двадесет милиона живота), председник Бугарске Розен Плевнелијев је устврдио, на предавању у Штутгарту, да „агресивна и националистичка Русија” „гради према Балкану” и прети дестабилизацијом читаве југоисточне Европе, па и Бугарске. Он је оптужио Русију да у свом „продору на Балкан” користи „националисте, олигархе, корупцију, пропаганду и енергетску зависност”, као и „канале утицаја из комунистичких времена”. Тада је и обећао да ће Бугарска „подржати даље санкције против Русије, упркос великој зависности од руских енергетских испорука”.

То је било сасвим у складу са ставом Вашингтерне: „Није прави тренутак да се ради с Русијом”, изјавила је амбасадорка САД у Софији Марси Рис.

Немачка штампа је усрдно похвалила наступ председника Плевнелијева, истакавши да је он на челу бугарских

политичких снага које су подржале западне санкције против Москве.

Тако се 2014. поновила историје, она из Првог светског рата.

Историја као понављање

Ево шта пише руски митрополит Венијамин (Федченков) у својим сећањима на белу армију и генерала Врангела на Криму: „Као што је познато, Бугари су и тада били с Немцима. Једном сам у продавници срео Бугарина официра и рекао му са отвореним прекором:

– Како то ви, браћа Словени, које је Русија ослободила својом крвљу од турског јарма, сад војујете против нас?

– Ми смо – сасвим бестидно ми је на бугарском одговорио пуначки официр – реални политичари.

То јест – где ми је корисно, тамо и служим. Згадило ми се у души од такве бездушности и окорелости”.

Када је Бугарска 1915. напала Србију, цар Николај Други Романов је изјавио: „Заувек сам ишчупао Бугарску из свог срца”.

После издаје пројекта Јужни ток, историчар Андреј Иванов је подсетио јавност Русије: „Бугарска се близу пет стотина година налазила под турским ропством, од кога их је ослободила Руска армија у рату са Турцима 1877–1878. Тадашње расположење руског друштва било је и више него бугарофилско. Но године 1887. Бугарска је окренула леђа Русији и преоријентисала се према Бечу, а бугарски цар постао је године 1908. Немац Фердинанд Кобург. Бугарска

је, како су велики руски мислиоци Константин Леонтијев и Достојевски упозорили, веома брзо заборавили благодарност која дугује Русији. Бугарска се преобратила у оруђе интриге Аустро-Угарске и Немачке против Русије. Године 1913. Бугарска је приредила веома непријатно изненађење Русији када је војно напала православне Србе и Грке. У Првом светском рату Бугарска се борила на страни Централних сила. Током 1914. лукаво и подло држала се неутрално, док је стварно помагала Немачкој. У октобру 1915, када се чинило да се ратна срећа коначно окреће у корист Берлина, Бугари су отворено стали на страну Немаца, Аустријанаца и својих јучерашњих вишевековних угњетача Турака. Бугари су нанели вероломни удар Србији јер су је напали подло иза леђа. Овај потез Бугарске изазвао је у руском друштву бурно негодовање. Руси су их крстили разним именима: ‚лукаве бугарске лисице‘, ‚балкански авантуристи‘, ‚немачки робови‘, ‚срамота словенских народа‘. Нарочито је запрепастило Русе да су се Бугари повезали са Турцима, који су их пет векова држали у понижавајућем ропству... Бугарска је била противник Русије и у Другом светском рату. Бугари су постали савезници Москве тек у септембру 1944, после војног пораза Немаца. Одмах по распаду Совјетског Савеза Бугарска је наставила антируску политику, какву је водила у Првом и Другом светском рату”.

То уопште не значи да међу Бугарима нема људи који воле Русију, и који су спремни да се боре за бугарско – руски савез. Таква је патриотска партија Атака, чији се представници херојски боре за независност своје отаџбине у савезу с братском Русијом. Али, главна линија државне политике је данас, као и јуче: ко јачи, Бугарска уз њега.

Надамо се да Србија никад неће бити у власти „реалних политичара” којих се руски владика Венијамин толико гадио.

2014.

Још није готово – има излаза или Балкан балканским народима

Шта је говорио Владика Николај?

Тешка је судбина Балкана под чизмом НАТО-а, Светске банке и ММФ-а. Али, Балкан, само ако хоће, и данас може избећи црну судбину. Довољно је да се сети идеје Светог владике Николаја, који је, у свом делу „Србски народ као Теодул”, писао: „После свих перипетија и свих лутања Срби се морају вратити на идеју свога великог Вожда: Савез свих православних народа на Балкану с наслоним на православну Русију. И то све не ради царства земаљског него небеског, не ради славе и величине државне него ради служења Христу Богу. Теодулија једноверних народа био би смисао и програм те историје./.../Свака велика и спасоносна идеја остварује се споро и трудно, и то обично на мучеништву и крви својих зачетника. Хришћанство је изашло на светлост дана и признато тек после триста година. Карађорђева идеја о савезу слободних народа Балкана запечаћена је Вождовом крвљу у Радовању и чекала је своје остварење до сада ето

120 година. Но, то је идеја велика и спасоносна, те ће се с Божјим благословом и остварити, ако је сви Балканци прихвате./.../Речено је србском пословицом, да на мрзану кућа остаје. А у руским народним причама увек је презрени и „глупи” Иванушка на крају морао спасавати своју браћу, која су се правила паметнија од њега. Тако ће православни Словени са осталим православним народима, као мрзан и презрени Иванушка, спасавати обе хемисфере света, Исток и Запад. Каквим програмом? Да ли насиљем, освајањем, гордошћу, себичношћу, палезном теократијом, светском аутократијом, вашарском демократијом? Не, никако, него теодулијом (служењем Богу и ближњима, нап. В. Д), свакидашњим програмом србског народа.”

Идеја балканског заједништва кроз историју

Заиста, Карађорђе је, још у Првом устанку, имао идеју јединства балканских народа у борби против Турака. После слома устанка, вожд се обрео у Бесарабији, на територији Руске царевине, где је ступио у везу са грчким вођом Александром Ипсилантијем, који је основао удружење „Хетерија Филика” ради борбе Грка за слободу. У својој књизи „Смрт Карађорђева” Алекса Иванић пише: „Грци су велику наду полагали у Карађорђа, који је својом прошлошћу пружао гаранцију да ће њихова борба против Турака бити крунисана успехом. Споразумели су се да Карађорђе пређе у Србију и да први започне борбу. На то ће дукнути и грчки устанак у Јелади, те ни Русија неће дуго моћи да остане неутрална, него ће морати да се умеша у борбу и да узме

у заштиту своју једноверну браћу.” Убиство Карађорђа је остварење идеје привремено зауставило, али је она наставила да живи.

Гарашаниново „Начертаније” планирало је сарадњу Срба и Бугара ради устанка против Турака. У другој половини 19. века, Михаило Полит – Десанчић се залагао за Балканску конфедерацију свих хришћанских народа, која би Турску неутралисала, а остварила идеју „Балкан балканским народима”. Полит – Десанчић је сматрао да је немогуће образовати велику централистичку државу на европском Истоку. Византија, Бугарско царство, Српско царство нису успели у томе, и ничије империјалистичке амбиције (ни византиских императора, ни царева Симеона и Душана) нису могле бити задовољене. Срби би у евентуалну конфедерацију ушли уједињени (Србија, Стара Србија, Црна Гора).

Идеје Михаила Полит – Десанчића прихватио је и Светозар Милетић, а одмах затим и Светозар Марковић, који је тезе о балканском јединству разрађивао у „Србији на Истоку”. Према Марковићу, Српску федерацију сачињавале би Србија, Црна Гора, Босна и Херцеговина и Стара Србија, посе чега би се приступило приближавању Бугарској. То би био „један савез балканских народа у облику федерације слободних општина и слободних народних држава.”

Владимир Јовановић је видео балкански савез као препреку пангерманизму: „Балкански савез, у којем би свака држава очувала своју индивидуалност и сувереност, а све државе би ујединиле своје снаге, ради одбране општих интереса, не само да би појачао балканске државе против спољашњих напада, него што је још много важније, он би смањио опасност економског супарништва и политичке

суревњивости, којима је понекад отежавано и спречавано напредовање тих држава”.

Владислав Каћански је, поводом устанка Грка на Криту 1867, певао:

Падајте браћо – гините сада,
Дош’о је нашем страдању рок!
Ал’ ће из крви и нашег пада,
Синути слободан нов Исток!

Оно што је сањано, остварило се у Првом балканском рату 1912. године. Потлачени народи устали су да скину окове, и заједнички су се борили за слободу. На жалост, велике силе, пре свега Беч и Берлин (али и Лондон, који никако није хтео јак утицај Москве на Балкану) су умешале прсте, и све се срушило. Али, незаборав је остао. И потенцијал за сарадњу. Касније ће чак и Стаљин покушати да заустави Запад приближавањем Југославије, Албаније и Бугарске. Но, 1948. Тито се окреће Западу.

За Савез православних народа

Наш највећи мислилац у расејању, сорбонски доктор, покојни Марко С. Марковић, још 1991. године објавио је текст „За Савез православних народа”, у коме сагледава будућност: „У стратешком смислу, политика западних сила се може најбоље објаснити теоријом домина’: када се домине усправно поређају, па се поремети равнотежа прве, онда све остале падају за њом, једна за другом. Југославија је била почетна

домина; Русија је предвиђена као последња. /.../ Има ли начина да се тој ратној машини стане на пут и постоји ли за православне народе нада за спас? Они ни од кога спас не могу очекивати, изузев од Бога и од себе самих. Речју, једино савез православних народа може да заустави и отклони перспективу Трећег светског рата. Не само да се тада нико не би усудио да тај блок нападне, него би можда и муслимански народи најзад увидели да су ударили кривим путем, јер се до сада нису борили за сопствене интересе, него су били само играчка у рукама својих смртних непријатеља. Нужно је, пре свега, да православни народи схвате глобални положај у коме се налазе и разумеју да су колективно угрожени, иако, привидно, тешкоће у датом тренутку сноси само њихов православни сусед.” Октобра 2005, Марко С. Марковић је понудио оглед на тему „Шта се десило са Савезом православних народа?” Разочаран, али трезвен, он је истакао: „Да би се постигао тражени циљ, био је довољан међусобни пристанак. У току неколико месеци или неколико недеља могла се изградити једна велика сила и учврстити војно-индустријски блок од Северног до Средоземног мора. Само једно самоубилачко лудило је могло одбацити ту ведру будућност која се налазила на дохвату руке православног света” У свом огледу – ламенту, Марковић тугује, јер се показало да су народи уобличени у „византијском комонвелту” (Румуни, Бугари, Грци) били више уз Америку него уз једноверну Русију, али и „половина српског народа такође жели да уђе у европску заједницу, под влашћу Америке и НАТО-а”. Марковић каже: „Већ годинама покушавам да српски народ пробудим и разбијем његове илузије, али узалуд. Знате ли шта данас српски народ представља у очима

Запада? Одговор је прост: он вреди мање од животињских врста. Светски еколози се одавно брину за судбину делфина, слонова, медведа, птица, жаба, крокодила, а у последње време и слепих мишева и жаба, зато што би њихов нестанак био штетан за даљи развој природе. Али, уништење Срба и Руса нимало не шкоди природи”.

Ипак, стоји чињеница – још није касно. Ако Европа не жели Грчку, ако тлачи Србију, Бугарску, Румунију, ако са своје стране, Русија најзад схвата да не може без Балкана, вредело би покушати поново оно о чему су сањали толики озбиљни и родољубиви људи два столећа. Ако неко каже – Балкан је у НАТО окружењу, нека се сети Јерменије, која је ушла у руску Организацију за колективну безбедност и сарадњу, и чију границу према Турској штите, између осталог, и руски војници (а добила је и системе С 300). Не буде ли, у времену опште измене светског поретка, довољно памети и слоге, балкански православци ће нестати у вртлозима историје. Јер, како рече наша народна изрека, ко неће брата за брата, хоће туђина за господара.

2015.

Полемике о Русији и Србији

О Русији, Србији и православљу последњих времена

*Умом ти Русију схваћии нећеш,
Свеоидии аршин њу не ираии.
Она се друкцијем циљу креће –
У њу иек можеш вероваии.*

Тјутчев

О једном писму

Редакција сајта „Борба за веру” добила је недавно једно електронско писмо од извесне „Јустине Спасовић”:

„Помаже Бог! Молим вас да ми одговорите на недоумицу која ме је затекла као вашег редовног читаоца. Како се у православни имиџ Путина уклапа то што је своју супругу, мајку своје деце, заменио млађом, дугогодишњом љубавницом? Како се у то уклапају неки медијски гегови, и стварање имица супермена? А редовни одласци у Ватикан? Да ли сте ви стварно оно у шта смо ми веровали, или је ово начин

да нам подметнете још једног масона? Будите принципијелни, и истом мером мерите све. Надам се да нећете надмено игнорисати моју поруку, али иако то урадите то ће ми већ објаснити ситуацију. Овај народ је изложен манипулацији, да не кажем тортури ума, већ више од једног века. Да ли ћете и ви да се уврстите у тај кордон вукова у јагњећој кожи. Ми љубимо православну, напаћену Русију, гоњену и подвижничку. Али ви у исти кош трпате и Русију која то није. Где је та моћна Русија да спречи отимачину Космета, и издајнике да заседну на трон у Београду? Понижавајуће је да такве вести преносите и подржавате пред јадним, осрамоћеним србским родом. Нека покаже ту моћ сада, нека сачува те традиционалне вредности сада, и пружу руку рањеној Србији, пониженој, искоришћеној и ојађеној. Сви, па и ви и они, знамо како.”

Редакција ме је замолила да, због многих читалаца који имају сличне недоумице, пошто не стиже свима да одговори, покушам да дам начелни одговор. Потрудићу се, колико ми је то могуће, али унапред кажем: не претендујем на крајњи суд, нити имам намеру да било кога убеђујем у било шта, а поготову да било кога уверавам да је Владимир Путин – Владимир Сунце Јарко, нови крститељ Русије. Циљ ми је да помогнем православним Србима да се суоче са новим историјским околностима у којима се свет нашао, вероватно уочи Трећег светског рата, који ће бити рат антихристових слугу за освајање власти и довођење на чело планете последњег лажног месије у злу уједињеног човечанства. У том рату, силе зла удариће пре свега на Русију, и очито је да руски председник то зна, спремајући свој народ и државу за

страшни изазов будућих дана. Пре него што почнем, цитираћу кључни део недавног Путиновог говора:

„Развој света постаје све контрадикторнији и динамичнији. У таквим условима, повећава се историјска одговорност Русије. Не само као једног од кључних гараната стабилности, већ као државе која доследно брани своје вредности. Између осталог, у међународним односима.

Војно-политичка, економска и информациона конкуренција у свету не само да се не смањује, већ се повећава. Други центри моћи пажљиво прате јачање Русије.

Ми смо се увек поносили нашом земљом. Али, ми не претендујемо на титулу некакве супердржаве, у смислу претензија на светску или регионалну хегемонију, не угрожавамо ничије интересе, никоме не намећемо наш патронат, никог не покушавамо да учимо како ће да живи. Међутим, ми ћемо се трудити да будемо лидери, штитећи међународно право, обезбеђујући поштовање националног суверенитета, самосталности и посебности народа. И то је апсолутно објективно и разумљиво за државу као што је Русија, с њеном великом историјом и културом, с вишевековним искуством не такозване толеранције, бесполне и бесплодне, већ управо заједничког живота различитих народа, с међусобним прожимањем у оквиру једне државе.

Данас се у многим земљама ревидирају моралне норме, бришу националне традиције и различитости између нација и култура. Од друштва се сада захтева не само да призна право сваког на слободу савести, политичких ставова и приватног живота, већ и да обавезно призна једнакост, ма колико то чудно звучало, добра и зла, појмова супротних по свом значењу. То рушење традиционалних вредности

„одозго” не само да повлачи негативне последице по друштва, већ је у корену антидемократско, пошто се спроводи полазећи од апстрактних идеја, далеких од стварности, упркос вољи народне већине, која не прихвата предложене промене и ревизију.

Ми знамо да је у свету све више људи који подржавају наш став о одбрани традиционалних вредности, које су хиљадама година чиниле духовну, моралну основу цивилизације и сваког народа: вредности традиционалне породице, правог људског живота, укључујући верски живот, живот који није само материјалан, већ и духовни, вредности хуманизма и разноликости света.

Наравно, то је конзервативни став. Али, говорећи речима Николаја Берђајева, смисао конзервативизма није у томе што он не дозвољава кретање напред и према горе, већ у томе што спречава кретање уназад и надолу, ка хаотичној тами, враћању у првобитно стање”.

Шта је Путин овде рекао?

Основна теза Путиновог обраћања нацији јесте оно што је својевремено устврдио један од највећих мислилаца Русије 20. века, Иван Иљин: „Ми нисмо ни ученици, ни учитељи Запада. Ми смо ученици Божји, и учитељи самима себи”. Путин је, дакле, јасно рекао: ми не желимо да будемо Империја која ће свету наметати своје стандарде и моделе понашања (који, како је он саопштио у свом обраћању нације 2013, земљама попут Сирије доносе само ужасе разарања и крвопролића). Ми ћемо бранити мирољубиво

сапостојање држава и народа и све норме међународног права, не дозвољавајући наметање било чије хегемоније (то се, наравно, односи на претензије Америке на светску власт и доминацију у свим областима, па и у духовно – моралној). Такође, рекао је да Русија више неће ићи за неолибералном утваром такозване „толеранције”, која није ништа друго до рушење свих оријентира Истине у свету под влашћу новца. Русија вековима постоји по начелу заједничког живота различитих култура: ту су и православни, и муслимани, и будисти, и Јевреји, али и пагански народи. Руски цареви их нису истребљивали, нити на силу преводили у православну веру, иако је православље вера већине. И данас има народића и етничких група који немају више од две – три хиљаде припадника, а руска држава их чува „као мало воде на длану”, буквално им „дајући плату” само зато да остану то што јесу. За разлику од америчког „мелтинг пота”, Русија и даље иде путем онога што је Леонтјев звао „цватућа сложеност”. Путин је у свом говору високо подигао заставу хришћанске аксиологије – устао је против наметања заједници неприхватљивих начина понашања као „демократске норме” за читаво човечанство. Јасно и гласно је рекао: ако је огромна већина једног народа против „политичког хомосексуализма” (израз Наталије Нарочницке) и рушења традиционалног брака и породице, наметање неморала маскирано у „људска права” јесте тоталитаризам, а не демократија (а то значи да убацивање људи и народа у Прокрустову постељу митова није ништа друго до злочин). Путин је, јавно и отворено, стао на страну динамичког, хришћанског конзервативизма, који подразумева да држава није средство достизања раја на земљи,

него спречавања да се свет не претвори у пакао. Зато је и цитирао Берђајева који о овоме говори као норми хришћанског ангажмана у друштву.

Одакле долази овај говор?

Русија је, у 20. веку, прошла најстравичније искуство нихилизма које човечанство може замислити – било је то искуство комунистичког тоталитаризма. Године 1917, срушен је Трећи Рим, а на његово место дошла је Трећа Интернационала. Крвави грађански рат однео је милионе жртава, а затим се појавио ГУЛАГ. Слом СССР-а бацио је Русију под власт западног штићеника, Бориса Јељцина, у чије време је годишње умирало милион људи више него што их се роди. А онда се појавио Путин, који је, веома вешто, успео да уклони Јељцина са власти, да ојача Русију, да заустави њено даље пропадање, које ју је довело скоро до распада и, што је најважније, да је преоријентише ка њеној духовној и политичкој традицији. И све се то дешавало и дешава у условима страховитог притиска западне Империје, чији је главни циљ уништење руске државе и пљачка њених ресурса. Путин је постепено успео да обузда западне агенте у самој Русији – од Ходорковског, преко терористичких група у Чеченији, до разних сорошевских НВО. Недавно је држава увела ред и у информативне куће, РИА Новости и „Глас Русије”. Најважније од свега – Министарство одбране је у рукама родољуба, и војна моћ руске државе расте. Русија је постала значајна и у међународним односима: спречен је амерички напад на Сирију, привремено одложен

удар на Иран. Свега тога не би било да на власти није Путин, који је, још пре неку годину, рекао да се његова земља може ослонити само на две силе – своје нуклеарно оружје и православну веру.

Наравно, Русија је још далеко од идеалног стања. Како каже познати руски геополитичар Александар Дугин, руска „елита” је углавном западњачка и издајничка, и између Путина и народа нема правих посредника. Изазови су и даље огромни: од Украјине, за коју се води борба до опасности од исламског тероризма иза кога стоји Америка. У том и таквом времену, Путин је проговорио у име хришћанске Русије и њених традиционалних моралних вредности. Високо је подигао стег хришћански и све народе којима је стало до слободе пред лицем чудовишта званог либерални капитализам позвао под тај стег. Понудио је алтернативу свету уморног од безбожја новчане моћи. Мало ли је, да нас и овде? И то је, наравно, његово стратешко опредељење, а не тренутни хир. Он је, ове, 2013, цитирао Берђајева, као што је прошле, 2012, цитирао Гумиљова и Солжењицина, па је ред да се сетимо и његовог прошлогодишњег обраћања.

Путин, Гумиљов, Солжењицин

У свом стратешком обраћању нацији крајем 2012. године, председник Русије, Владимир Путин, позвао се на двојицу познатих руских умова: Лава Николајевича Гумиљова и Александра Исаијевича Солжењицина. Овога другог србска јавност углавном познаје: то је славни аутор „Архипелага ГУЛАГ”, „Једног дана Ивана Денисовича”, „Одељења за рак”,

„Црвеног точка” и других значајних књижевних дела, која су га учинила „Достојевским 20. века”. Али, ко је Гумиљов?

Лав Гумиљов је син песника – акмеисте, Николаја Гумиљова, који је, као „бели”, стрељан од стране бољшевика, и чувене песникиње Ане Ахматове. Рођен 1912. и умро 1992. у Санкт Петербургу, и сам је преживео ГУЛАГ, а стваралаштво је посветио разматрању смисла руске историје као повеснице умногоне „евроазијске”. Био је географ, историчар и филозоф. Његови историософски радови и данас га сврставају међу најзначајније руске мислиоце 20. века.

Путин је, говорећи о тешкој епохи у коју човечанство улази, и задацима Русије у скорој будућности, устврдио да је све задатке немогуће испунити ако не буде било „пасионираности” (израз Гумиљова) и патриотизма, онаквог каквим га је схватао Солжењин. Да видимо о каквим је појмовима реч.

Пасионираност

По Гумиљову, етногенеза (настанак једног народа) се дефинише као локална варијанта унутрашњег обликовања условљеног утицајем историјског и пејзажног чиниоца. Као елементи природе, етноси улазе у састав динамичних система у којима се налазе домаће животиње, биљне културе, природни и вештачки предели, рудна богатства и предмети културе. То су, аналогно биоценозама, тзв. етноценозе. Етничност је природна особина човекова, а етничка припадност се осећа као природна чињеница. У непоновљивом склопу одређеног пејзажа настају извесни етноси, а

предели утичу на духовност и обичаје народа (планине, степе, реке, језера, шуме обликују етносе ништа мање од њихове религиозности). Етноси настају од разних народа (Руси су, по Гумиљову, словенско-угрофинска мешавина, са извесним елементима татарске генетике). Етноси имају субетничке формације („горштаци” и „долинари” код Шкота, на пример), али се укључују и у суперетносе (какви су, рецимо, „Запад”, „Исламски свет”, итд.).

Да би настао нови „етнос”, потребан је нарочити чинилац, који Гумиљов назива „пасионираност” (А.Л.Андрејев га дефинише као „посебан ефекат вишка биохемијске енергије, који се испољава у појачаном нагону људи за акцијом”). Пасионирани људи су тзв. „пасионари”, који, желећи да промене свет, стварају и проповедају нове религије и научне теорије, крећу у освајања или, пак, неодступно бране отаџбину. Само пасионари су кадри да стварају нове етносе и да одржавају постојеће. Шта то, конкретно, значи?

Довољно је сетити се периода краха Римске империје: док велико царство духовно и морално трули, и распада се све, одпородице до државе, појављују се једна група „пасионара” – то су рани хришћани, који су спремни да, на основу вере у Христа као Бога Који је постао човек, жртвују своје животе да би потврдили истинитост откровења које им је дато. Хришћани својим моралом обнављају породицу, изграђују другачије типове друштвених односа (жене и робови постају пуновредна људска бића захваљујући Цркви), стварају дела нове културе и нарочите уметности. Када се у Римској империји број хришћанских „пасионара” попео на десетак посто од укупног броја становника, појавио се цар Константин и империја је постала хришћанска. Мухамеду

је било довољно да десетак посто Арапа од пагана учини монотеистима, па да џихад постане средство за ширење ислама које је вековима покретало пасионаре разних народа на нове походе и освајања.

Позивајући се на Гумиљова, који је иначе био искрен „евроазијац”, Путин је Русима и осталим грађанима велике државе поручио: потребна је нова нада, ново одушевљење, нова енергија да се гради. Све остало је самозаваравање. То јест, државе и народи постоје док код њих влада вера да њихово постојање има смисла, и да нова прегнућа нису узалуд. Руски философ, Александар Панарин, показао је да је морталитет у Јељциновој Русији био за милион људи већи од наталитета, и то сваке године, зато што су људи изгубили смисао живота и наду у боље сутра. Данас, када је, по први пут од перестројке, број рођених већи од броја умрлих, та чињеница је јасно видљива: изгледа да се јавља нова „пасионираност”, и да Руси желе да остану и опстану као народ.

Патриотизам по Солжењцину

Када је Борис Јељцин доделио највиши руски орден, онај Светог Андреја, Александру Солжењцину, он је одбио да га прими са образложењем да не жели никакво одликовање од „режима који је земљу довео до пропасти”. Године 1998, Солжењцин, велики бржњик своје отаџбине, објавио је књигу „Русија у провалији”, која је јасно изложила његово мишљење о власти „либералних демократа” по вољи Запада. Тада је говорио: „Целокупни разорни след збивања током последње деценије уследио је због тога што је влас будаласто

опонашала туђе моделе, потпуно пренебрегавајући како креативност народа, тако и његов менталитет и многовековне духовне и социјалне традиције Русије”. Гледајући у суровом партијашењу јељциновске квазидемократије суштински разорну силу, писац „ГУЛАГА” је истицао: „Партије нису природна форма за нас. Садашње наше партије само ометају развитак демократије... Сматрам да је демократија која започиње од стварног локалног самоуправљања и постепено се гради до Врховног земског сабора најздравија за Русију и највернија њеном традиционалном духу”. (Управо о демократији локалних самоуправа као основи будуће руске демократије говорио је Путин ове, 2013. године). По Солжењницну, „партијско супарништво унакажава народну вољу” јер „човек има мишљење, а партија идеологију”. Партијски апаратчици се повезују са олигарсима, и живе као паразити на телу народа. Гајдара, који је уништавао руску привреду под изговором неолибералне „шок терапије”, Солжењнин је поредио са Лењином по једној особини – „по томе како се фанатик, вођен само својом фикс идејом, сигурно хвата за скалпел и комада тело Русије на много парчади...Приватизација се ширила целом земљом са оним невиђеним лудилом, са таквом разорном брзином као национализација (1917–1918) и колективизација (1930), само са обрнутим предзнаком”. А народ је био у летаргији. Солжењнин је писао: „Ми смо у стању националне ошамућености. Када у целом свету расту постојани национализми, ошамућеност наше националне свести нам одузима животну снагу и, чак, нагон за самоодржањем”.

Када је Путин дошао на власт, Солжењнин га је критиковао зато што се није обрачунао с Јељциновом кликом. Али, постепено, пратећи његове поступке, мудри старац

је увиђао да се ствари мењају набоље: „За време Горбачова био је одбачен сам појам и свест о државности... Током Јељцинове владавине тај правац је у суштини настављен, а још је и отежан огромном материјалном пљачком Русије... Путиновом владавином, мада не одмах, почело је предузимање напора за спас урушене државности”, говорио је. Иако Путина никад није подржавао на вулгаран и њему, као славном писцу непоткупљене савести, несвојствен начин, Солжењичин је из руку председника Русија 17. јуна 2007. примио Државну награду. После сусрета са аутором „Ивана Денисовича”, Путин је новинарима изјавио да су разговарали о садашњности и будућности Русије, при чему није заборавио да каже да је великом књижевнику ставио до знања „да су неки од корака које сада предузимамо у много чему сагласни са оним што је писао Солжењичин”.

Када су Солжењичина на Западу критиковали што је примио орден из руку бившег агента КГБ-а у Немачкој, иако се он, Солжењичин, борио против тоталитаризма кога не би било без КГБ-а, он је подсетио да је Путин радио као обавештајац своје државе, а не као управник ГУЛАГ-а, при чему није заборавио да укаже и на то да су амерички гласачи бирали бившег шефа ЦИА, Џорџа Буша Старијег, за свог председника, па их нико о томе ништа није питао.

Још 1974. године, Александар Исаијевич је истицао: „Наш век се, упркос прорицањима, осудама и заклетвама, показао управо као век оживљавања нација, њихове самосвести и окупљања... Нација је, као и породица, природна, неизмишљена заједница људи са урођеном узајамном наклоношћу њених припадника и неутемељена су проклињања и позиви данашњице на ишчезнуће такве заједнице”.

То, очито, зна и Владимир Путин, и зато се позивао на Солжењицина.

Надајмо се да ће Русија на таквом путу, путу пасионираног патриотизма, и остати. Због себе, али и због нас. Због планете која не жели унификацију под влашћу НАТО Империје. Јер, како рече писац „Архипелага ГУЛАГ” својим слушаоцима на Харварду још крајем седмдесетих година 20. века: „Ако ме питате да ли ћу својој земљи предложити као узор Запад, онај садашњи, какав јесте, морам отворено да одговорим: НЕ, ВАШЕ ДРУШТВО НЕ БИХ МОГАО ДА ПРЕПОРУЧИМ КАО ИДЕАЛ ЗА ПРЕОБРАЖАЈ НАШЕГ”. Јер, свако има право да буде свој, и да својим путем иде у живот.

Нови пут руске државе

Русија је, за време Путина, неповратно, стала на нови пут: пут одбране своје цивилизацијске самосвести и духовног идентитета. Закон о надзору над страним агентурама у виду „људскпправашких” НВО, а поготово закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима, знаци су рађања нове правне свести која више не може да се мири са досадашњом праксом – идејем за Западом и његовим „стандардима” по сваку цену. Колико је велики корак који се чини, види се и по бесним реакцијама Империје, која, међутим, нема решење за заустављање тог процеса – осим (а капиталистички егоманијаци, светски лихвари, који на повоцу воде осовину САД–ЕУ–НАТО су и на то спремни) изазивања Трећег светског рата. Јер, преоријентација Русије ка оном Иљиновом: „Ми нисмо ни ученици, ни учитељи

Запада – ученици смо Божји и учитељи самима себи” – знак је да и друге, поробљене нације дигну глас у одбрану своје самобитности и право на „модернизацију без вестернизације”. Или, како би рекао московски и сверуски патријарх Кирил: „Дубоко сам уверен да Русија мора заговарати идеју мултиполарног света/.../ По нашем поимању, мултиполарност света хармонично укључује разноликост цивилизацијских модела./.../ Русија може да прасликује модел новог светског поретка,у чијој основи неће бити безлично јединство у оквиру стандарда наметнутог силом,што би неоспорно довело до цивилизацијске катастрофе, него хармоничан спој културног искуства заснованог на формално различитом, али суштински јединственом усвајању апсолутних моралних вредности”.

Дакле, ето ко надахњује руску државну власт да, и кроз законе, понуди претумачење једног од највише злоупотребљених појмова, на основу кога Империја злоставља човечанство,појма „људских права”. Очито, надахнитељ руске државе је Руска Црква, за коју је Бжежински још давно рекао да,за њега и њему сличне, представља већу опасност од комунизма. Како је својевремено записао Фјодор Штаркман у американофилној „Руској мисли”: „Руси имају снажно осећање националне самосвести, и руска политика се увек дефинисала јединственом идеологијом. Руске религиозне традиције такође доприносе оснажењу националног осећања. По мишљењу Американаца, све те особине доприносе здруживању Руса против Америке,што је могуће спречити подстицањем плурализма у свим областима живота,пре свега у идеолошкој и религиозној.” Зато су, за време Јељцина, у Русији бујале секте и римокатолички

прозелитизам. Кад то није успело, и кад је, по иницијативи Путина, залечен раскол између Московске патријаршије и Руске Заграничне Цркве, кренуло се у отворени јуриш на православље. Зато је 2012. панк бенд „Пуси рајот” упао у храм Христа Спаситеља да га оскрнави, а затим је кренула серија сатанистичких испада против Цркве, којој ће се, ускоро, законски стати на пут. А колико је утицај Цркве на цивилизацијску преоријентацију руске државе снажан, настојаћемо да покажемо у редовима који следе.

Путин се обраћа архијерејском сабору

Председник Русије, Владимир Путин, обратио се, 1. фебруара 2013. године, СА Сабору Руске Цркве, речима изузетне срдачности и признања. Он је рекао да је Руска Црква играла огромну улогу у руској историји – и приликом победе над пољским интервентима 1612. године (доба тзв. смуте, када је патријарх Гермоген народ позвао на устанак), и у рату 1812, кад је Наполеон био побеђен после похода на Москву, и у рату 1941–1945, када је Русија Мињина и Пожарског, Светих Александра Невског и Димитрија Донског, Сергија Радоњешког и Серафима Саровског, сломила нацизам и спасила човечанство. Путин је рекао да је прошло време кад је секуларизам схватан погрешно, као истискивање Цркве из друштва. Иако неће бити државне религије у Русији, нити ће Црква бити стављена под контролу световних власти, Црква има и имаће много задатака за добро отаџбине и народа – од милосрђа, преко присуства у војсци, до очувања духовног наслеђа највеће православне

државе. Биће спречени и сви покушаји да се Црква разним провокацијама изложи некој врсти новог, „грађанистичког” прогона. Путин је поздравио и све епископе који живе ван Русије, али са отаџбином у срцу.

Да је Сабор почео озбиљно, видело се одмах: усвојена су два битна документа – онај којим се од власти тражи да не прихвата тзв. „малолетничко право”, које омогућава, као и на Западу, мешање државе у васпитање деце и одузимње потомства од „неподобних” родитеља, као и онај којим се захтева да грађани Русије који, из верских и других разлога, не желе електронска документа и електронско праћење свог живота и рада имају право на алтернативу.

Улога патријарха Кирила

Патријарх Кирил је, још као митрополит калињинградски, учествовао у расправи о људским правима и био на челу црквених комисија које су се истима бавиле. И као епархијски архијереј и као поглавар Цркве, има врло јасну слику о овом проблему. Пре свега, он је уочио лицемерје либералног (у ствари, унификујећег и тоталитарног) Запада: „Представници либералне политичке елите обећали су и обећавају читавом свету слободу, док се у пракси не уздржавају од примене веома сурових мера кад је реч о „васпитању” и „уразумљавању” оних заједница које инсистирају на другачијем друштвеном поретку”. Такође, по њему, идеологија „људских права” потиче од једног индивидуалистичког концепта човека, насталог у доба агресивно секуларистичког Просветитељства. Зато се она не може наметати

како религиозним појединцима, тако и народима код којих је религиозност и даље битан елемент националног живота. Патријарх Кирил истиче да хришћани и верници других религија сматрају да им је вера важнија од земаљског благостања, да солидарност није мање битна од индивидуалног самоостварења, да традиционалне вредности нису споредне у односу на економски развој, да правичност није испод материјалног процвата, као и да је добро отаџбине изнад личне користи. Припадници светских религија могу да стану иза горепоменутих теза, и да их скупа бране, показујући основну солидарност пред ударима агресивно антитеистичког глобализма. С обзиром да религије имају заједничке моралне вредности, по патријарху Кирилу, тероризам 21. века није плод сукоба међу религијама (рецимо, хришћанства и ислама), него сукоб између „новог светског поретка заснованог на нерелигијским либералним вредностима, и оних који, експлоатишући религијске и традиционалне вредности, теже успостављању сопственог светског поретка”.

Врхушка Европске уније, сматра поглавар РПЦ, настоји да сасвим потисне хришћанство из јавне сфере: Европски парламент је својевремено одбио кандидатуру Италијана Рока Бутиљонеа за комесара правде и унутрашњих послова због, по руском првојерарху, „његовог неприхватања хомосексуализма као норме интерперсоналних односа”. У Израелу, прогону је био изложен градоначелник Јерусалима Ури Лупњански зато што је покушао да спречи геј параду. Сличне ствари дешавају се у САД и другим западним, негда хришћанским, државама. По патријарху Кирилу, потискивање вере из сфере друштвеног живота на Западу

се спроводи скоро успешније него у Совјетском Савезу. Зато је Руска Црква подржала Италију пред европским судовима у одбрани права на истицање хришћанских симбола у школама, као и вернике из Велике Британије који су остали без посла зато што су носили крстић око врата.

Руска црква о људским правима

На Св. Архијерејском Сабору, одржаном у јуну месецу 2009. године, Руска Православна Црква усвојила је документ „Основе учења Руске Православне Цркве о достојанству, слободама и правима човека”. Овај текст веома је важан за разумевање како позиције Руске Цркве, тако и улоге православног хришћанства у руском друштву.

Укратко изложено, схватање Руске Цркве о људским правима изгледа овако: „Према православном предању, човек чува Богом му дано достојанство и у њему узраста под условом да живи у складу с моралним нормама, јер те норме изражавају првобитно, то јест истинску природу човека, непомрачену грехом. Зато постоји непосредна повезаност између човековог достојанства и етичности. Штавише, признати достојанство личности значи установити њену моралну одговорност/.../ Признајући вредност слободе избора, Црква тврди да она неизбежно нестаје кад се чини избор у корист зла. Зло и слобода су неспојиви /.../ Слабост установа људских права је у томе што она, штитећи слободу избора/.../, све мање и мање рачунају на моралну димензију живота и слободу од греха/.../ Друштвено уређење мора се оријентисати према обе врсте слободе (слободи избора и

слободи чињења добра, нап. В. Д.), хармонизујући њихово остварење у јавној сфери. Не сме се штитити једна слобода, а заборављати друга. Слободно пребивање у добру и истини немогуће је без слободе избора, али и слободни избор губи вредност и смисао, ако се окреће злу./.../ Права човека не могу бити изнад вредности духовног света./.../ Разраду и примену концепције људских права неопходно је усагласити са нормама етике, с моралним начелом које је Бог усадио у људску природу, и које се препознаје у гласу савести./.../ Људска права не смеју да противурече љубави према Отаџбини и ближњима./.../ Из перспективе Православне Цркве, политичко – правна установа људских права може да служи исправном циљу заштите људског достојанства и да помаже духовно – моралном развоју личности. Да би се то постигло, остварење људских права не сме да се сукобљава с Богом установљеним моралним нормама и на њима заснованом традиционалном моралу. Индивидуална људска права не смеју се стављати изнад вредности и интереса Отаџбине, друштва, породице. Остварење људских права не сме бити оправдање за насртај на религиозне светиње, културне вредности, самобитност народа. Права човека не могу бити изговор за наношење непоправљиве штете природним ресурсима”.

Шта даље?

Русија је стала на дуг, али неопходан пут: пут ослобођења од робовања митовима глобалистичке Империје. То је пут повратка правим вредностима, које су, пре свега, моралне.

Како је у свом тексту „Људска права и морална одговорност” истакао патријарх Кирил: „Језик моралних норми схватљив је свакоме. Моралност је јединствена и недељива. Ако, позивајући се на права и слободе људи, ослобађамо грех и не заустављамо манифестације варварског понашања, када у најужем центру Москве, на Мањежном тргу, секу иконе, организују изложбе под насловом „Пази: религија”, а на другим местима исмевају осећања верника путем карикатура (реч је о карикатури Мухамеда, која је у Европи изазвала буру, нап. В. Д.), зашто се онда чудимо појави људи кадрих да изврше убиство на националној и верској основи?” То јест, опет по патријарху Кирилу, „неопходно је бити свестан чињенице да земље европског Истока не желе да слепо следе правила која је неко некада формулисао без њиховог учешћа, без узимања у обзир погледа на свет њихових становника – да их следе само зато што та правила данас постоје у материјално развијеним западним земљама. Источнохришћанска цивилизација, као и свака друга, изградила је властити, самобитни начин живота. Философија и форме тога живота појавиле су се као резултат напора многих нараштаја народа који су исповедали Православље, настојећи да изграде лични и друштвени живот у складу са својом верском и културном традицијом”. И то се, каже патријарх, мора поштовати.

Руски председник и руски политичари схватили су поруку руског патријарха, и кренули новим путем, путем контекстуално – цивилизацијског читања универзалних људских права. Да ли ће у Србији неко нешто научити од овог окрета ка темељима руске самобитности, остаје да се види.

За крај

Путин се развео са својом женом, мајком своје деце, и нашао другу, млађу. То је истина. Из православне перспективе, то није похвално. Али, ако се сетимо да се то дешавало и у православној Византији и у православној Србији Средњег века, јасно је да се овај лични проблем може (и мора) сагледавати из перспективе шире него што је она која би политичаре (а Путин је већ државник, а не политичар) да смести међу аскете прве врсте. „Не верујем да ћу данас срести свеца, али ако сретнем племенитог човека, бићу задовољан”, рекао је још Конфучије.

Путин је недавно ишао у Ватикан, и разговарао с папом. Да, али није позвао папу у Русију. Причали су о Сирији, земљи у којој је хришћанство било слободно, код исламски фанатици под контролом Америке нису кренули да руше, пале, кољу и убијају. Римокатолички кардинал Пупар нагласио је да се папа обратио Путину писмом баш у вези са Сиријом, али и у вези са одбраном хришћанских вредности у Европи. У августу 2013, један од најпознатијих америчких протестантских пастора, Скот Лајвли, захвалио је Путину због борбе против легализације „хомосексуалних бракова”. Једном речју, свим хришћанским традиционалистима на Западу је јасно да само Русија као држава може да, на светском нивоу, брани заједничке вредности хришћанског морала. То не мора да буде масонски екуменизам заједничке молитве уз кршење православних канона – постоје универзалне моралне вредности које антихристове слуге желе да униште да би могли да крунишу свог поглавара, а те

вредности се, на планетарном плану, могу и морају бранити са свима који желе да се у борби придруже. Док год се води борба за очување логосног правног поретка, дотле се антихрист не може крунисати.

Наравно, ја не знам шта је Путину у срцу, као што не знам ни да ли ће Русија у рату против Запада (који је неминован!) победити, или ће бити побеђена (хоћу да верујем у победу Русије, јер верујем у Христа кога је отац Јустин звао „Богом словенских очајника). Путин је бивши совјетски васпита-ник, човек који је растао у државном атеизму, али који се, после свега, поклатио Појасу Богородичином и рекао НЕ Новом светском поретку. Уз то, он је, и даље, са свих страна окружен слугама туђина, који су се у власт Русије убацили још у Јељциново доба. Он пред собом има народ који храма на обе ноге, час би уз Христа, а час уз Ваала (сећају се цара Николаја магловитије него Лењина). Он је, бар до сада, успешно обављао задатак да разликује све што је у совјетској епохи било истински руско и подвижничко (Велики отаџбински рат, на пример) од зликовачких поступака безбожничке идеологије на власти. Историја у којој живимо је, више но икад, пуна смутњи, лажних застава, колебања и посртања, издаја и промашаја и зато ја (понављам!) немам намеру да будем никакав „пропагандиста” Путина, нити да било кога убеђујем да верује у Русију као у Бога.

Међутим, Путиново отворено стајање на страну хришћанских вредности је чињеница што се јасно види, и оно што је, у доба мамоновско – сатанистичке банократије, иза које стоје христомрсци, истински подвиг. Зато, овде и сада, са пуном одговорношћу, кажем:

„Помени, Господе, Матушку Русију и њеног вожда, Владимира Владимировича Путина, и нека његово срце заиста буде у руци Твојој. Ако је Твоја света воља, заустави антихристов поход на свет и продужи нама и деци нашој време за покајање. А ако је Твоје допуштење да страдамо, и Руси, и ми, и сви православни, нека то буде на путу правде Твоје и истине Твоје. Не допусти да буде због неправде наше и мржње ма према коме! Амин, Боже дај!”

2013.

О Русији, Путину и Србима/Одговор на критике текста о Путину

*Ти њиши шїа хоћеш, али једно њамїи:
Свијетї још њлови на њлавој руској санїи.*

Ђорђо Сладоје: Информбировска елегија

Срби и Руси: Рођачки односи

Срби и Руси су браћа; а то, код нас, Срба (а, очито, и код Руса) не значи само љубав и поверење, него и рођачке нетрпељивости, свађе, па чак и нешто горе. Немца, Енглеза и Американца можеш да се гадиш, да га презиреш, да га се бојиш и да му се, ако морално пропаднеш, додвораваш и будеш слугерања – он је моћан и препреден, лукав и спреман на све да би те згазио и поробио; али Рус је Рус, и с Русом су односи рођачки. Ми идеализујемо њих, они идеализују нас, а кад се сретнемо – могућа су разочарења. Ево два примера из историје наше узајамности.

Коста Протић пише Милану Милићевићу 1878, тек што се Јаворски рат завршио, а Србија стекла слободу (у рату су, као што знамо, учествовали руски добровољци на челу с

генералом Черњајевим): „Ја сам љут на Русе./.../ Србија почиње први свој рат по заповести Русије, а после је Србија преступник зато што је ратовала против воље Русије./.../ Србија, за пуна четири месеца, противстаје најодабранијој турској сили, и цар велике Русије проглашује у Кремљу на најсвечанији начин, Србе за плашљивце, за кукавице. Зар ти Милићевићу и после овога, можеш без гњева да мислиш на Русе? Зар те повређена народна част не боле до срца, до душе?” А ево шта је један руски добровољац, који је, скупа с Черњајевим, дошао у Србију да се бори против Турака, разочаран, писао пријатељици у Русију 1876. године: „Дошли смо овде да се боримо за србску слободу, а испоставило се да нас користе као оруђе некакве партије. Овдашњи народ је морално толико пао да не жели рат, нити схвата о чему је реч. Кажу: „Зашто се на нас сручила таква ужасна невоља? Добро смо живели, а сад ће, авај, Србија пропасти!” Тај рат је ујдурма Ристића, који је желео популарност, а Милан се надао да ће постати краљ./.../ У новинама су писали да ће Русе овде срести раширених руку, а у ствари беже од нас, подсмевају нам се и недружељубиво се односе према нама. Како наше новине масно лажу!./.../ У последњим борбама тукли су се само Руси, србски официри ни огреботине немају, са својим војницима крили су се у виноградима и кукурузу!./.../ Жао ми је руских официра: све млади људи, развијотке, а већина ће платити животом! Мада смо испали будале које су се упецале на удицу наших руских мајстора пропаганде, али, кад смо већ дошли, морамо напред ићи и показати србским подлацима (има, наравно, и много доброг народа) да смо толико изнад њих да ћемо, упркос свим њиховим подлостима, ипак бити од користи”.

То је било тако 1876–1878: од одушевљења до разочарења, али руски добровољци су ипак помогли ослобођењу Србије, а многи Срби из пограничних области са Турском, кад су се нашли у саставу слободне србске државе, узели су да славе Светог Александра Невског, покровитеља руских добровољаца.

Како онда, тако и данас у Србији, има свега: од русофиле, преко русофилије, до русофобије. А у Русији? Многи сматрају да Русија мора помоћи Србима, али неки тврде да нема разлога жртвовати се за Србе, због којих је, 1914, Русија ушла у рат против Беча и Берлина, па изгубила свог цара и добила бољшевице на власти. Зато се морамо трудити да будемо трезвени и пажљиви, а о сваком питању узајамних односа Русије и Србије треба озбиљно расуђивати.

Повод за овај текст

Још пре петнаестак дана, редакција сајта „Борба за веру” послала ми је писма читалаца: госпође Јустине Спасојевић (која тврди да јој је то име и презиме, и да је домаћица, па сад то прихватамо као непобитну чињеницу) и господина Милана Јакшића. Пошто су писма од општег интереса, објављујем их, трудећи се да дам и одговор на иста. Кренимо од Јустине Спасојевић, која пише (поштован је правопис електронског писма са њене адресе):

„Владимире, Нема потребе да оштриш оловку, ја нисам владика Атанасије, већ обична србска домаћица. Али мене Путин не може да превари. Тебе изгледа може, али шта

ћеш, људи смо. Тај притајени бес у твојим репликама није здрав, ја сам србкиња, твоја сународница. Све мање нас је, поделе су наш најгори непријатељ. Наш народ пати..... Христоносне србе и сада мајке рађају, Има ли неког међу нама ко сија као јарко сунце Србије? Па употреби ту своју памет и знање па га окитипохвалама да се и ми мало зарадујемо. Хајде сад, јуначки објави мој одговор, и не увлачи нас у бескрајне расправе”.

Аргументи Јустине Спасојевић

Не сматрам неким јунаштвом да одговорим на писмо домаћице која је уверена да је Путин преварант. То, уосталом, не мисли само Јустина Спасојевић. Таквих мишљења има и у Русији. У доба комунизма и Јељцина, Руси су навикли на све могуће преваре, и да углавном не верују власти. Не заборављамо Стаљина, који је уочи Другог светског рата објавио „безбожну петољетку” (да се име Божје у Русији заборава до 1942), а онда се, кад су Немци дошли до Москве, досетио да се народу обраћа са „Браћо и сестре”, да јединицама совјетске војске даје до јуче мрска имена Александра Невског и Димитрија Донског, па чак и да организује изборе за патријарха Руске Православне Цркве 1944. и антиекуменистички скуп у Москви 1948. А остао је оно што је и био: Стаљин, безбожни Хазјајин руског живота и смрти. При чему је Совјетски Савез, нарочито после Другог светског рата, водио империјално, и спречио Американце и Енглезе (иза којих су и онда и данас стајали Рокфелери, Ротшилди и остали банкарски вампири) да приграбе светску власт.

Дакле, немам никакву нетрпељивост према свима који сумњају у Путина и Русију, поготово ако су са овог простора, на коме се често чекало да дођу Руси, а они нису могли да дођу, јер су имали много својих проблема (као и сада – они морају да „реше” Украјину, Грузију, Јерменију, да спрече напад на Иран, да не дозволе да државе настале на простору бившег СССР-а не пређу на страну НАТО-а). Ове, 2013, било је двеста година како су Турци опет окупирали Србију: и то се десило јер је цар Александар Први морао да брани своју царевину од Наполеона, па је повукао војску из Србије. Нисам Титов комесар који је, 1942, у забитима Босне убеђивао Србе да пођу у партизане зато што се краљ Петар жени Стаљиновом ћерком.

Уосталом, нама Србима не треба никакво залуђивање празним причама какве је овде протурао ДОС – чим падне Милошевић, „стижу долари”. Долари јесу стигли, али не народу, него НАТО измећарима. Наш однос према Русији треба да се заснива како на духовној блискости, тако и на пословном рационализму: „Руско – српска размена у последњој години износи око две и по милијарде евра, што је десет одсто укупне робне размене Србије. И Русија је, поред Немачке и Италије, најзначајнији трговински партнер Србије. Морам да приметим да је и српски извоз у Русију прошле године порастао, а ове године се очекује да раст износи 34 одсто”, каже амбасадор Русије у Србији, Александар Чепурин („Геополитика”, јануар 2014), а руски министар – саветник Иван Горбунов најавио је да ће Русија у наредне три године у Србију уложити пет милијарди долара (исти број „Геополитике”). Вучић више верује шеицима (као и Лепа Брена у песми „Хеј, Шеки, Шеки, тако ти

заната”), а ја некако више верујем Чепурину и Горбунову. Наша ситуација изгледа као на Украјини: Брисел је нудио Кијеву само кредит од 800 милиона евра, а Русија је смањила цену гаса Украјини за трећину, и купила њихове обвезнице у вредности од 15 милијарди долара. То је под један.

Под два: знам да нас је све мање (о томе сам много пута писао); против подела сам међу Србима (на Интернету је лако наћи мој текст „Јахати заједно или висити одвојено”); и знам да и данас има Срба који су хероји у одбрани Србства и његовог идентитета. О њима пишем, писао сам и писаћу, а, ако Бог да, објавићу и књигу, под насловом „Србовање и србофобија”. С неким од тих искрених Срба и сарађујем, по мери својих сила. Претпостављам да госпођа Јустина Спасојевић нема времена да чита такве моје чланке, али то није за замерање. Сигурно има пречег посла од праћења мојих текстова по Интернету.

Иначе, немам намеру никог да кујем у звезде и китим – то сам више пута урадио, пре свега кад су у питању извесни наши црквени делатници, па сам се разочарао (моја кривица – био сам очаран, иначе се не бих разочарао). Имам четрдесет пет година, и смрт ми је много ближа него кад сам многе ковао у звезде и китио; одавно сам схватио да се, по Писму, треба проћи човека коме је душа у носу, јер – шта вреди? (При чему се то, наравно, односи и на Путина, трошног и пролазног као сви што смо; понављам: не верујем у Путина, него у Христа, Бога словенских очајника, како Га је звао отац Јустин – а Христос чуда чини, па их може чинити и преко Путина, само ако још има наде за овај свет).

Одговор Милану Јакшићу

Стигло је и писмо Милана Јакшића, који каже:

„Помаже Бог!

Поштована редакцијо, ни ја, као и Ваш сарадник г. Владимир Димитријевић, немам намјеру да убјеђујем било кога у своје виђење улоге садашњег предсједника Руске Федерације у свјетлу нових историјских околности, окојима говори и г. Димитријевић. Обраћам Вам се са молбом да истом мјером мјерите све, како је то већ затражила од Вас и Ваша читатељка, чије писмо сте пренијели на почетку текста под насловом „О Светој Русији, Путину и Православљу последњих времена”.

Под овим „једнаком мјером” подразумијевам, између осталог, и Вашу спремност да на исти начин на који објављујете фотографије на којима патријарх Иринеј пали свијећу на менори, за јеврејски празник Хануку, објавите и фотографије на којима Владимир Путин чини то исто. Било би врло информативно предочити и фотографије на којима се актуелни свјетовни лидер православне васељене појављује са јармулком на глави, као и оне снимљене испред Зида плача, затим, пренијети нам добру атмосферу са сусрета са Берл Лазаром, главним руским рабином и емисаром секте Хабад Лубавич итд. Да, ту је и, у тексту поменуто, „Путиново отворено стајање на страну хришћанских вредности”. Ово стајање иза хришћанских вриједности би, претпостављам, требало да одагна сумње у Путинову подређеност масонским ложама. Невоља је у томе да руску

масонерију и масоне одликује управо квази православни и квази национални наступ. Па, како их онда препознати? Једноставно, по њиховим плодовима. Ваш портал је, напријер, већ објављивао текстове о успостављању електронског логора у Русији, типично антихришћанског пројекта за контролу људских душа. То је тек један од примјера, а у којем је Русија одмакла и испред Сједињених Држава. Да, силе зла удариће пре свега на Русију. Можда ће у том сукобу Русија и бити побједник, али ако јој на челу буде Владимир Путин можете бити сигурни да ће њена побједа бити по вољи ционистичких кругова. На крају, можда ћемо имати и Нову Византију, потпуно у функцији свјетског ционизма, и руску армију у којој ће руски младићи преузети данашње улоге својих америчких вршњака. Путин може постати велики само на овај начин. Уосталом, који његов недавни потез је учинио да постане најзначајнији политички лидер данашњице? Онај којим од Израела отклања опасност хемијског напада из сусједства.

Свако добро од Господа,
Милан Јакшић”.

Наравно, у потпуности разумем и страхове г. Јакшића. Уосталом, сајт „*Борба за веру*” објављивао је текстове у којима је критиковао сваки неправославни потез Владимира Путина, као и било ког другог челника неке православне државе(<http://borbazaveru.info/content/view/4773/33/>).

Ако бисмо кренули да тражимо мане Путиновој биографији и каријери, нашли бисмо их колико хоћете: почев од тога да му је деда, кажу, био Лењинов кувар, преко тога да је у младости био помоћник русофобног градоначелника

Санкт Петербурга Собчака, до потеза везаних за паљење меноре, ношење јармулке, итд. Што се тиче срдачних односа са рабином Лазаром, Путин (и руска држава) имају срдачне односе и са свим другим традиционалним конфесијама Русије, а нарочито са муслиманима. Један од главних циљева његове политике је да спречи вахабитску радикализацију руског ислама у антидржавном правцу, а на корист руских непријатеља с оне стране океана (тај, радикални ислам, ових дана, врши терористичке акте у Волгограду и другде, уочи Олимпијаде у Сочију, да би се целом свету показало како је „ужасно” у Путиновој Русији; иза тога, као некад иза талибана у Авганистану, зна се ко стоји, сад чак и цинично нудећи своју помоћ у „борби против тероризма”).

Оно што ја не знам јесте:

1. Откуда г. Јакшићу подаци да је Путин масон и да је подређен масонерији?

2. Откуда г. Јакшићу категоричан став да је Русија испред САД у увођењу електронске тоталитарне контроле, ако знамо да је у САД у току чипизација становништва, са пропагандом да и у децу треба уградити чипове?

Заиста, у Русији се уводи универзална електронска карта. То је, из хришћанске перспективе, нешто што изазива истинску забринутост. Ту забринутост је исказала и Руска Црква, па је добила државне законске гаранције да универзална карта неће бити обавезна, и свако ко је не жели, може добити традиционалне документе.

3. Одакле г. Јакшићу идеја да је Путин повереник ционистичких кругова, и да ће руски младићи, као данас амерички, ратовати широм планете као војска некакве, овог пута „руско-ционистичке” империје?

Наравно, свако има право на своју перспективу, па и на тврдњу да је Путинова заштита Сирије важнија Израелу него Сирији. Али, ја ту не видим доказе, а не видим ни да је власт у Сирији руску помоћ тако схватила.

Порука ове књиге

Русија и будућност Европе по Шпенглеру и Шубарту

Ирационализам рата против Русије

Гледано из перспективе рационалног политичког понашања, јуриш западне Империје Вашингтон – Брисел на Русију је сасвим суманут; не само зато што је реч о нуклеарној сили спремној да се брани, него и зато што економски интереси, пре свега Европске уније, кажу да је то пуцањ у самом себи. Па ипак, Запад креће у рат. Добро, већина каже да је питању пљачкашки поход, да Русију треба освојити да би били отети њени ресурси. Али, није само то; реч је, пре свега, о ономе што је Семјуел Хантингтон звао „ратом цивилизација”, а што је, с пролећа 2014, Карл Билт формулисао као тврдњу да је обнова руског православља за Запад већа опасност од исламског фундаментализма.

За разлику агресивних идеолога глобализације као вестернизације, велики људи Запада, који су, пре много деценија, видели самртну болест свог света, надали су се у обнову истог – преко Русије. Овог пута, сетићемо се немачких философа, Освалда Шпенглера и Вернера Шубарта, који су

веровали у такву будућност Европе. Занимљиво је поминути: Шпенглер је одбио да понуду русофобних нациста да буде универзитетски професор, а Вернера Шубарта нацисти су гонили.

Шпенглерова „Пропаст Запада“

За Шпенглера су културе органске целине, својеврсне „историјске личности“, које свет доживљавају на сопствени, непоновљиви начин: он је, како каже руски културолог Евгеније Соколов, успевао да у један симболички низ поређа идеју бесконачности у математици, сликарску перспективу, далекометно оружје и Суецки канал, и да покаже да иза свега тога стоји „фаустовска душа“ Запада. Свака култура има свој „прасимбол“, из кога се развија: за Грке је то лепо тело, за Арапе пећина и Нојева лађа, за Египћане пут, а за Европљане бесконачност. Западноевропска култура је, због своје тежње ка бесконачном, експанзивна, а не пасивна и у себе загледана, какве су културе оријенталне.

Када култура почиње да прецвтава, претвара се у техницистичку цивилизацију, и ускоро умире. У тој фази је садашња Европа. Соколов вели: „Према Шпенглеру, империјализам је зенит стваралаштва дате цивилизације; уместо свеопштег света, - један град; уместо здравог народа који је срастао са земљом, -гомиле неповезаних индивидуа које су изгубиле везу са традицијом. То су нови номади који су изгубили веру и који презиру сеоски рад. У епоси цивилизације, космополитизам истискује љубав према отаџбини, а новац постаје угаони камен друштвене организације; култура

је еклектична и губи форме; уметност умире исто као и философија; наука се претвара у служавку политике и економике; уметност постаје масовна и поприма некакав спортски тон, њене новотарије доводе до сензација и скандала. Пошто се утемљио, империјализам се сада претвара у социјализам, који себи за циљ поставља свеопшту ситост и уравнoловку. Предсказујући у блиској будућности ратове и долазак на власт „снажне личности”, Шпенглер упоређује ситуацију у Европи почетком хх века са крајем Старог Рима”.

Трагедија позападњачења Русије

Један од кључних појмова Шпенглерове философије је појам „псеудоморфозе” - насилног наметања неком самосвојном народу преузетих, туђинских „културних форми” које коче унутрашњи развој тог народа. Русија је своју „псеудоморфозу”, по писцу „Пропасти Запада”, доживела са Петром Великим. Слично је мислио и Николај Данилевски, аутор књиге „Русија и Европа”, који је на Шпенглерову мисао утицао.

У књизи „Прусијанство и социјализам”, Шпенглер је овако описао историју руских, на западним идејама заснованих, псеудоморфоза: „Око 1700. године Петар Велики је народу, по западном обрасцу, наметнуо барокни стил са његовом дипломатијом, династичком политиком, администрацијом и војском; око 1800. године овамо бивају пренете руском народу потпуно непојамне енглеске идеје које су уобличио француски писци, да би се утерала магла у главу танушног слоја представника највиших класа; око 1900.

године књишки глупаци из редова руске интелигенције уводе марксизам, тај, у највећој мери, сложени производ западноевропске дијалектике, о чијем темељу немају ни најмањег појма.” И настаје трагедија дисконтиунитета, 1917. година.

Кад Александар Дугин тврди да је значајан део руских друштвених врхова саможива квазиелита која паразитира на идејама западњаштва, и још увек кочи препород велике руске цивилизације, он је, очито, на трагу Шпенглерових уочавања.

У чему је мисија Русије?

У тој истој књизи, Шпенглер је тврдио да је панславизам само западна маска иза које се крије осећање велике религиозне мисије. Русија неће решавати социјалне и политичке проблеме, него ће стварати нови тип хришћанске религиозности (претходни, „фаустовски” тип је настао на Западу, са римокатолицизмом и протестантизмом): „Руски дух ће одбацили у страну западни развој и кроз Византију ће се непосредно приближити Јерусалиму”, сматрао је аутор „Пропасти Запада”, на кога је такође утицала и књига Томаша Масарика „Русија и Европа”, која је на немачком објављена 1913. године и у којој се јасно истиче разлика између „московске” и „петровске” Русије. Шпенглер је, у „Пропасти Запада”, устврдио да је Толстој, са својим „хришћанством без Бога”, говорио о Христу, а мислио на Маркса, док хришћанству Достојевског припада будући миленијум.

Подсвесна тежња ка Русији

Један од критичара западноевропског рационализма био је и православни Немац, Вернер Шубарт, аутор књиге „Европа и душа Истока”, кога су нацисти гонили управо због његовог светопогледног и животног става (а убили су га – бољшевици, непријатељи Свете Русије). Књига Шубертова се први пут појавила 1939. године у Швајцарској, и у неколико наврата илегално је издавана у Хитлеровој Немачкој.

Основна тема Шубартове књиге је сукоб Запада и Истока, Европе и Русије. Он недвосмислено стаје на страну Русије, тврдећи да ће ужаси комунизма проћи, и да ће наступити доба у коме ће она поново заблистати: „Запад је поклатио човечанству најсавршеније форме технике, државности и комуникација, али га је лишио душе. Задатак Русије је да поврати душу у људе”, каже он.

Шубарт је веровао да Европа, угушена својом критичњачком цивилизацијом, стреми Русији, макар и подсвесно, још од доба Наполеона. Ратови и револуције имају некакав провиденцијални смисао; бољшевизам у Русији настоји да уништи европску културу, али ако би се Европа загледала у лице бољшевизма, открила би у идејама бољшевика сопствене идеје.

Савремени европски човек је прометејски јер стреми да из свога живота искључи чудо и случај, да ирационално растави на величине које се могу мерити, да ишчупа из природе њене тајне. Он свет посматра као машину којом се управља и као организацију којом се руководи и зато цени технику, а презири религију.

Шубарт је веровао да је прометејска епоха Европе при крају, а да почиње епоха Св. Јована Богослова, коју ће обликовати народи склони месијанизму као свечовечанском братству. Најупадљивији представници народа прометејског типа су Англосаксонци, Немци и Јевреји, а носиоци Јовановог духа су Словени, и њима припада будућност. Јер, по овом православном Немцу, „Енглеz хоће да види свет као фабрику; Француз као салон; Немац као касарну, Рус као цркву. Енглеz тражи профит, Француз славу, Немац власт, а Рус – жртвовање.”

Зато је данашњи рат – одсудни рат. Ако победи Запад, свет ће потонути у понор банократског техно – ништавила, у пакао безбожничке утопије (реч „утопија” на србском значи „нигдина”, „недођија”); ако победи Русија, постојање света ће се продужити, и створиће се полицентрични свет, свет који неће бити мравињак и у коме банократска мафија неће имати власт. Дужност је сваког мислећег човека да у борби за такав свет учествује.

2014.

Конац дела и Богу Слава!